

ROČNÍK VI. ČÍSLO 1.

PÁN PŘICHÁZÍ

ŘÍJEN 1918.

Časopis katolické mládeže věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní

Vychází měsíčně

Pořádá P. E. Soukup,
dominikán.

Nákladem Matice cyrilometodějské v Olomouci

Zodpovědný redaktor
František Světlík.
Tiskem kníže-arcibisk. knih- a
kamenotiskárny v Olomouci.

FRANT. STRÍŽOVSKÝ:

Klekání.

Jde zmlklým klidem svaťvečera
zvanku jasný hlas
a ku pozdravu Matce Boží
každá dlaň se zbožně složí,
hlavu kloní člověk, strom i klas.

Mír sladký, jako pocel matky,
teplo dýchá v hruď.
Ó svaťý hlase! Tvoje píseň
plaší starost, bol i tíseň,
tisíckráte pozdravený bud!

Ty chválu jásáš do všech končin
s Matkou Synovi,
Jenž z tajuplných svaťostánek
po svém poslu: lichém vánku
na náš pozdrav láskou odpoví.

Nám požehnání, odpuštění
denně udělí,
by lidé, které práce kruší,

kterí pláčou nad svou duší,
jak je rád má Ježíš, věděli.

Když zmlklým klidem svaťvečera
zavzní zvonku hlas,
ó nezapomeň, duše moje,
Pánu vzdáti díky svoje,
jak je vzdává každý tvor i strom i klas.

o o o

Tvůj kostelík.

Onehdy šel jsem vesnicí. U potůčku horlivě se mihalo více dětských ruček. Nedbaly, že jsou ušpiněné, jak pilně pracovaly. Dětičky stavěly domeček z hlíny.

Dokud byl strýček malý, také stavěl domečky z hlíny. Nyní se mu zase zachtělo stavěti domeček, a prosí své dětičky, by pomohly pracovati. Nebudeme stavěti jen domeček, ani jenom z hlíny.

Slyšeli jste ve škole vypravovati o slavném králi Davidovi. Král David umíraje rozkázal svému synu Šalomounovi, by Pánu Bohu postavil nádherný chrám. Sám napsal, jakým způsobem má býti chrám vystavěn. Z celého světa za veliké množství peněz opatřil poklady zlata, stříbra, drahokamů a vzácného dříví na stavbu chrámu.

To vše odevzdal David svému synu Šalomounovi. Chtěl, aby Pánu Bohu byl postaven důstojný příbytek. Tak napomínal svého syna: „Veliké dílo budeš prováděti; neboť nepřipravuješ příbytek toliko pro člověka, nýbrž chystáš Bohu dům.“

Takový dům a příbytek Pánu Ježíši budou letos dětičky se strýčkem stavěti. Budeš, dušinko, stavěti svůj kostelíček.

Nebude to kostelíček na velikém náměstí, nebo na pěkném kopečku. Bude to t v ů j k o s t e l í č e k, ve tvém srdečku.

Víš dobře, že Pán Ježíš chce přijíti do tvého srdečka. Jemu tedy budeme stavěti tvůj kostelíček. Až kostelíček postavíme, nebude ho nikdo viděti, kromě Pána Ježíše a svatých andělíčků. A přece bude tak nádherný, že Pán radostně bude k tobě chváťati.

Jak budeme stavěti ten kostelíček? Víš, synovečku, či ne-
teřinko — to zatím neprozradím. Jenom ti povím, že i Pána Ježíše potřebujeme, by se nám stavba zdařila. Proto zatím mi slib, že si budeš se mnou stavěti kostelík pro Pána Ježíše, tak, jak ti v příštích číslech ukáži.

A kdykoli budeš doma v kostele, zapros Pána Ježíše: „Můj Pane, postavím Ti ve svém srdečku krásný kostelík. Prosim, pomoz mi v té práci.“ Veliká bude tvoje radost, budeš-li pilně

stavět. Neboť — kdybys, dítko moje, nemělo ve svém srdečku takového kostelíka, nic by Pána Ježíše u tebe nelěžilo. Hned by zase odešel. A ve tvém srdečku by bylo smutno a prázdné!

o o o

A. PAVLOVÁ:

O nezbedných dětech.

Je dnes neděle a mně je smutno, milé děti, moji malí členáčkové a členářky. I napadlo mi, že si vám postěžuji, proč jsem dnes tak smutná. Myslím totiž, že srdečka všech dětí, které čtou tento časopisek, jsou dobrá. Proto povím dobrým dětem, co mne dnes trápí.

Mívám každou druhou neděli dozor nad dětmi v kostele na velké mši svaté. Jindy chodívám do kostelíčka, ve kterou hodinu chci. Ale jedenkrát za 14 dní musím být na velké na dozoru. Sedávám v lavici u oltáře.

Toho dozoru vždycky se lekám. Divíte se proč? Povím vám.

Nemám-li dozor, kleknu si v kostelíčku, kam sama chci. Nestarám se o nic jiného, než jak bych prosila přítomného na oltáři Ježíška o všechno, čeho potřebuji. Je mi nejlépe, jsem-li v cizím — ne našem kostelíčku, kde mne nikdo nezná. Tam sloupnu neb kleknu si za sloup dozadu a z hloubi duše se pomodlím. Nic mne nevyrušuje, nikdo si mne nevšímá. Jsem při tom šťastna.

Ale u nás je mi bolestno hned jakmile vkročím do kostela. Kolem mé lavice stojí děti. Neuvěříte ani, co vám nyní povím. Snad ani 2 neb 3 z nich se nemodlí, nikdo z nich ani si nevzpomene, že stojí před Pánem Bohem.

Hoši i děvčátka mají dlouhou chvíli. Někteří přinesli si plné kancionálky obrázků a rozkládají je na kapesníky na zemi. 5, 6 dává hlavy dohromady a vyměňují si obrázky.

Některý přivedl si malého braťrůčka, který ještě nechodí do školy. Ten se stále vrčí, mluví skoro hlasitě a starší děti do něj strkají a smějí se. Jiní zalezli pod kazatelnu, kde si posedali a šeptají. Jiní vyndávají ozdobné špendlíky z klobouků a píchají se. I klobouk chvílemi vyletí do vrchu.

Děvčata mají kvílí a trhají je a hází po zemi. Prohlízejí si šaty a šátky, sedají na stupínek bočního oltáře.

A já, děti milé, chci se modlit. Leč nemožno. Pokud jsem obličejem obrácena ke kostelu — k dětem, je ticho a pokoj. Solva obrátím oči k oltáři neb je sklopím k modlitební knize — povstane šum a nepořádek.

Vidíváte chodit neb jezdit policajty v městech, udržují na ulicích pořádek. Hledíte, mně se zdává, že jsem místo policajta nad našimi dětmi. Staří lidé, kteří jsou v kostele, nemohou se

modlil pro ten šepot a hněvají se na děti. Já leckdy musím vyjít z lavice a nezbedné děti přivést k sobě. Té hanby se děti na chvíli leknou a utiší se. Avšak ve chvílečce šepot nový.

A víte, proč se naše děti takto neuctivě chovají? Poněvadž nevědí, před kým jsou. Nikdo jim to doma nepovídá, nikdo se s nimi doma nemodlí, nikdo jim neřekne, než jdou do kostela:

„Zeptám se, byl-lis hodný, jak ses choval, podívám se na tebe. Pros Ježíška za tatínka, za maminku, za sebe a všechny, které máš rád. Ježíšek je na oltáři, bude mít z tebe radost. Čeká na tebe. Kdybys šeptal, tloukl se, smál se, zarmoutíš Ježíška a lépe by bylo, kdybys zůstal doma.“

Vždycky si vzpomenu, jak jsem kdysi byla ve velikém městě na mši sv.. Bylo přítomno velmi mnoho dětí. Zpívaly neb modlily se s rukama sepiatýma. Až mi slzy do očí vskočily, když jsem na ně hleděla. Před rokem dvě městské děti byly v našem kostelíčku. Naše děti hleděly celé udivené na ně, jak tiše klečely a se modlily.

Ti malí capartové z moji I. třídy jsou ovšem vždycky hodní a tiší, ale modlit se neumějí též. Hledí na rozpustilce, a než se vzpomalují, jdeme domů. Když se jich pak ve škole zeptám, kdo se pomodlil za tatíčka, aby se z vojny zdráv vrátil — málo kdo se přihlásí — zapomněli pro ten nepokoj kolem sebe.

Já vidím, že je vám divně u srdce a nechce se vám ani věřit, co vám zde pravím. Říkávám darebným hochům při vycházení z kostela:

„Byl bys méně Pána Boha pohněval, kdybys byl doma zůstal. Za stodolou v zahradě mohlš zpívat a dělat kořmelce, nikdo by ti to nebyl zakazoval. Ale kostel je dům Boží a my všichni jsme se přišli modlit. Vidím, že nevíš, proč jsi sem přišel.“

Doma se nikdo nemodlí. Děti ráno zaspí a na rychlo se vypravují do školy. Tak, tak, že něco pojí v spěchu. Na modlitbu času nezbude. Před jídlem nemodlí se nikdo, po jídle nepoděkuje Pánu Bohu nikdo za dary, které jsme přijali. A večer, než rodiče dobytek poklidí a do světnice přijdou, děti již spí — bez modlitby.

Připadá mi pak, že rostou jako divoká zvířátka v lese. Ale moje drahá zemřelá malička říkala:

„Hleď na naši krávu, i ta napřed klekne než povstane, by se nasytila.“

A nebožtík tatíček vždy na mne v kostele patřil, kterak se chovám. Když jsme pak v neděli zasedali k obědu, musila jsem vždy tak, jak jsem dovedla a si pamatovala, povídati, o čem se kázalo v kostele. Rozumí se, že jsem obě uši nastavovala, aby mi ze slov pana faráře nic neuteklo.

Vzpomínám si, jak jsem vždy rovně v kostele klečela a když mne už kolena pálila, div mi neshořela (mně se to tak

zdálo), ráda bych si byla podřepla na paty, trochu si odpočinula. Ale přísný otcův pohled mi pověděl, že se to před svato-
stánkem nesluší.

Všude jinde mají děti nožky jako srnky, celý den skáčí a nic je nebolí. Ale poručte jim chvíli hezky tiše stát neb klečet, toho nevydrží.

Ano, ano, jsem dnes nespokojena s našimi dětmi. Ony v kostele vidí jen lesknout se oltář, zářiti svíce a hráti varhany. Že je to všechno k Boží oslavě, na to si sotva kdo vzpomene. Ba i ti velcí, i jejich taťinkové v kostele se smějí a sobě šeptají — jak pak by potom byly děti hodné?

Vím, že všechny děti, které čtou váš časopisek, chovají se v kostele uctivě a nejslušněji jak dovedou, že dobrému Ježíšku, na oltáři přebývajícimu povídají všechno, co by si přály a co jich trápí.

A Ježíšek s láskou přijme jejich malé modlitby a má z nich radost. Kdo z těch malých mých čtenářů poprosí za mne Ježíška, aby mi vrátil zdraví?

o o o

A. PAVLOVÁ:

Čeho se bojí naše děti.

Naše děti přišly jednoho dne celé vyděšené do školy. Oznamovaly mi:

„Tam, jak se spravuje dráha, vykopali dělníci kostru.“

Pověděly mi všechno, co doma od velkých zvěděly, kde asi se tam kostra vzala a co se s ní stane.

Hubert na konec řekl:

„A naše maminka povídala, že za humny je strašidlo.“

Usmála jsem se tomu a pravím:

„Strašidla vymyslili velcí lidé pro malé, neposlušné děti. Není strašidel.“

Když odchází maminka z domu, řekne maličkému:

„Neplač, za dveřmi je bubák, sebere tě, když tě uslyší plakat.“ Povídá to proto, že má málo času a nemůže pořád sedět u děťátka. Ale ono chce jít s maminkou a pláče. Maminka si poradí, jak umí: postraší dítě a odejde. Ale není strašidel, Strašidlo nosí každý sám ve svém srděčku, když udělá něco zlého. Ať jdete, kam jdete, všude jde s vámi vaše srděčko a povídá vám, že jste nebyli hodní. Pak se bojíte všude, zůstanete-li sami.“

Ota se hlásil a řekl:

„V létě jsem šel k sousedům na třešně. Oni mne uviděli a zavolali na mne. Já jsem ulíkal, tak mně srděčko bouchalo a měl jsem strach.“

Pravím: „Vidíš, mělš strašidlo ve svém srdečku, tak je to. Kdo nic zlého neudělal, nemusí se nikde a nikoho báti.“

Zdenka řekla:

„Já se bojím v noci, že na mne přijde smrt a že mne udáví. Ve dne se nebojím, protože by mne maminka nedala. A smrt chodí jenom v noci s kosou a ohnivým jazykem.“

Povídám: „Tak vidíte, děti, o smrti se mluví jenom v pohádkách, jako já vám vypravuji o kozičkách a kočičkách — a jsou to jen pohádky — ne pravda.“

Když člověk umírá, nepříjde proň smrt, klerou bychom mohli viděti. Taková smrt není. To milý Pán Bůh kývne na dušičku a ta jde k Němu. Jde ráda, jestli byla hodná. Jenom ti lidé, kteří mají škaredé srdce, bojí se umřít a myslí si, že se smrti někam schovají. Pán Bůh vás vidí všude, i když se do peřin schováte. Kdo z nás jej má rád, ten se na něj těší, ten se smrti nebojí. Neboť po smrti uvidíme Pána Boha.“

Naše děti se uklidnily a všechny mi oznamovaly, že už se ničeho nebojí.

o o o

A. PAVLOVÁ:

Co jsem vypravovala našim školákům.

Druhá třída chystala se k prvnímu sv. přijímání. Ovšem také ke sv. zpovědi. Naše malé děti v I. třídě o tom rokovaly. I musela jsem, jako vždy, povědět jim o tom sama. Skoro všichni mi pravili, že by se ku zpovědi báli. Táži se, proč? Že prý by velebný pán všechny hříchy jejich věděl a je někomu pověděl.

„Povím vám vaše hříchy a nejsem ani velebný pán, jen poslouchejte!“

Děti se narovnaly, natáhly zvědavě krky a já povídám:

„Kdo z vás je tak pozorný a opatrný, že nikdy při hraní, honění, nezavolal rozpustile: Bože, Ježíši? To jsou svatá jména a vy tak voláte v rozpustilosti — tak jak to doma slyšíte. — Vidíte — všichni mi očima pravíte, že tak voláte. Nevěděly jste pravda, že se to nemá. Nyní si již dáte pozor.“

Kdo z vás nikdy nezapomněl pomodlit se ráno a večer modlitbičku, kdo se požehnal vždy před jídlem? — Vidím — že zase všichni klopíte oči.

Kdo v kostelíčku vždycky byl slušný a nikdy nepohoršoval? Kdo vždycky poslechl maminku, tatínka, když mu něco kázali? Kdo z vás nikdy kamarádovi nenadával, kdo doma bratříčka nebo sestríčku nikdy neudeřil, kdo z vás nikdy neměl chuť na cizí kamínek, pero, jablko, ořech, kdo nebral mamince cukr a ledacos jiného, aby maminka nevěděla, kdo mne a velebného

pána nikdy nepohněval? Kdo z chlapců nikdy netrápil mušky, chrousty a ostatní malá zvířátka, kdo nechal na pokoji ptáčí hnízda?

Vidíte, nikdo se nehlásíte. Vím všechno, co jste dělali zlého. Pán Bůh to ví ještě lépe. Jste ještě malé děti, tož i vaše hříšky jsou malé. Velicí lidé velice hněvají Pána Boha a pak se bojí na sebe povědít, co udělali. Ale co vy děláte, to velebný pán i já dobře víme. A proto vás zase máme rádi, jenom chceme, abyste si podruhé dali pozor a nedělali, o čem víte, že se nelíbí nám ani Pánu Bohu.

A když dorostete a budete chodit do II. třídy, půjdete také ku sv. zpovědi. Povíte všechno, co jste udělali — myslím, že všichni jste stejně chybovali, — povíte to velebnému pánu. To slyší Pán Bůh sám a hledí do vašeho srdce. Musíte si říci:

„Dám si pozor. Pomodlím se, dokud nebudu ospalý, v kostelíčku se ani nepohnu, rozběhnu se hned, jak mne maminka někam pošle, zvířátkům dám pokoj, nebudu bratříčky a sestřičky tlouci, s nimi se pěkně o všechno podělím, jméno Boží budu říkat jenom při modlitbě, nebudu mamince ani kamarádovi ani sousedům nic brát, nebudu házet kamením a nadávat ani dětem ani velikým lidem — budu hodné dítě, aby ze mne měla slečna učitelka radost — a to bude jistě i Pán Bůh mít ze mne radost. Pán Bůh mi vidí do srdce, On ví, že opravdu už chci být nejhodnější chlapec, děvčátko. On mi všechno odpustí, už budu hodný.“

A Pán Bůh pohlédne rád na dítě, které tak pěkně se vyzpovídá a sobě umíní, že bude hodné.

Potom jednoho dne maminka přistojí dcerušku nebo synčka do čistých šatek, ozdobí kvílečky a děti jdou do kostela. Tam na oltáři za dvěma zlatými dvířky, víte, je kalich a v něm bílé maličké chlebičky.

Když jsem vám vyprávěla o Kristu Pánu, řekla jsem vám, že před svou smrtí večeřel s milými apoštoly. Jedli bílý chlebiček a Pán Ježíš řekl: „Tohle je moje tělo, jezte takový chlebiček na památku, že jsem já s vámi žil a že jsem s vámi večeřel. Ten chléb je moje tělo, kdo má dušičku čistou a jí tento bílý chléb, toho mám rád a ten se mne nemusí báti, ani smrti se nemusí báti.“

Takový bílý chlebiček podá velebný pán dětem na jazyk. A ony se potom bijí v prsa a povídají Ježíškovi:

„Chtěl bych být, Ježíšku, tak hodný, abych se ti velice líbil. Nauč mne to, nauč mne to, však jsi nyní v mém srdce, jsi můj host.“

Když k nám přijde pan nadučitel, chcete vždycky všichni ukázat, že jste hodní. Sedíte lichounce a hezky odpovídáte. Čekáte, že vás pochválí.

A Ježíšek, největší Pán, přijde k dětem do srdce. Každé

dítě má tichounce klečet a mluvit uctivě k Ježíškovi:

„Ježíšku, jsem ještě maličký, neumím Ti mnoho povědět. Ale tys nyní v mém srdečku, a já Ti děkuji, žeš ke mně přišel. Chci být hodný, nauč mne to. Opatruj moje drahé rodiče a naše děti doma, opatruj velebného pána a slečnu učitelku, smiluj se nad ubohými, hladovými dětmi, nau vojáky v poli, nad dušemi v očistci. A jenom mne nauč, můj dobrý Ježíšku, poslouchat, abych byl Tvým hodným dítětem.“

Pán Ježíš všecko to poslouchá a raduje se z toho. Ten den je pro děti nejkrásnější a vždycky naň vzpomínají.

I vy jednou přikleknete k oltáři a přijmete Pána Ježíše. Už zítra řekněte Ježíškovi:

„Těším se, že Tě jednou také přijmu do srdečka, jako tyto starší děti.“

Tak vidíte, kdo by se z vás ještě bál jít ku sv. zpovědi a ku sv. přijímání? Kdo má rád Pána Boha, ten se na to těší. A já vím, že vy všichni chcete, aby vás Pán Bůh měl rád a těšil se naň, jako se těšil malý Miroš. Víte, že má hrobeček u kostelních dveří? Byl to váš spolužáček a než zemřel, přinesl mu velebný pán nebeský chlebiček. Mirošek se těšil, že bude anděličkem, až umře.

A on se na vás s nebe podívá, až vy jednou u oltáře také Pána Boha přijmete. Musíte se však na něho těšit, jako se Mirošek těšil a mít čistou dušičku.“

o o o

Všelicos.

Pověst. Jeden mnich za slavných časů zapsal tuto událost: Paní Ida byla na mši svaté. Kněz u oltáře proměnil v Tělo Páně nejen velikou hostii, nýbrž i malé hostie pro věřící lid ve zlatém kalichu. Po pozdvihování (když Pán Ježíš byl přítomen na oltáři) povstala v srdci paní Idy veliká touha po svatém přijímání. Nemohla však přijati Tělo Páně, protože již posnídala. Její touha byla tak veliká, že hluboce vzdychla, nemohouc jinak si pomoci. A tu prý bílá holubička snesla se nad oltář, vzala do zobáčku jednu malou hostii a vložila ji na jazyk užaslé paní Idě. Vrátila se holubička k oltáři, namočila zobáček do kalicha s nejsvětější Krví Páně a ovlažila rty paní Idy. Od té chvíle prý paní Ida ztratila všecku touhu po zemských radostech, a jen po Bohu toužila a Bohu sloužila. — Dětičky vědí od loňska, že paní Ida vykonala duchovní svaté přijímání, když toužila celým srdcem po Pánu Ježíši. Dětičky, nezapomínejte na duchovní svaté přijímání. Je to velmi krásné a velmi důležité! Napíši vám zase jednu modlitbičku, kterou můžete se pozorně modliti před oltářem: „Ó, Ježíšku, přijď ke mně. Moje srdečko touží po Tobě. Nejlepší Příteli můj, kéž bys byl se mnou spojen.“

ROČNÍK VI. ČÍSLO 2.

PÁN PŘICHÁZÍ

LISTOPAD
1918.

Časopis katolické mládeže věnovaný úctě nejsv. Svátosti oltářní.

Vychází měsíčně.

Pořádá
P. E. Soukup, dominikán.
Nákladem Matice cyrilometodějské v Olomouci.

Zodpověd. redaktor B. Bunža.
Tiskne grafický závod Jar.
Strojila v Přerově.

FRANT. STRÍZOVSKÝ:

Padlý tatíček.

Na mír už se těší právem
všechny světa národy,
v bratrství kdy dojdou právem
vytoužené svobody.

Sestra bratra z vojny čeká,
dítko otce návratu, —
tu tam hořká slza stéká, —
kdo potěší sirotu?

Opuštěno v koutku sedí
v litostivých myšlenkách,
smutně na své druhy hledí,
jak se v dětských bavi hrách.

Na tatička vzpomíná si,
jak je tiskl na svou hrud',
při rozchoďu hladil vlasů
a děl vřídlně: „Hodno bud'!“

Potom dopis přišel matce,
cosi smutného ji řek',
slze jenom děla krátko:
„Dítě mé, jsi sirotek!“ —

Od té doby její skříně
jako úběl pobledly,
denně chodí k Stolu Pána,
na modlitbách dlouho dlí.

S ní též dítko osiřelé
Pána často přijímá,
tatíček je při tom vše
ze záhrobi objímá.

Tvůj kostelík.

Když lidé stavějí dům, nejdříve kopají základy. Co je to? Vykopají v zemi jako chodby a v nich začnou stavěti zed. Pevně spojí kámen s kamenem, vybírají nejlepší kusy. Neboť kdyby tyto základy byly slabé, brzo by spadla celá stavba. Zbyla by jen hromada cihel a kamení.

Dušínko, chceš letos ve svém srděčku postavit kostelík pro Pána Ježíše. Ten kostelík má být tak pevně vystavěn, aby vydržel až do tvého stáří, až do poslední chvílky tvého života. Proto je třeba též postavit pevné základy toho tvého kostelíka.

Ve svatém Písmě jest napsáno, že pyšní jsou protivní Bohu, že však pokorným dává Bůh svoji lásku. Není divu. Vid, dítě, že nerado chodíš tam, kde se jenom lidé vychloubají svým bohatstvím, svojí chytrostí a dovedností? Řekneš, k pyšným a nadutým lidem že nepůjdeš. A Pánu Ježíši takoví pyšní lidé jsou ještě protivnější.

Pán Ježíš mohl přijíti na svět jako mocný a bohatý pán, obklopený zástupem služebnictva. Mohl tvůj Spasitel zjevovati se světu v takové kráse a moudrosti, že by všichni museli jej míti rádi a museli by jej všichni ctiti. A přece tak neučinil. Nestavěl na odiv své nebeské krásy, ani své moci, ani svého bohatství. Žil jako člověk hodný, moudrý a spravedlivý, ale přece jen jako člověk obyčejný. Ba, dopustil, aby jej prohlašovali za nerozumného, za hříšníka, by po něm kameny házeli.

Pán Ježíš mohl zůstat s námi na oltáři takovým vznešeným způsobem, že by lidé museli padnouti na tvář před září, která by s oltáře vycházela. Zůstal však zahalen, tak že se ním zdě, jako bychom viděli běloučky, teničky chleblíček. Nechtěl se úplně ovládati lidmi.

Dušínko, vidíš? Tvůj Spasitel byl skromný a pokorný. Sám řekl: Učte se ode mne, neboť jsem pokorného srdce. Chceš-li ty míti Pána Ježíše u sebe v kostelíku svého srděčka, musíš být pokorným a skromným dítětem. Jak?

Budeš pokáráno aniž bys toho právě zasluhovalo. Skromné dítě bude mlčeti a řekne si: Věck jindy jsem zaslužil pokárání a nedostalo se mi ho. Jiné dítě bude chváleno, tebe si nevšimnou. Skromné dítě se nad tím nezarmoutí. Pomyslí si: Hlavní jest, aby Pán Ježíš měl máje rád; co lidé praví o mně, na tom nezáleží. Skromné dítě bez odmluvy uloženou práci vykoná. Skromné dítě nevychloubá se svojí prací, ani svým oděvem ani čímkoli jiným.

Základy domu jsou v zemi skryty, někdo jich nevidí ani neobdivuje. Tak tvoje srděčko skromně budíš, aby tě zaslou-

„Kdyby bylo pro svého Spasitele.“ Kdyby dítě chtělo být hodným a nebylo skromným, marně by stavělo. Při prvním nárazu pokušení spadlo by všechno. Srdečko by bylo tak ošklivé jako hromádka špinavých cihel a kamenů.

O krásné Aničce.

Anička často slychala od nemoudrých lidí, že je hezounčká jak obrázek. Onehdy šla do školy a potkala dvě dámy. Obě paní se zálibením hleděly na Aničku, a jedna pravila: „Jak neobyčejně krásné je to dítě.“ Aničce bylo, jako by okoušela nejvzácnější cukrovinky, když tu řeč zaslechla. Jistě to je vzácná věc být neobyčejně krásnou! Takové dámy přece by to jen tak neřekly. A pravily tak o Aničce!

Zabrána do takových myšlenek až poskočila leknutím, když ozvalo se za ní měkce: „Aničko!“ — Poznala svoji přítelku Lidku, a hned se téžala: „Lidko, řekl ti již někdo, že jsi neobyčejně krásná?“ Lidka se usmála a řekla: „Ne, Aničko.“ Anička se chlubila: „O mně to právě řekly dvě dámy; je to jistě vzácná věc být neobyčejně krásným dítětem!“

Lidka pravila prostě: „Bude to asi tak.“ Vždyť ona měla Aničku velmi ráda. Anička pak ještě na schodech ve školní budově se téžala: „Vid, Lidko, že bys chtěla být neobyčejně krásným dítětem?“ — „Ó, ano, chtěla bych mít vše, co je dobré a krásné.“ S touto odpovědí vešly dívky do třídy.

Anička byla přesvědčena, že Lidka není příliš krásná. Nevšimla si, bláhoveček, jak Lidčina tvářička byla krásná, když pravila, že by chtěla vše, co je dobré a krásné. Neboť Lidka si myslela, že by pak byla trošinku podobna dobrému a krásnému Pánu Ježíši, jehož má tolik ráda. Než, Anička myslela jenom na svoji krásu, která se lidem líbí. Myslela na ni tolik, že při vyučování místo hlasu slečny učitelky, co chvíli slyšela hlas oně paní. Všecky své spolužačky prohlížela. Rozhodně se jí zdálo, že ani jedna není tak krásná jako Anička.

Tak se stalo, že Anička nedávala pozor na nic, ani co se děje ve škole, ani co dělá. Při psaní přemýšlela o své kráse a nedbala krásy písmenek. Slečna učitelka se až ulekla těch všelijakých možiček a háčeků, jež Anička malovala do svého sešitu. „Anna byla dnes velmi nepozorná. Hleď, tak se má psát!“ — kárala slečna, ukazujíc sešit jiné žáčky. Anička se hrozně styděla, poznávši, že to Lidčin sešit. Byla by též ráda pochválena za krásné písmo. Avšak těšila se, že nad krásné písmo jest být neobyčejně krásným dítětem.

Anička zpyšněla. Býti neobyčejně krásným dítětem nedalo jí ani dost málo práce. Býti hodnou zdálo se jí těžké a hořké. A tak, čím byla nepozornější a nedbalejší, tím častěji se těšila: „Afsi! Já jsem zase neobyčejně krásné dítě.“ Škola byla Aničce den ze dne protivnější. Neboť ve škole je krásný jenom, kdo je hodný a pilný.

Jednoho dne však Anička byla pozorná neobyčejně. Slečna učitelka oznamovala novinu, která všechny žáčky naplnila radostnou nadějí. Paní kněžna pozvala do zámku všechny hodné žáčky ze školy. Její dceruška bude mít svátek, děvčátka mají se radovati s malou princeznou. K nejkrásnějším hrám budou přikusovati všelijaké dobré věci. To bude zase jednou den vyplněný jenom radostí. Radostným očekáváním rozhofela se i líčka Aniččina. Matička jistě jí dovoli obléci nové bílé šaty s modrými stuhami. A paní kněžna bude též nucena říci: Jaké to neobyčejně krásné dítě!

Od té chvíle ještě pyšněji tlouklo Aniččino srdéčko. Tak byla zabrána do myšlenek na svoji krásu a na svoje budoucí významění, že dávala slečně učitelce nesprávné a převrácené odpovědi. Koněčně sáhla slečna učitelka ku trestu. Vážně pravila Aničce: „Dobře tedy. Kdo nechce slyšeti, bude cititi.“

Anička vzpomínala, co to asi znaměná. Pojednou jako by se jí srdéčko chtělo zastaviti leknutím. Paní kněžna pozvala všechny hodné a pilné žáčky. A dle řeči slečny učitelky by Anička nebyla ani hodnou, ani pilnou žáčkou. — Ach, bylo by to možno? Anička že by nesměla do zámku? Ona, neobyčejně krásné dítě? Což u takových pánů také více platí jednatí krásně, než býti krásným? Bylo tak. Anička byla lenošná, nedobrá žákyň. Nebyla pozvána — ona jediná z celé třídy nesmí do zámku.

Hrozná bolest rozrývala Aničce srdéčko. Od osudného dne setkání se dvěma dámami jen se povyšovala. Dnes však viděla, že to vše nic nebylo — slečně učitelce. Zdálo se jí, že jest až k zemi ponížena zákazem. Veliké slzy kanuly z očí jejích; dvojnásob veliké, když vzpomněla si na krásné hry v zámku, na všechny dobré věci.

Za tři dny šly její spolužačky do zámku, vedeny slečnou učitelkou. Veselé písně prozpěvovaly, Anička však jich skoro neviděla pro pláč a slzičky, ač měla tvářičky přitisknuté k oknu. Ku plačící dcerušce přistoupila matka, laskavě a vážně ji domlouvala.

Anička poslouchala, pod dojmem slov dobré matičky oželela svoji ztrátu a ponížení. Ale přece zřovu dala se do pláče — lítosti. Poznala, jak nemoudře jednala, pyšnic se nad krásou tvářičky a nedbajíc o práci ani o učení. Vyplakala se a pravila matce: „Matičko, již vím, že býti krásným nic není platno; hlavní jest jednatí krásně. Lidka není neobyčejně hezká. Ale když ve škole dává pozor, když v kostele se modlí, zdá se mi

vždy krásná jak andělíček. Od této chvíle budu tak pilnou, jako moje Liduška.“

„A Bůh ti požehná,“ dodala matka. „Již řádným lidem jest nejkrásnějším, kdo je hodný, pracovitý, zbožný a kdo plní dobře všechny svoje povinnosti. Pánu Bohu takový člověk jest nejkrásnější a nejmilejší. Jemu dá Bůh své požehnání.“

Anuška se šťastně usmála. Setřela poslední slzičku, jež uvízla na nosíku, a donesla své školní knihy. Všemtu se naučila a nakonec dala se do psaní. Na všechny slávy v zámku započínala, když viděla těžky napsaný úkol. Zdálo se jí, že již nyní píše skoro jako její Lidka.

Od té doby ani jednou nebyla Anička pokárána. Konečně za odměnu ji posadila slečna učitelka vedle Lidušky, nejpilnější z celé třídy. Anička cítila takové štěstí, že by se byla docela nic nehýbala, kdyby při tom byla ze všech nejošklivější ve tváři.

Vzpomínka.

Ku městečku Vikovu šla trojice mladíků. Kdo je potkal, byl rád, že byl od nich za chvíli vzdálen. Každý si pomyslí: Tihle jistě již vědí, jak se přebývá v žaláři. Opravdu to byli drzí lupiči, jimž nezáleželo ani na majetku ani na životě bližních. Dlouho byli v žaláři. Nyní se chystali na loupežnou krádež v městečku.

Usadili se v hostinci, který měl velmi špatnou pověst, a kofalkou dodávali si smělosti. V tom rozezvučely se slavnostně zvony blízkého kostela. Mladíci dověděli se od hostinského, že vyzvánějí na slavné požehnání. Zitra totiž bude první sváté přijímání dítek. Však již jde průvod svátečně oblečených dítek a dospělých do kostela. Karel, vůdce tří zkažených mladíků, odvrátil tvář od okna. Udiveně zahleděli se na něho soudruzi. Byl bledý jako vosk, pot vystoupil mu na čelo, rty se chvěly rozčilením...

„Karel, jak to vypadáš? Co se ti stalo?“ — „Nic mi není zvláštního,“ mrzutě dí Karel. „Hned to přejde.“ — Avšak nepřešlo to. Ba, z očí bývalého trestance vytryskly slzy. Soudruzi posmívali se jeho pláči. A Karel jal se vypravovati, by zastavil posměch.

„Nesmějte se mi, nesnesl bych toho. Zachvětila mne vzpomínka na dvojí Bílou neděli. Povím vám vše, snad se tak zbavím své bolesti.“

„Byl jsem kdysi hochem tak šťastným, jako málo jiných. Ač mi otec zemřel, měl jsem tak dobrou matičku, že se mi zdála

svatou. Já byl jedinou její starostí a radostí. Sama ještě máma doma připravovala na první svate přijetí. Když oné první Bílé neděle jsem se vrátil od stolu Páně, vzala mne matka za ruku a vedla před kříž v naší světnici. Tam jsem slíbil matce, že zůstanu věrným ukřižovanému Spasiteli. Pak na kolenu před křížem modlil jsem se po matce modlitbickou, ve které jsem slíboval, že budu vždy pamětliv, co Pán Ježíš pro mne vykonal. A že hlavní snahou mojí bude, by nebylo u mne marnho, co láska Pána Ježíše pro mne vytrpěla.

Léta ještě modlil jsem se tuto modlitbickou. Víte však nejlépe vy, že jsem nespínil svého slibu. Jak se to stalo? S počátku jsem byl přesvědčen, že mám nejlepší matičku na světě. Pak jsem se domníval, že já jsem nejznamenitější hoch z celého městečka. Byl jsem pyšný na své schopnosti a chtěl jsem ve všem rozhodovati sám. Když jsem byl varován před zlými soudruhry, schválně jsem vyhledával jejich společnost. Však já se nezlekazím mezi nimi, a zvím aspoň, co jiní nevědí. Tak jsem pošetile smýšlel. Varovali mne před různými podezřelými divadly. Já však schválně tam šel. Ve své pýše jsem se domníval, že mne mají za malé dítě. Já však chtěl platiti za moudrého a zkušeného. Kde jsem viděl jakou knihu, musel jsem ji čísti. A tak se ze mne stalo, co jsem dnes.

Ubohá matka! S pláčem prosila mne, bych si vzpomněl na slib, který jsem učinil před křížem oné Bílé neděle. Vysmál jsem se matce vždy. Společnost špatných knih a zpustlých duší byla mi milější než společnost matky a lidí ve chrámu se modlících.

Avšak mne hrubě nedojalo, když téměř náhodou jsem zpozoroval, jak matčina tvář bledne, jak chladne celá její bytost. Domníval jsem se, že konečně nahlédla marnost svého naponínání. Já přece nejsem chlapeček, bych potřeboval ustavíčně strážce a učitele a mravokárce.

V té době jsem poznal vás, a víte, co jsme společně vykonal. Jednou byla sobota jako dnes, sobota před Bílou nedělí. Od rána jsem nebyl doma. K večeru vracel jsem se z hostince a vidím několik kroků před sebou jiti kněze s Plánem Bohem. Lidé na ulici poklekali a hluboce klaněli se Spasiteli ve Svátosti Nejsvětější. Já však nepoklekl, stál jsem chvíli, až kněz přejde. Bylo mi velmi nemilé, když jsem poznal, že kněz ubírá se cestou, kterou má bylo jiti domů. Na konec však vidím, že kněz míří k domku mé matky. Hníza mou přece otrásla. Několika skoky předběhl jsem kněze, vrazil do přibytku — a vidím na lůžku matku skoro jako mrtvou....

Kněz matku zaopatřil a já, zachvácen bolestí, klesl jsem na kolena u lůžka matčina. Ruka její spočinula měkce na mé hlavě, a slabým hlasem promluvíla: „Díky Bohu, dítě, že tě ještě vidím. Odcházím nyní ze země, jež mi mnoho bolesti

způsobila, hlavně v posledních letech. Vzpomeň si na slib, který jsi zrušil. Mohla by tě dnes prositi tvá umírající matka, bys aspoň od této chvíle se obrátil na dobré cesty. Avšak tys nedodržel slovo umírajícímu Spasiteli, tím méně bys do-
držel slib daný umírající matce. Mnoho jsem se modlila za
tvé napravení. Ale až budu u Pána Boha, nepřestanu za
tebe prositi. Pak bude moje modlitba mocnější. Doufám pevně,
že budeš pak tak hodný, jako jsi byl v den svého prvního svá-
těho přijímání. Nyní, dítě, přijmi poslední požehnání své matky.
Platí-li před Bohem požehnání matčino, nežhyneš na věky."

Za chvíli již umíráček plakal. A po něm zvóny, volající
dítka na požehnání před prvním svátým přijímáním.

Tyto vzpomínky mi dnes otrásají celou duši. Myslím, že
se rozloučím. Cítím touhu, které nedovědu odolati. Táhne
mně jakási sladká moc za těmi dětmi — a za nimi též ke
stolu Páně. Ach, kéž mohu zase býti tak šťasten, jako kdysi
u drahé matky.

Karel dokončil. Hlava klesla jemu na stůl, slzy bolesti
a lítosti proudem se řinuly. Však co to? Nikdo se jemu nevy-
smívá. Jeho soudruzi zmokli. A když Karel náhle vyskočil a
chvátal do chrámu, šli za ním oba jeho druzi, ba i hostinský.
Pozdě večer jeden po druhém přiklekli ke zpovědnici.

Ráno pak radovali se všichni, kdo je znali, vidouce je za
dítěmi přistupovati ke stolu Páně. A stali se šťastnými!

Moji drazí synovečkové, vidíte? Pýcha vede k pádu, činí
člověka zlým, nešťastným. Skromnost vede k Pánu Ježíši!

Smutné myšlenky.

Mile dětičky!

Je dušičkový den a já oknem pohlížím na hřbitov. Je
rozložen na kopečku kolem kostela. Plno věnců je na křížích
i hrobech, lidé přecházejí sem tam, rozmlouvají, smějí se,
Některé děti rozpustile pobíhají a křičí.

A hned zde na kraji hřbitova, u samé zidky, je malý
hrobeček. Je v něm moje hodná, malá Mařenka, má čiperná
začka. Sedávala vždy v zadní lavici v červených šatečkách a
počesávala si vlásky velikým hřebínkem. Nejradyji zpívala.

Loni v lednu, když začaly ohromné sněhové vichřice, ne-
šla do školy. Došla spálu. Nesměla jsem ji navštívit, po-
něvadž nemoc je velmi nakažlivá. Za 3 dny Mařenka dotrpěla.

Sněhová vichřice byla stále prudší. Když měla Mařenka
pohřeb, bylo už ve škole jen deset, jen ty děti přišly které
mimochodem na hrobech přinesly do školy.

Zazněl zvonek s věže — Mařenku spouštěli do hrobečka. Všichni jsme zaplakali a modlili jsme se za ni Otčenáš. Tak pěkně se naše děti už nikdy nemodlily jako tehdy.

Mařenka nyní zpívá svým tenkým hláskem Bohu a my chodiváme vedle jejího hrobečka.

Nikdy nepřejdu vedle, abych na ni nevzpomněla. A naše děti zanechají též někdy rozpustilosti a zastaví se u hrobečka, na němž smutná matička zasadila květinčky.

Tatíček zatím v ruském zajetí stírá slzy pro svou milou Marušku, které už nikdy nespátí.

Je dušičkový den a děti doma rozsvěcují svíčky. Ve škole se mi to chvělily. Na hrobech to letos nesmí být, aspoň doma chtějí mít radost.

Ach, milé děti, vy se radujete ze světel, my však jsme smutní, musíme-li světélka rozžehovat. I já jsem dříve osvětlovala dva hroby, hroby drahé matičky a tatíčka. Nyní jen věnce mohu jim dát a být smutná. Urovnám hrobečky, ozdobím je a těším se z toho.

Nemohu ukázat svým drahým rodičům, jak je mám ráda, tož aspoň hroby jim okrášlím.

Co na hroby dám, to si tam přeji mít. A kdybych kteréhosi dne přišla a viděla hroby pošlapané, věnce zničené, musila bych se zarmoutit.

Tolik, ach, tolik máme dnes rozpustilých dětí, které ani hrobů si nevěží.

Hřbitov je místo svaté, místo ticha a pokoje. Tam spějí všichni po práci a starostech. Budme uctíví v blízkosti mrtvých.

Je šťasten ten, kdo nemá nikoho, komu by kladl věnec na hrob. Je šťasten ten, kdo může svou lásku ukázat živé matičce a otci.

A já vždy brzy ve škole poznám, kdo miluje své rodiče. Kdo je miluje a poslouchá, ten poslouchá i mne ve škole.

Milé děti!

Máte dšsúd drahé matky a starostlivé otce. Čiňte jim vše přč radost, pomáhejte jim, jak můžete a umíte. Až jich jednou nebude, smutně položíte jim věnec na hrob a kříž a smutně vzdychnete:

„Ach, proč jen nežijete, proč, jak hodní bychom byli k vám, jak bychom vás opatrovali, vám sloužili?“

Hrob bude mlčet a vám bude smutno, smutno...

Kupte si „Duchovní pokladničku“! Milá to knížečka na zapisování sv. přijímání. Dostane ji každý, kdo ve psaní pošle 10 haléřů „Matici Cyr.-Metod.“ v Olomouci, Dolní nám. č. 17. Každé hodné ditko ať má tuto knížečku!

ROČNÍK VI. ČÍSLO 3.

PÁN PŘICHÁZÍ

PROSINEC
1918.

Časopis katolické mládeže vě-
novaný účtě nejsv. Svátosti
oltářní.

Vychází měsíčně.

Pořádá

P. E. Soukup, dominikán.
Nákladem Matice cyri-
lometodějské v Olomouci.

Zodpověd. redaktor F. Světlík.
Tiskne grafický závod Jar.
Strojila v Přerově.

FRANT. STRÍŽOVSKÝ

U jesliček.

Kdo to cupá bílým sněhem
v ranní hodinu?
Ach, to běží po salaši
děti k Betlému.

K jesličkám Tvým, Jezulátko,
všichni klekají,
za velikou lásku Tvoji
diky vzdávají:

„Přicházíme říci, Pane,
srdce svého slast,
že jsi, Dobrý, osvobodil
drahou naši vlast.

Dlouho její mateřskou diaň
svíral řetěz pout,
z očí jejich na hlavy nám
finál slzí proud.

Nectěna a pohrdána
vadla v okovech,
důvěra však posvětila
každý její vzdech.

Olouhé věky pohrobena
čekala svůj čas,
k životu až zavolá ji
mocný Boží hlas.

Smilování Tvé, ó Bože,
převeliké jest,
zvítěziti dal jsi právu,
zdeptal hřích a lest.

Svatý Václav, kníže náš,
nad lidem bděl svým,
nedal, nedá zahynouti
nám, ni budoucím.

Svatý Cyrill s Metodějem
v hrobě ožili,
kteří vroucí lásku k vlasti
v hruď nám vložili. —

Ježíšku, Tys domovlnu
svou též miloval,
když jsi nad Jerusalemem
slzy proléval.

Dej, ať také srdce naše
pro vlast hoří jen,
práci pro ni zasvětime
každý žití den.

Po obtížné cestě ctností
půjdem Tobě blíž,
na cestu nám svítit bude
přesvatý Tvůj kříž.

A až pouť svou dokonáme
v této vlasti své,
dej všem věrným Čechům dojít
vlasti nebeské!

Tvůj kostelík.

Základem tvého kostelíka bude skromné srdečko. Dokud však jsou jenom základy, nikdo nepozná, co bude stavěno. Nevěděl by se, zda si dušinka nestaví něco, by se jen mohla pochlubit. Teprve když postaveny jsou zdi, pozná se budova. A tak tvému kostelíku třeba postaviti zdi. Vysoké zdi z nejlepších kamenů, neboť má tam přebývat Pán Ježíš.

Když nejslavnější český král Karel IV. stavěl kapli nad hrobem sv. Václava, pokryl zdi její polodrahokamy, nejkrásnějšími z české vlasti. Z čeho budou zdi kostelíku ve tvém srdečku? Také z drahých a vzácných věcí. A sice z takových věcí, které jsou vzácný tvému Spasiteli. Líbí se Pánu Ježíši srdečko čisté. Miluje srdečko poslušné. Žehná srdečku pilnému. Usmívá se na dítě se srdečkem laskavým. Radostně pohlíží na srdečko pobožné.

Budou-li tyto krásné vlastnosti ve tvém srdečku, řekne Pán Ježíš: Do toho srdečka půjdu. Tam jest jako ve chrámě. Krásné jsou zdi, jež budou brániti přístup všemu zlému.

Dušinko, snadno se řekne: vystavěti takové krásné zdi pro tvůj kostelík. Není to však snadná práce. Zalekneš se námahy a řekneš, že nebudeš raději stavěti zdi svého kostelíku?

Pohleď na zedníky, když stavějí zdi. Neunavně pracují každého dne, až je stavba hotova. Jeden podporuje druhého, aby práce rychleji a lépe pokračovala. Tak i hodné dítě má najednou plno pomocníků, když opravdu chce vystavěti krásný kostelík ve svém srdečku. Chceš věděti jak?

Tvoje matička ti pomůže býti poslušnou dušičkou. Neboť kdyby nikdo nerozkazoval, nebyl by nikdo poslušný. Kolikrát poslechněš svých rodičů, tolikrát zasazen byl krásný kámen poslušnosti do zdi tvého kostelíka v srdečku. Tvoji bratři a sestry pomohou ti k laskavosti, právě tak jako všichni spolužáci a všichni lidé, se kterými se kdy setkáš. A čím budeš laskavější, tím krásnější bude tvůj kostelík. Tvoji učitelé po-

mohou ti státí se pilným dítkem. A Pán Ježíš pomůže sám, aby tvoje dušička zůstala čistou.

Vidiš, dušinko, jaká práce na tebe čeká? Pracuj pilně! Až ti tvoji dobří rodiče dají rozkaz, pomysli, že dávají ti příležitost ku stavbě tvého kostelíku. Až bude někdo na tebe nehodný, vzpomeň, že dává ti příležitost zasaditi krásný kámen do budovy tvého kostelíku: drahokam laskavosti, odpouštění. A často navštěvuj Pána Ježíše a pros, by zachoval dušičku tvoji čistou od každé skvrny hříchu.

Tak připravíš krásné zdi pro svůj kostelík. A jak nádherný pak teprve bude, až ostatní ozdobu přidáme?

Křivý stromek.

Jeník šel do lesa s matičkou za krásného nedělního odpoledne. Ptáci vesele zpívali a dováděivě poletovali jak o závod s muškami a s broučky. Jeník pobíhal kolem své matičky, vyptávání nebylo konce. Přišli do vysokého lesa, kde bylo takové ticho, že Jeník též tiše pravil: „Matičko, zde je ticho jako v kostele při pozdvihování.“ Matka vyhledala odlehlé místo, kde bujný potůček otáčel se kolem velikého balvanu. Jeník se dověděl, že je to „bludný kámen“, protože nikdo neví, jak sem ten kámen zabloudil. Usadili se blízko potůčku.

Jeník zkoušel ostří svých zoubků na krajici chleba. Očka jeho bystře tékala po tolika nádherných přírody kolem. Tu však upřel zrak na bludný kámen. O kámen opíral se mladý zakřivený stromek, a kolem kamenu hledal trochu světla slunečního pro své listěčky.

„Matičko, proč není tam ten stromek rovný, jak ostatní stromy? Proč je křivý?“

„Proč? Snad mu stálo v cestě křoví, že nemohl růsti rovně. Snad musel namáhavě hledat sluneční paprsky, by jeho listky se zdravě zelenaly. A jak ten stromek narostl v první době svého života, tak zůstane až uschně. Starý kmen se nezkriví. A křivý stromek nebude nikdy štíhlý, protože nikdo neodstraní překážky, jež bránily mu rovně růsti.“

Jeník hleděl soucitně na stromek.

„Matičko, já bych silou stroměček narovnal, aby zase mohl rovně růsti.“

„Synku milý, stromek by se zlomil. Ale poslyš; budu ti vyprávěti o stroměčku, který mohl býti tak rovným a krásným jak ostatní, který však nechtěl.“

„Mysli si kus lesa, právě tak jako zde. Veliký bludný

kámen, u jeho nohou dovádívý potůček, a na jeho ramenou malá břízka v zeleném a bílém šatě. Na březích potůčku stála ještě veliká, stará vrba s křivou borovicí. A kolem dokola vysoké buky a duby.

Pečlivý hajný na balvan kolem břízky nanosil země, odstranil ostatní rostliny se hřbetu balvanu. I na vysokých stromech vysekal všechny větve, které by zastiňovaly balvan a břízku, by se mohla břízka volně vyvinovati.

Než stroměček nechtěl. — Zdálo se mu, že na všech stranách je lépe a mnohem veseleji. Veverka nikdy se u břízky nezastavila. Jenom bleskem přeběhla, usadila se na povídavé vrbě. Křivá borovice se k oběma sklonila, živá rozprávka hned byla v proudu. Všecky stromy byly pomlouvány, každý obyvatel hlubokého lesa dostal svůj díl pohany a výsměchu. Mladá břízka nesmírně toužila býti čtvrtou v této čisté společnosti. Ošklivé pomluvy zdály se jí mnohem vzácnější, než rozvázné rozpravy a veselé řeči krásných buků a dubů kolkolem.

A tak břízka ohýbala své útlé tělíčko na všechny strany, by aspoň trošinku viděla na veverku a vrbu, by aspoň něco pochytila z nepěkných jejích řečí.

Starostlivý hajný smutně pozoroval zvědavý stroměček. Ohýbal jej a rovnal, kdykoli jej navštívil. Tenkým provázkem přivázel břízku na pevný kůlec, který vedle do země zarázil. A laskavě domlouval: „Hleď jen, ty zvědavý stroměčku, na krásný blankyt oblohy! Stůj rovně a nekruť se na všechny strany. Tvá nehezka zvědavost úplně tě zkřiví. A lidé řeknou: Jaký to šeredný stroměk! Vytrhněme jej a spálíme.“

Tak mluvil dobrý opatrovník. Břízka však neposlechla. Stávala se den ode dne nerovnější. A když jednou konečně chtěla poslechnouti a narovnat se — poznala, že nemůže již narovnat se. Zůstala břízka křivá. Lidé na ni ukazovali a čekali, až ještě sesili, že ji rozsekají na oheň. Toužebně nahlížel stroměk do modré oblohy nad sebou, jeho listky a větvičky vadly smutkem. A jednou přišla chudá žena, polosuchý stroměk si odnesla, břízka špatně skončila na ohni — Vidiš, Jeničku, to je vypravování o křivé břízce, neposlušné a zvědavé. Hádej, proč jsem ti je vykládala?“

Jeník se začervenál jako růžička. Po chvílce pravil: „Mamínko, budu já také křivý?“

Matka se nezasmiála, nýbrž vážně pravila: „Ach, tak? Bojiš se zkřivení, že všude se zastavuješ, i u dveří, a zvědavě posloucháš? Že zapomeneš i ústa zavřít, když velcí si vypravují? Že nejraději hraješ s dětmi, před nimiž tě maminka varuje? Proto myslíš, že dostaneš křivé tělo?“

Jeník ani se neodvážil oči zdvihnouti; jen sotva slyšitelně vydechl: „Ano.“ Matka pokračovala: „Vzpomeň si, Jeničku, zdali ve škole tě neučili, že máš cosi mnohem vzácnějšího nežli

tělo: a že to máš opatrovati ještě pozorněji nežli tělo?"

„To jest mé srdečko — vid', maminko.“

„Ano, dítě. Tvoje srdečko a tvoje duše, která nikdy nezemře, ale vždy bude živa. Tu máš opatrovati, aby vždy byla čistá jako nové šaty sváteční. Každá nectnost, každý hřích jest ošklivá skvrna, kterou ani maticka nedovede vyčistiti. Já jsem tobě učinila vše, čím onen hajný pomáhal řízce, aby rostla rovně a byla krásná. Naučila jsem tě znáti a milovati Pána Ježíše, jenž je pro nás jako drahé, dobré slunečko. Naučila jsem tě chodit před svatostánek, jenž jest jako modrá obloha, ze které vycházejí milé, hojivé a posilující paprsky sluneční.

Nebud' jako ten křivý stromček. Láká tě všelico nakláníti se napřed zvědavě a potom toužebně ke zlému. A tak by o tvoji dušičce a o tvém srdečku řekl Pán Ježíš, že je křivé. Neroste rovně do nebe, ale křiví se k zemi, k nehodným lidem a ke zlým věcem. A lidé by také řekli o tobě, jak o té břízce: S takovým neupřímným, nehodným člověkem nechceme nic mít. Kdybys i později chtěl se napravit, šlo by to sice, ale nikdy již oys nebyl takovým, jako když od mládi budeš hodným. Vezmi si výstražný příklad z křivého stromku!“

Jeník hleděl již chvíli zpřímá do starostlivých očí matčiných. Pak se přitulil k maticce a pravil: „Nechci býti křivým. Vid', maminko, že mi pomůžeš býti rovným?“

Dušinko, chceš býti rovným nebo křivým stromčkem? Chceš-li býti rovným, stavěj pilně svůj kostelík. Pracuj pilně na jeho zdích!

Těžce zkoušené dítě.

Právě před sto lety žilo v Tyrolích děvčátko, jehož jméno by vlastně mělo býti Terezie Trpitelka, ač se jmenovalo Terezie Štajnerová. Povím dětičkám, co napsala sama o svých dětských letech, aby viděly, jak hodné může býti dítě, i když všichni jsou proti němu.

„Měla jsem tetičku, které jsem říkala „svatá teta“ Myšlím, že ona jediná měla mne upřímně ráda. Kdykoli jsem byla samá, vypravovala mi o Bohu, jak jest milý, dobrý, co pro nás vykonal. Někdy učila mne skoro celý den modlitby a se mnou se modlila. Mně však se nelíbily dlouhé modlitby a zdálo se mi, že cítím k nim veliký odpor. Ale přece jsem zakrýla svoji nechuť a modlila jsem se. Teta mi říkala, že můj anděl strážný by se rmoutil, kdybych zanedbávala modlitbu. A nyní děkuji své tetě, že mne tak pevně přidržovala k modlitbě.

Neboť jsem vždycky byla potěšena modlitbou ve všech svých bolestech a křížích.

První léta svého života byla jsem tak maličká, útlá, slabá, že sestry, služební a všichni v domě jen mnou pohrdali a nedbali o mne. To mně trápilo ve dne v noci. Ať jsem konala cokoli, vždy nalezli, proč by mne peskovali a trestali, nebo žalovali matce. Bylo mi snad největší bolesti viděti, jak matka miluje a hladí mé sourozence a mne ponechává péči služebných. Nikomu jsem si nepostěžovala, ani dobré tetě. Ale často jsem skrytě plakala. I na modlitbách jsem říkávala: „Můj Bože, jak já to vydržím?“ Tehdy jsem ovšem nechápala, dnes však vím, k čemu to bylo dobré.“

Dne 20. září 1819 byla u svatého břimování. Od té doby stala se mnohem klidnější, byť i trpěla stále více. Vypravuje dále: „Byly mi ukládány tak těžké práce, že jsem k nim vůbec neměla sil. Zdálo se mi, že na mne svaluji to nejobtížnější a nejhorší. Pracovala jsem ráda, všechny své síly jsem napínala, bych dokázala svoji poslušnost a také abych ušla předhůzkám a trestům. Plakala jsem však velice, ježto jsem cítila slabost v celém těle, jakoby nebylo na mně zdravého místečka. Nemohla jsem ani jisti stálou bolestí nad plněním a pro strach, že se někdo v nejbližší chvíli na mne osopí.

Trpěla jsem i proto mnoho, že kdy jen bylo možno, šla jsem do kostela postěžovat si svému Spasiteli a prositi jej o pomoc. Každou takovou návštěvu mi všichni vyčítali, ač jsem ničeho nezanedbala.“

V takových bolestech jal se Pán Ježíš těšiti ubohou divenku. Roznítil v jejím srděčku vroucí lásku k dobrotivému a laskavému Otci v nebi. Nejraději klečivala v koutečku blízko hlavního oltáře. Cítila žhavou touhu milovati ještě více Pána Ježíše, nemohla se ani dočkat, kdy dostane se jí toho štěstí.

Jak dovedla nejdojemněji, prosila svoji matku o tuto radostnou chvíli. Než matka její prosby považovala za dětinské vrtolky a nevšímala si jich. Konečně dovolila devítileté dceři, aby šla se vyzkoušeti panu faráři, zda může již přistoupiti ke stolu Páně. A Bůh dopustil, že pan farář neuznal Terezií schopnou. Ten veliký zármutek dopustil Bůh, aby ještě více roznítil divenčinu touhu po sv. přijímání.

Teprve za půl roku její stále vroucnější prosby přemohly odpor. Směla se tedy Terezie připravovati na první sv. přijímání.

Jak zaplesalo její srděčko! Očistila svoji duši upřímnou a důkladnou svatou zpovědí. Kdykoli klečela v kostele, kdykoli šla kolem kříže, modlila se: „Pane, nejsem hodna, bys přišel ke mně. Svým slovem všemohoucím uzdrav duši moji.“

S takovým smýšlením přijala Pána Ježíše. Co však se nestalo? Sotva Terezie přijala sv. Hostii, omdlela. Bezvědomou zanesli domů, do lůžka uložili. Hned zavolali dva lékaře,

by ji prohlédli a léčili. V srdci matčině i v srdci všech sourozenců probudila se veliká láska k dívence dosud tak málo milované. Smutně, se slzami v očích, stáli všichni domácí u lůžka nemocné.

Terezie se probírala ze mdloby, otevřela oči a divila se, že není v kostele. Usmála se tiše na všechny a prosila o dovolení, navrátiti se do kostela. Že přece je třeba poděkovati Pánu Ježíši. Slyšela však odpověď lékařů, že je slabá, že nesmí opustiti ani lůžko. Dítě poslechlo a spokojeně pravilo: „Vždyť i na lůžku mohu vykonati, co bych učinila v kostele. Pán je při mně.“

Ano, Pán a Spasitel náš byl se svým dítětem věrným. Vycvičil je a očistil utrpením. Po letech přivedl je do kláštera. Tam dlouhá léta žila pod jménem sestra Marie Klára. Když netrpěla bolestmi, sama si působila bolesti, by svým utrpením smířila Boha za hříchy nehodných lidí.

Krásně byla i její smrt, roku 1862. Když naposledy přijala svaté přijímání, zazářila tvář její radosti, pohlédla na svatý kříž, rozpráhla toužebně ruce a zemřela se šťastným úsměvem na rtech.

Bylo to těžce zkoušené dítě. A přece byla šťastna. Neboť se vždy držela blízko Božského Spasitele. A dětičky ať si to dobře pamatují: I když člověk trpí bolestí — je-li hodným dítětem Pána Ježíše, bude šťastným i v bolesti.

Všelicos.

„Moje duchovní pokladnička.“ Tak se jmenuje milá knížečka, do níž hodné dítě si poznamenává, kdy bylo u sv. přijímání. Bude to milá památka vždycky na šťastná dětská léta, prožita v úzkém přátelství s Pánem Ježíšem. Pošlete ve psaní 10 hal. známku a bude vám knížečka zaslána. Adresa: Matice Cyr.-Metodějská, Olomouc, Dolní nám.

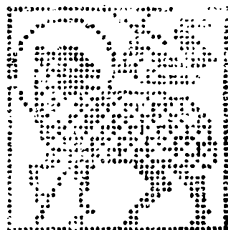
Mali hrdinové. V roce 1900 bylo v Číně hrozivé pronásledování křesťanů. Čínský kněz jménem Siao zapsal 100 dítek, jež byly usmrceny, protože nechtěly opustiti Pána Ježíše. Byly to samé dětičky od šesti do dvanácti let. Aspoň jeden příklad si přečtete: Křesťanská matka byla se svými čtyřmi dětmi přivedena před pohanského soudce. Ten kázal je zavést do pohanského chrámu a vůdce vojáků jim pravil, aby si vybrali: buď pokleknouti před ošklivou modlou pohanskou nebo zemřít. Matka však rozhodně pravila: „My jsme dětičky Boží — nikdy nebudeme se klaněti ďáblu.“

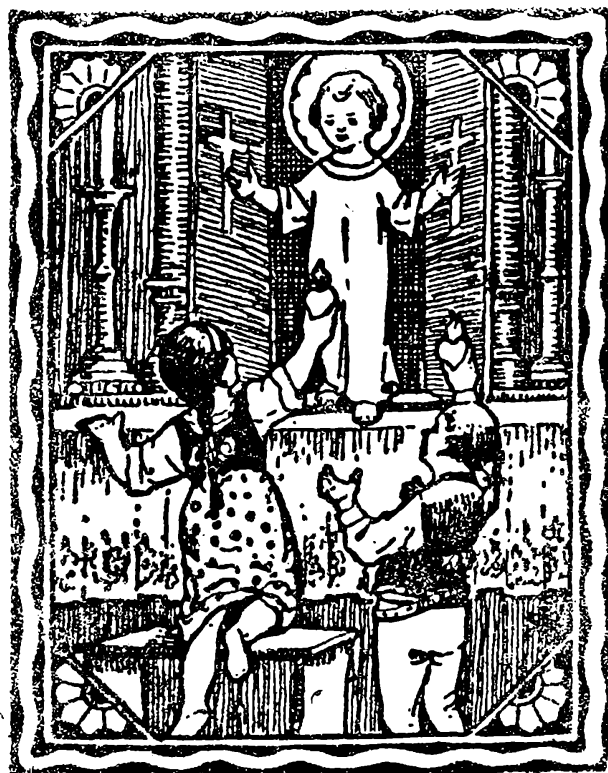
Ukrutníci před očima statečné matky trápili její děti, až je utrápili. Jen sedmiletého Tomáška by byli rádi ušetřili, neboť se jim velmi líbil. — „Měj přece rozum,“ domlouvali mu. „Padni na kolena před touto sochou a budeš puštěn na svobodu.“ Avšak Tomášek jim krátce řekl: „A proč vy nechcete jít do našeho chrámu a tam se poklonit Pánu Ježíši? Když vy se tak držíte své víry, já tím pevněji se budu držeti své. Pána Ježíše neznadím.“ Pak i Tomáška zabili. — A naše dětičky by se strašně musely stydět, kdyby se nechtěly ani tolik namáhat, aby byly hodnými dětmi.

Z království českého psal strýčkovi synoveček, že chce být knězem a Dominikánem jako strýček. Měli byste radost, kdybyste četli, jak to chce provést. Modlete se za něho, aby se mu vše vydařilo.

Pověst o nevděčném hostu. Na moři byla bouře zachvácená loď a pohřbena v hlubinách. Jeden voják zachytil se silného trámu a byl vlnami zanesen na ostrov. Tam na břehu ležel vysilen a byl by jistě zahynul, kdyby se ho nebyl ujal dobrý nájemce císařského statku na ostrově. Nájemce ošetřil jej v nemoci, staral se o něho, aby nabyl dřívějších sil a zaplatil mu zpáteční cestu do sídelního města. Zachráněný voják sliboval, že přimluví se za svého záchránce. Když ale byl povolán před svého nejvyššího velitele, obžaloval nájemce statku a prosil, aby odňat byl statek nájemci a dán jemu. Vichrý velitel však vyšetřoval a seznal zlobu vojínovu, odsoudil jej do žaláře na dlouhá léta. Napřed však dal jej voditi veřejně ulicemi města s nápisem na čele: Nevděčný host. — Takový nevděčný host je každý člověk, který chodí ku stolu Páně a není hodný.

Jeníček měl slíbený na Vánoce krásný dárek, bude-li hodný. „Ale,“ pravila matička, „nebudeš-li hodný, zarmoutíš Ježíška a nepošle ti nic.“ Jeníček byl hodný. Než jednoho dne zapomněl na svůj úmysl, být hodným. Při večerní modlitbě dal se pojednou do velkého pláče a vyběhl ze světnice. Matička tuše jej následovala. Viděla, jak Jeníček v druhé světnici kleče před křížem a sepjatýma rukama prosil hlasitě Krista Pána za odpuštění. — Jeníček měl strach o svůj dárek. Ale dětičky si budou pamatovati, že je třeba prosit Pána Ježíše za odpuštění, kdykoli nebyly hodnými. Neboť Pán zase pomůže napraviti chybu.

ROČNÍK VI. ČÍSLO 4.

PÁN PŘICHÁZÍ

LEDEN
1919.

Časopis katolické mládeže věnovaný účtě nejsv. Svátosti oltářní.

Vychází měsíčně.

Porádá

P. E. Soukup, dominikán.
Nákladem Matice cyrilometodějské v Olomouci.

Zodpověd. redaktor F Světlík.
Tiskne grafický závod Jar.
Strojila v Přerově.

FRANT. STRÍŽOVSKÝ:

S „Pánem Bohem“.

Větríkem neseno s lesnaté stráně
stříbrné zvonění zaznívá v sluch.
Vzbuzené květinky zvedají skráně,
otázku šeptají: Jaký to ruch?

Pěšinkou k dědince v mlhavé dáli
kněze zřít kráčet po svahu tam —,
vzpomíná: sirotci přišli a lkali:
„Tatíček umírá, přijďte k nám!“ —

Nemeškal. Pána vzal k chorému spěje,
šeptá ret: „Bože mu života přej!
V posledním boji jen posilu vleje
milostná Hostie, uzdraví jej.

Z nevlídné, bouřlivé, krvavé dálky
spěchal a těšil se na drahé své, —
unikl smrti i nástrahám války,
nyní jej nemoc jim z náručí rve.

Bože, kdo odplatí všechny mu boly?
Pane, jen láska Tvá, Tvá jenom říš.
Vůdcem kdo života Tebe si volí,
při smrti v jásot se promění kříž. — —

Před knězem hošíček s lucernou v dlani
zvonečkem po chvilkách znamení dá,
dušička jeho se Ježíšku klaní,
v očích mu slzavá perlička hrá.

Také tak nedávno provázel kněze,
jeho když matičky Útěchu nes,
také tak soucitně v posvátné něze
skláněl se nad nimi dumavý les.

Odešla matička v daleké kraje,
už se mu nevrátí, nevrátí víc. —
Ký div, že na řasách perlička hraje,
ký div, že smutna tak dětská je líc. —

Zašli. — A slunečko vychází z mraku
úsměvem rozkošným líbajíc kraj,
jako když naděje zakmitne v zraku
vracejíc do srdce ztracený ráj. —

Tvůj kostelík.

Jak pokračuje stavba tvého kostelíku? Pracuje dušinka pilně, **aby krásné zdi zřítily drabými skvosty poslušnosti, skromnosti, píle a nevinnosti?** Blaze tobě, pracuješ-li pilně!

Avšak třeba dále stavět. Při další práci bude možno i **zdivo ještě učinit krásnějším.** Nyní si postavíme štíhlé a vysoké sloupy ve svém kostelíku.

Sloupy bývají ve velikých a krásných kostelích. Viš, jaký mají význam tyto sloupy? Na sloupech spočívají široké oblouky klenutí kostela. Jsou na sloupech jako vyzdviženy vysoko nad zemí, blízko k nebeským výšinám.

Tak, dušinko, ve tvém srdečku je třeba něčeho, co by tě povznášelo nad zemí, co by tě přibližovalo k nebi.

Viš, co to bude? To je modlitba. Dětské srdečko, které umí modlit se, jest již jako kostelík s vysokým klenutím, které chrání všechnu krásu chrámu a jež je podepřeno štíhlými, ale pevnými sloupy.

Umíš modlit se? Dušinko, vím dobře, že umíš. Ale přece znova se táži: Umíš modlit se dobře? Jsou dětičky, které odřikají modlitbičky jako — viš, jako když bičem šlehá. A přece jejich srdečko není kostelík se štíhlými a vysokými sloupy. Neumějí modlit se dobře.

Modlitba dobrá jest jako vysoké a štíhlé sloupy chrámu. Vynáší myšlenky člověka vysoko, vysoko, až do nebe před trůn Boží. Vid', kolem tebe je hrůza věcí, jedna zajímavější než druhá

Člověk musí všimnouti si jich, musí na ně vzpomínati, kdyby snad ani nechtěl. A sotva k modlitbě sepne ručky synáček nebo dceruška, vzpomene si, jak si dnes hezky hráli, jak bude zítra, hrůza myšlenek se vyrojí jako včeličky z úlu. A poletují a bzučí, že takový malý člověk za chvíli neví, jaká slova plynou se rtů. To není modlitba.

Když řekneš „Ve jménu Otce, i Syna, i Ducha Svatého, amen“, pamatuj, že je to jako pozdrav. Tím pozdravem prosíš Pána Boha, by dal pozor, co chceš jemu říci. A v té chvíli třeba říci všem vzpomínkám: Nyní dejte mi pokoj! Jdu pryč se země; budu chvíli vysoko nad zemí u Pána Boha. —

Všecku svoji pozornost věnuj slovům, která se modlíš. Tak je říkej, jako by skutečně viditelně stál Bůh před tebou. Jak by mu srdečko vše hezky povědělo! Jenom tak se dítě dobře modlí, když jeho myšlenky jsou u Pána Boha v nebi.

Jako vysoký a štíhlý sloup nese modlitba dušičku do nebe. A takovou modlitbou je dušička povznesena více, než nejkrásnější a nejnádhernější ozdobou. Vždyť rozmlouvá s nejvyšším pánem celého světa. Jest u svého Boha.

Sloup drží pevně klenutí ve výši, nedá mu spadnouti. Tvoje srdečko při modlitbě bude jako chrám se sloupy pevnými, budeš-li také pevně u Pána Boha držeti své myšlenky. Vráti-li se do modlitby vzpomínky, které tam nepatří, hned se od nich vrať mysli do nebe. Pevně drž myšlenky u Pána Boha.

A tvému kostelíku přibude nová, vzácná ozdoba, budeš-li tak činiti vždycky.

V žáru slunce rozkvetla.

Malá Růženka byla veliký kříž radičů. Již bylo jí deset let, ale její osmiletá sestřička byla ve škole moudřejší. Také z náboženství nechápala Růženka docela nic. A ještě byla povrchní, nepozorná, lenošná. Milejší bylo jí běhat venku a dovádět jako divoký hoch. Nic nepomohlo napomínání, marné byly tresty. Matička často povzddechla, i skrytě zaplakala, že její dítě je tak omezené, tak hloupé, jak lidé říkali. Byl skutečně kříž s Růženkou.

První postní neděle byla Růženka po prve časně ráno na mši svaté. Jindy chodívala na školní mši svatou, dnes však měla s matičkou navštívit nemocnou tetu v sousední vesnici. Proto byla poslána na první mši svatou, ještě za tmy.

Vešla ze tmy do kostela ozářeného a zdálo se jí vše jako v pohádce. Jak to vše je slavnostní. Tolik svíček a lamp a velký lustr prostřed kostela. Takový asi je pohled na jasnou noční oblohu ozářenou měsícem a hvězdami. Nikdy nezdál se jí kostel tak nádherný jako dnes. Přistoupila k la-

vicím vyhrazeným dětem. Klečelo v ní asi třicet děvčátek a Růženka se divila, proč mají všechny černé šaty. Přeslechla ve škole, že dnes mají své měsíční svaté přijímání dívky, jež loni po prvé přijaly Pána. Růženka měla též černé šaty, neboť jí nedávno zemřela stařenka. A tak přiklekla k ostatním, jako by byla jedna z jejich sboru — ač ostatní děvčátka měla černé šaty proto, že tam bylo zvykem choditi ku sv. přijímání v černých šatech, které byly považovány za slavnostní oděv. O svatém přijímání nevěděla Růženka docela nic. Sousedky Růženčiny modlily se pilně. Ani se neohlédly na příchozí. Ani později přicházející dívky, ani lidé v kostele nevšimli si, že nepatří mezi shromážděné dívky Růženka stejně oděná i stejně nepohnutě mezi nimi klečící.

Počala mše svatá. Dívky modlily se hlasitě. Růženka nerozuměla z toho skoro nic, ale zdálo se jí, že se to velmi krásně poslouchá. Zvláště ty písně. Bylo pozdvihování — tu třeba se bítí v prsa. Pak přijal kněz Tělo Páně. A hned zvonil ministrant jednou, třikrát. Vidouc svoji sousedku znovu bítí se v prsa, učinila tak i Růženka. Údivem pak požírala očka, když první lavice povstala a volným krokem, ruce sepiaté, šla k hlavnímu oltáři. Tam u mřížky poklekly. Nový pan kaplan — teprve několik dní zde byl, Růženka jej neměla dosud ve škole — šel se zlatým kalichem podél řady a vložil každé cosi něžného, bílého do úst. Šla již druhá řada. Růžence bylo úzko. To jistě je něco velmi svatého. Smí také jíti? Již povstává řada Růženčina. Váhavě povstává s ostatními, slyší zřetelně tlouci své srdéčko. Činí vše po druhých. A když přišel pan kaplan k sousedce, všimla si Růženka, že se pokřížovala, pootevřela ústa . . . Růženka učinila i to, když velebný pán přišel k ní. Kněz na okamžik se zarazil. Ostatní dívky měly očka zbožně sklopená, když přijímaly; tato však hleděla očima široce rozevřenými udiveně a skoro ustrašeně na svatou hostii. Nebylo však času na uvažování. Podal jí Tělo Páně a šel dále . . .

Vracejícím se dětem bylo viděti do tváře — a nyní lidé poznali Růženku. Hrozný rozruch povstal. Ta napolo hloupá Růžena byla u sv. přijímání! A bez přípravy! Jaký to hřích! . . .

Zatím co si lidé zděšeně šeptali, klečela mezi ostatními Růženka. Poslouchala zase modlitby dítek. Bylo jí tak dobře — nyní to bylo ještě krásnější. Ode dneška půjde každé neděle na první mši svatou . . .

V tom přistoupil k ní otec. Byl velmi bledý. Beze slova vedl jí z kostela po mši svaté. Pan farář věděl již o všem, zastavil je a pravil otci: „Vy nemáte hřích, ani pan kaplan, ani Růženka. Pán Bůh nemá za zločin chybu, kterou učinilo dítě z nevědomosti. Pošlete mi odpoledne Růženku na faru.“

Po svatém požehnání stanula před svým duchovním pastýřem Růženka usazená. Matka jí doma již vysvětlila, co se

stalo. Ustrašeně upíralo děvčátko očka na pana faráře. Kněz posadil Růženku na židli ke stolu, sám usedl naproti. Vážně a mile mluvil, vysvětluje jí význam sv. přijímání. Neustal, až viděl, že Růženka poznala, že přijala svého Spasitele pod způsoby chleba.

„Tisíce andělů neviditelně se vznášejí kolem svaté hostie, ve které je božský Spasitel, a klanějí se jemu v největší uctivosti. Lidé, kteří jej přijímají, pečlivě se připravují na tuto velikou čest a na to nesmírné štěstí; očišťují srdce své ode všech hříchů. A ty, dítě mé, tys přijala Pána jen tak, bez přípravy, bez zpovědi . . .“

„Přijdu za to do pekla?“ dala se do hlasitého pláče Růženka.

„Ne, nepřijdeš,“ těšil kněz. „Nebyl to hřích, vždyť jsi nevěděla, že to nesmíš; Pán Ježíš ti odpustí. A — vidíš Růženko, vidíš, že máš ráda Pána Ježíše tak dobrého a laskavého?“

„Ano, mám jej ráda,“ vzlykala Růženka.

„A je ti líto, žeš jej tak často zarmucovala svojí nezpůsobilostí — žeš působila tolik bolestných starostí rodičům neposlušností a žeš nechtěla se učit? Není ti toho líto, Růženko?“

Růženka sklopila hlavičku. „Ano“ — zašeptala.

„Vidíš, Růženko“ — pokračoval kněz — „máš tolik chyb, jež nelíbí se Pánu Ježíši. A přece vešel ráno do tvého srdečka, třeba že bylo nepřipraveno. A ještě jest u tebe. Vidíš, že jemu nyní aspoň poděkuješ za jeho lásku? Vidíš, že od nynějška budeš připravovati své srdečko, by Pán Ježíš v něm rád přebýval?“

Růženčiny tvářičky se vyjasnily. Rychle zdvihla zarmoucenou hlavičku a táže se: „Mohu?“

„Ovšem, že můžeš! Ještě dnes začni. Modli se k Pánu Ježíši, řekni mu, že z lásky k němu chceš přemáhati své chyby. Často navštiv jej v kostelíku a pros jej o pomoc. Každý den si opakuj: „Pán Ježíš přišel do mého srdečka — nesmí tam býti ani lenost ani neposlušnost — on všechno vidí a slyší. Budeš-li hodná, půjdeš opět ku svatému přijímání s dětmi, které letos půjdou po prvé.“

Růženčiny oči zářily jako dva plaménky. Jak by nechtěla! Ráda, ráda všechno vykoná, by se dobře připravila. Nyní tak bez uctivosti přijala Spasitele — ale bude hodná, pilná, zbožná, by potom rád přišel Pán Ježíš do Růženčina srdečka.

Poděkovala panu faráři a potěšena spěchala rodičům zvěstovati své štěstí. — — —

Od toho dne nastala veliká změna u „divoké a hloupé“ Růženky. Stala se tichou, bez odmluvy poslouchala doma i ve škole. Při vyučování tak se namáhala vše pochopiti a tak pilně se učila, že slečna učitelka s podivem si jí všímala. Nyní dala si s Růženkou zvláštní práci. Viděla, že sice dí-

venka těžko chápe, že však není hloupá. A tak znenáhla Růženka dostihla v učení ostatní žáčky.

Největší horlivost jevila ve svatém náboženství. Tvářičky jí planuly horlivostí od té doby, kdy byla přijata do počtu připravujících se na první svaté přijímání. I když jí paměť vypověděla službu při dlouhých a těžkých otázkách, přece nebylo dítěte, jež by s větší radostí poslouchalo výklady o lásce Syna Božího. Nikdo netoužil vroucněji po příchodu Pána Ježíše. —

Jednou řekla slečna učitelka panu faráři: „Nebyla bych uvěřila, že Růženka tak se vyvine. Vidím, že u některých dítek se probudí rozum hodně pozdě.“

„U Růženky není to jenom probouzející se rozum,“ odvětil kněz. „Zde vidím, jak pracuje Boží ruka, podporující slabé síly dítěte. Nepozorovala jste, slečno, kdy počala tato změna? Onoho dne, kdy nedopatřením Růženka přijala svatou hostii. Pán Ježíš působí od té doby na dušičku dítěte toho, jako slunce na útlou květinu. V záři Pána rozvíjí se a rozkvétá.“

Ano, co věděla Růženka, kdo tehdy k ní přišel, ač byla tak nehodná — od té doby její srdéčko se docela otevřelo Pánu Ježíši: „On je u mne — nesmím jej zarmoutiti. On pomůže mi v učení, abych byla hodná. Milý Pane Ježíši, brzy přijdeš ke mně. Pak bude srdéčko mé lepším příbytkem, než tenkrát. Pomoz, pomoz mi.“ To byly myšlenky a touhy Růženčiny kolikrát za den.

Kdy jen mohla, navštívila Pána ve svatostánku. Chvilí tiše klečela. Potom prostým, dětským způsobem jemu sdělovala, jak se těší na jeho příchod, jak se připravuje a jak zbožně chce jej přijmouti.

Tak po nějakém čase z nevázaného a nevědomého dítěte stala se pilná, hodná, skoro vzorná žáčka.

Pán, jehož nedopatřením přijala, obrátil v požehnání ten omyl. Jeho vlídná ruka, jež tak často uzdravila nemocné a slepým zrak otevřela, dotkla se i této zavržené dušičky, tak že nastalo v ní světlo, jako když s očí spadne obvaz. Slunce lásky Pána Ježíše vyšlo v Růženčině srdéčku. V jeho paprscích rozkvetla její dušička, jako zakrnělá květinka prospívá, když ze stínu je přenesena do slunce.

A když Boží Syn po druhé přišel do srdéčka Růženčina, nebylo již ani prázdné ani chladné. Zářilo a hřálo vděčností a láskou, bylo vyzdobeno kvítkami dětských krásných vlastností.

Strach před lidmi.

V hodině svatého náboženství velebný pán vypravoval hochům o poslední večeři Páně.

„Víte, že toho večera ustanovil Pán Ježíš Nejsvětější **Svátost** oltářní. Když pak šel Pán s učeníky do zahrady Getsemanské, pravil jim:

„Vy všichni mne této noci opustíte.“ Tu zvolal nadšený sv. Petr: „Kdyby všichni tebe opustili, já nikdy tě neopustím. Půjdu za tebe třeba i na smrt!“

Ubohý Petr! Opravdově smýšlel — a přece za několik hodin zapřel svého Mistra a Pána.

Ukázal sice statečnost. Až do nádvoří soudní budovy šel za Pánem, veden láskou a starostí. Ale byl zachvácen náhlou úzkostí, když naň ostře pohlédli služebníci s otázkou: Nebyl jsi také mezi učeníky jeho v zahradě? — Co s ním učiníš, promluví-li pravdu? Před několika hodinami byl ochoten zemřít za Pána svého. A nyní — ze strachu před posměchem vojáků a služek zapírá Ježíše, praví chvějícím se hlasem: Neznám toho člověka. — To byl strach před lidmi.“

Tak mluvil kněz, a na hošfcích bylo znáti, že cítí, jak zbaběle jednal apoštol. Zvláště František, čilý a silný hoch, tvářil se velmi rozhněvaně.

Vždy se o Františka pokoušel hněv, kdykoli četl tento příběh. „Ne,“ myslil si zase, „já bych byl tak nejednal. Byl bych řekl otevřeně a hlasitě: Ano, byl jsem s ním v zahradě. Neboť je to můj drahý Mistr a Pán, jenž i vám dobrodiní prokázal. Tu jsem, spoutejte i mne! Chci zůstat u svého Spasitele!“

V tom okamžiku šeptal Františkovi cosi jeho soused Petr. On však neodpověděl, nechtěje přerušiti svoji pozornost. A bylo zakázáno šeptati při vyučování. Avšak Petr znovu zatáhal Františka za kabát a šeptal: „Poslouchej přece! Ty máš asi strach promluvit slovíčko, vid’?“ Františkovi bylo šeptání nemilé, ale bál se, aby se mu Petr vysmívali, jakého dělá svatouška. Proto zašeptal: „Co chceš?“

„Víš, co bych byl řekl vojákům v nádvoří? Ublížíte-li Pánu Ježíši, hlavy vám všem usekám.“

„Ano“ — šeptal František horlivě; „vždyť měl meč, kterým v zahradě poranil služebníka...“ Zdálo se nyní Františkovi, že dosti pověděl. Poslouchal tedy, co velebný pán dále vykládal:

„Moje děti, vím, že si všichni myslíte: já byl bych jednal docela jinak, nežli svatý Petr. Že jsem uhádí? Víte jistě, že skutečně neznáte strachu? Nemusíte se báti, že vás někdo sváže nebo zavraždí. O život se vám báti neřeba. A přece mnohé děti ukazují veliký strach před lidmi. Bohu to buď žalováno! Mají strach v kostele, ve škole, doma, ba i při svých dětských radovánkách.

Hleďte, dítěto chce se opravdu zbožně v kostele pomodlit. Než, vedle je soused, jenž ustavičně vyrušuje našeptáváním. A dítěto konečně dá se též do šepotu. Proč? — Po mši svaté by se mu ten soused nepokojný vysmál, řekl by: „Jen ne-

dělej takového svatouška! Vždyť jsi sám též šeptal . . .

Františkovi se při těchto slovech udělalo hrozně horko. Před několika minutami byl přesvědčen, že je statečnější, nežli svatý Petr. A hned nechal se svést ku šeptání — jen ze strachu před posměchem Petrovým. Zahanbeně sklopil hlavu, nejraději by se schoval pod lavici, jak se styděl. Však již dále musí naslouchati slovům knězovým:

„A mnohé dítě by rádo navštívilo Pána Ježíše v kostele. Ale co by řekl Jan, či Anna? Řekli by: Hleďme, jak jsi na jednu pobožným. To aby tě velebný pán viděl a pochválil, vid! — A ve škole se bojí, co by řekli spolužáci, kdyby nikdy nepřešlo slovíčko přes jeho rty při vyučování a jen pilně se učilo! To by zase řekli, že jenom hledám pochvalu od pana učitele. Vidíte, milí hoši, to je strach před lidmi!

Ó, jak mnoho dobrého a krásného mohli byste vykonati, jak mnohemu zlu mohli byste se vyhnouti, kdybyste neměli nikdy strachu před lidmi!

Podobně venku, doma, při hře. Slyšíte na příklad, že dítě nelaskavě mluví o někom nepřítomném, že se mu posmívají. Bojíš se ujmouti se nepřítomného, ze strachu před lidmi směješ se také. Bojíš se říci: Nesmím dále si hrát, musím domů! Co by si pomyslili ostatní. A setrváš při hře, provinuješ se neposlušností rodičům. Nebo spolužák, či spolužačka mluví ošklivé řeči. Nesměješ se sice — neboť není horšího zneuctění úst, na kterých spočinula svatá hostie! — ale, dítě mé, proč neodejdeš od takových zlých druhů? Proč neřekneš přímo: To je hřích, nechci to poslouchati; řekneš-li ještě co podobného, nebudu s tebou hrát! — Máš hrozný strach, že by se ti vysmáli, jak jsi ještě hloupé děcko . . .

Hleďte, hoši: byl jeden hoch, jehož druh při hře promluvil hříšné slovo. Ten hoch pravil vážně: „Styď se! To je od tebe ošklivé — zarmucuješ a urážíš Pána Krista!“ A šel do blízkého kostela pomodlit se za nehodného druha. A co z toho bylo? Že od té doby nikdo se neodvážil špatně promluvit za přítomnosti toho statečného.

Tak, hoši moji, buďte stateční a nebojácní. Nedávejte se ovládati bázní před lidmi. Pamatujte vždy, co řekl božský Spasitel: Kdo mne před lidmi zapře, toho zapřu i já u svého Otce, jenž je v nebi.“

Kněz domluvil a náš František neodvážil se ani hlavy zdvihnouti. Bylo mu, jako by všecko bylo jen pro něho a k vůli němu řečeno. S bolestí a se zahanbením cítil, že často již Pána Ježíše zarmoutil svým strachem před lidmi. Ale — ode dneška se to nikdy nestane! S tím pevným rozhodnutím šel ze školy. —

A já bych též byl rád, kdyby též dočetly dětičky tento skutečný příběh s pevným rozhodnutím: Nikdy nezarmoutím Pána Ježíše k vůli lidem. Ať se mi smějí. Tím mně neublíží nikdo. Já budu vždy brániti svého dobrého Spasitele!

ROČNÍK VI. ČÍSLO 5.

PÁN PŘICHÁZÍ

ÚNOR
1919.

Časopis katolické mládeže vě-
novaný účtě nejav. Svátosti
oltářní.

Vychází měsíčně.

Porádá
P. E. Soukup, dominikán.
Nákladem Matice cyrilo-
metodějské v Olomouci.

Zodpověd. redaktor F. Světlík.
Tiskne grafický závod Jar.
Strojila v Přerově.

FRANT. STRÍŽOVSKÝ:

Svíce.

Po křtu svatění tobě, dítě,
rozžatou kněz svíci dal,
aby oheň víry svatě
v duši tvé vždy plápolal.

Poprvé když svého Pána
přijalo's — ó šťastný den! —
v pravici jsi svíci mělo
rozžatou, ó pomni jen!

Ještě kdysi — naposledy
svíci v ruku dají ti,
až tvá duše ovolněná
z těla k nebi poleti.

Jak ta svíce čistá, bílá,
nevinná buď duše tvá,
ať ji láska ku Ježíši
adobí, blaží, zahřívá.

Pak, až zhasne tvoje žití,
světlo, které věčně svítí,
smrtí až políbí tvář tvou,
bude tvoji odměnou!

Tvůj kostelík.

Všecky budovy převyšuje kostelík svým vysokým klenu-
tím na štíhlých sloupech. Ještě vyšší však je věž kostelní.
Taková vysoká věž ve městě i vesnici jest jako mohutná ruka,
ukazující lidem cestu. Na rozcestí bývají tabulky se šipkou
a nápisem, kam možno dojiti směrem šipky. Jaký směr a jaký
cíl ukazuje věž kostelíka? Ukazuje směr a cíl, k němuž vrchol
věže se pne: vzhůru k nebi — k Pánu Bohu.

A ve věži zvoní mocně zvonů. Připomínají příkázání, že je
třeba modliti se, že je třeba jíti na mši svatou, že třeba pa-
matovati na Pána Boha.

Při tvém kostelíku budeme stavěti věž, aby tvé dušince
ukazovala cestu k Pánu Bohu.

Viš, dušinko, co ukazuje cestu k Pánu Bohu? Pomysli si
krajinu v dalekých končinách, kam ještě nikdy nev kročila noha
křesťanského misionáře. Všichni lidé, i dětičky jsou tam pohaný.
Nikdo jim nepověděl o Pánu Bohu. Nevědí, kam jde jejich
cesta životem, nevědí, komu mají sloužiti, by dostalo se jim
nejkrásnějšího štěstí.

Pak zavítá k nim křesťanský kněz. Pová jim o Bohu na ne-
besích, jak je miluje, jak je učiní šťastnými, budou-li jemu
sloužiti. Pohané uvěří slovům misionářovým. Od té chvíle jsou
duše jejich obráceny k nebi, slouží všichni Pánu Bohu jedi-
nému.

Co pohanům ukázalo cestu k Bohu? Svátá víra. Jako věž
kostela ukazuje vysoko, až do nebe, tak svátá víra ukazuje
cestu k Bohu.

Tvoje srdéčko musí věřiti. Věřiti, že nad námi jest Bůh,
Stvořitel náš a Pán nejvyšší. Musí tvoje srdéčko věřiti, že
nejhlavnější povinností jest držeti se Pána Boha. Neboť by
ti nebylo vše nic platno, kdyby u tvého kostelíčka v srdéčku
nestála pevná věž svaté víry. Kdybys mělo všecky radosti
světa, kdybys bylo nesmírně bohatým, kdyby lidé tě zahrnovali
chválou třeba i po celý život — to všecko by trvalo snad
osmdesát let. Potom zemřeš. A budeš před Bohem státi. A
Bůh ti řekne: „Nyní nastává nový život. Nebude trvati jen
osmdesát let, ani jen osm set let, ani osm tisíc let. Bude
tento život bez konce, nikdy již nezemřeš. V tomto novém
životě budou míti jenom štěstí všichni, kteří se ke mně znali
na pozemské pouti a kteří chtěli ke mně přijíti. Byla tvoje
duše také mezi nimi?“

Ach, dušinko, jak bylo by ti zoufale smutno, kdybys mu-
sela odpovéděti: „Bože, nevěřila jsem v tebe, neznám tě.“
Viš — to by Bůh pak i tobě řekl: „Jdi, neznám tě.“ — — —

Proto řekl Pán Ježíš: „Kdo věří ve mne, bude živ —
i kdyby zemřel.“ Proto každého se tázal: „Věříš ve mne?“

— To buď pevná věž ve tvém srdčku: Věřím všechno, co Ježíš Kristus učil, co svatí apoštolové kázali a co svatá církev katolická věřiti učí.

Do věže však třeba ještě zavěsiti zvony jasně znějící. Zvony ve tvém srdčku budou svatá Boží přikázání. Pamatuj na svatá Boží přikázání. Když nechce se ti do modlitby, nebo do kostela — ať to zazní ve tvém srdčku jako jasný zvonek: V jednoho Boha budeš věřiti (a proto jej uctívej modlitbou). Pomni, abys den sváteční světil.

Až bude se probouzeti v srdčku neposlušnost nebo vzdor — ať důtklivě to zazvoni v dušičce: Cti otce svého, i matku svou! A tak vždycky.

Pevná, vysoká věž při tvém kostelíčku a v ní jasně znějící zvony — to bude Pánu Ježíši znamenání, by přebýval v kostelíčku tvého srdčka.

Indiánský náčelník a jeho vnuk

„Bílá Hvězda“ — pohanský náčelník indiánského kmene rudé barvy, ležel nemocen ve svém stanu na nohožce. Velmi veliké asi bolesti trpěl, neboť co chvíle hlasitě sténal — ač bylo známo, že dovede veliké bolesti mlčky snášeti. Byl to vůbec vynikající muž obdivuhodných vlastností. Byl udatný a přece milosrdný k nepříteli, přísný byl bez mstivosti, byl štědný, moudrý. Dobře pravila sestra z misijní školy: „Bílá Hvězda“ má vlohy k dobrému a velikému křesťanu; nic na něm není sprostého.“

Avšak náčelník nechtěl ani slyšeti o křesťanské víře. Ale nepřekážel svým poddaným, kteří chtěli přijmouti svatý křest. I svého vnuka Jiříka dal do klášterní školy misionářů. A s netajenou radostí naslouchal vypravování Jiříkovu, jak je ve škole krásně, jak je šťastným v katolické víře. V Jiříkově přítomnosti starý náčelník jako by o dvacet let omládl. Pozorně sledoval Jiříkovy výklady o krásných obyčejích křesťanského náboženství, o mši svaté, o Bohu křesťanů, jenž v misijní kapli ve svatostánku přebývá mezi nimi.

Jiřík nevypravoval to všechno svému dědečkovi jen tak. Umínal si totiž, milovaného dědečka získati pro křesťanskou víru. „Stůj co stůj,“ řekl si v den prvního svatého přijímání. A tehdy se domníval, že to nebude tak těžké. Zatím již dva roky uplynuly a nezmiňnil se dosud starý náčelník Bílá Hvězda.

Našel si tedy náčelníkův vnuk jinou cestu. Jiřík byl milý a hodný hoch. Měl však velmi prudkou krev, velmi snadno se rozcílil. Nyní si umínil, že bude ze všech sil bojovati proti

své prudkosti. A své přemáhání bude obětovati za obrácení dědečkovo na pravou víru. Mnohou obětí mohl již složit před oltář Pána Ježíše. Nědy se zapomněl a pák smuten přecházel kolem kostelíka, bál se vstoupit. Až jednou sestra Marta, zvěděvši příčinu jeho smutku, pravila malému bojovníku: „Jíříku, to není správné. Právě, že chybíš, jdi k Pánu Ježíši; pros jej za odpuštění, pros jej o pomoc, bys přemohl svoji hněvivost...“ Jířík to učinil pokorně a chyb ubývalo.

Jednoho dne zavolala jej sestra Marta, dávajíc mu lahvičku léku: „Máš jeti k dědečkovi; tu lahvičku mu dej; ať užívá léku, když jej trápí horečka.“

Jířík poděkoval, vyskočil na svého koníka a s větrem v závoď uháněl novinou ke stanu svého děda.

To bylo časné ráno. „Bílá Hvězda“ nepokojně blouďtí zrakem po svém stanu. Tázal se zvláštní řečí svého kmene: „Přivedlo mň slunko hocha, to světlo mých očí?“ Misto očí pověd Jířík rozhrnul plátno stanu a běžel k dědovi.

„Tu jsem, dědečku! Dnes ujel jsem za hodinu cestu, na kterou jsem jindy potřeboval tři hodiny.“

„Díky, Jíříku, že kopysa tvého koníka tak rychle neseš tě ke mně. Chvátao ke mně rádo tvé srdce? Vidím, že světlo radosti září ve tvém oku. — — Ach — — já nebudu již asi dlouho patřit na světlo tvých očí, ani na světlo jasného hvězd.“ A bolestně zasykl státní náčelník.

„Ne, dědečku! Nesmíš ještě odejít! Toho Bůh můj nedopustí!“ — volal bolestně Jířík. Podal náčelníkovi léku od sestry Marty. Lékař očiividně obdivoval nemocného, tak že po chvíli zase promluvil: „Můj hochu, rád bych ještě zůstal u tebe. Ale nemám síly — a neznám pokrmu, který by mň vrátil moji sílu.“ Jířík mlčky hleděl na dědečka. Bylo znáti, že přemýšlí, že bojuje sám se sebou. Jeho moudrýma očima projel jakýsi záblesk, a již vážně mluvil: „

„Dědečku můj, na tvoji dobrotu a spravedlnost je pyšný celý kmen a nejvíce tvůj Jíří. Když ti nyní řeknu: Dědečku, znám chléb, který dá ti sílu, velikou sílu — nebuděš se smáti a neřekneš: Mň, Jíříku? Budeš i tu spravedlivý a budeš zkoumati, zda mluvím pravdu?“

Bílá Hvězda zahleděl se udiveně na Jíříka. „Ty znáš chléb, jenž mň dá síly? Ty, Jíříku, víš o chlebě, jenž utiší mé bolesti?“

„Znám, dědečku — — ale...“

„Neboj se, můj orle. Ať dále plynou slova tvých úst, jsou sama jak olej, tisící mé bolesti.“

„Dědečku, takový chléb máme jen my, křesťané. Jest u misionářů v kapli. Víš, vyprávoval jsem ti již o našem oltáři, o malém domečku, jemuž říkáme svatý stánek. V něm je chléb, sám Bůh náš ve způsobách bělostného chlebička.

On je chléb života, on alibí věčný život každému, kdo jej přijímá do srdce věřícího a čistého."

Jiřík vykládal tak horlivě a přesvědčivě, že nemocný ani se neusmál, vážně poslouchal. Když vnuk ustal v řeči, promluvil náčelník: „Mluv ještě, Jiříku! Vypravuj dále o chlebě života.“ Jiřík poznal, že nyní nadešla hodina, které chce božský Spasitel požehnati. Proto jeho nadšené rty vypravovaly, co nejkrásnějšího kdy slyšel o Synu Božím. Domluvil, a Bílá Hvězda pravil: „Slova tvých úst byla pro mne dobrá.“

Vstoupivši starý Indián přerušil další rozprávku. Dostal rozkaz vyprovoditi Jiříka. Neboť nemocný náčelník chtěl o samotě přemýšlet o řeči hochově.

„Co pravil? Chléb života? Chléb slabých a chorých? Chléb věčného života?“

Starý a zkušený kouzelník divil se dnešní nepozornosti náčelníkově, když provozoval svá kouzla. V noci pak žasl, jaká divná slova mluvil náčelník ze sna. Ani jednomu z těch slov nerozuměl. Snadno jim nerozuměl. Neboť Bílá Hvězda opakuje slova, jimiž vypravoval Jiřík o Nejsvětější svátosti. A procitnuv, byl velmi zamyšlen. Vícekrát slyšeli jej polohlasitě mluvit: „Chléb života . . . věčný život . . .“

Konečně náčelník se zotavil. Ihned rozkázal přenéstí svůj stan poblíže domu misionářů. Bílá Hvězda velmi se divil, že na této cestě potřeboval tolik pomoci svých poddaných a že nechťejí nohy jeho nositi jej tak, jak by si přál. Osmadesátiletý stařec zapomněl na svá léta. Denně se pokoušel choditi, což podařilo se mu teprve po několika nedělích. Sotva cítil, že stojí zase pevně na nohou a že kroki jeho jest opět pružný, pomyslí si: „To bude překvapení pro Jiříka!“

S tichou radostí ve tváři šel píscitou cestou Bílá Hvězda, bez námahy došel před misijní kapli. Dvěře byly pootevřeny a skulinou zablesklo se věčné světlo. To nebylo mu novinkou, protože často býval při křesťanských bohoslužbách, poslechnouti, jak říkával, krásnou hudbu malých rudochů. Dnes však se mu zdálo míti to světlo zvláštní význam; jako by mu chtělo cosi pověděti, jako by jej zvalo: Bílá Hvězdo, pojď ke mně! — A náčelník vešel.

Neviděl nikoho. Sedl si do lavice a prohlížel výzdobu kaple. Zrak jeho putoval kapli a zastavil se před oltářem. Tam kletela po straně postava — ne, nemýli se — je to Jiřík. Co tu dělá sám? A jeho rty se pohybují. S kým rozmlouvá? — Ó, stařec vzpomněl si. Jiřík rozmlouvá se svým Bohem, jenž je v tom zlatém domečku na oltáři. Má chlapce zavolat? Ne, nebude jej vyrušovati. Ale potom se vptává důkladně, co mluvil před oltářem. Již neodvrátil zrak od Jiříka, jehož postava ozářena věčnou lampou, činila tajemný dojem.

Jiřík povstal, se sklopeným zrakem odcházel, nezpůsobav dědečka. Ten však nemohl se udržeti, by mocně nezakašlal.

Jiřík divl radosti nevykřikl. Za ruku vývedl náčelníka z kaple a jásal nad jeho dokonalým uzdravením. Když utišila se bouře plesání, promluvil náčelník:

„Pověz mi, hochu můj, co viděly oči mé a tento můj duch, nechápe. Co's činil v kapli, s kým jsi mluvil? Jiří nerozmýšlel se dlouho. Vše pověděl: „Modlíil jsem se za tebe. Mluvil jsem se svým Bohem o tobě. Tak činil jsem denně a budu tak činiti dále každý den, až i ty, dědečku, jej poznáš, až i ty jej budeš mítí rád. Viš, dědo můj, chci býtí v nebi s tebou!“

Bílá Hvězda neodpověděl. Čipernému Jiříkovi však došlo, že jeho slova učinila mocný dojem na dědečka. Jiří cítil to a byl o tom pevně přesvědčen, že Spasitel ve svatostánku zvítězil nad srdcem hodného náčelníka. Jiřík jen bude se modliti, obětovati se, aby ho dříve, než byl drahý dědeček pokřtěn.

A Spasitel skutečně zvítězil. Když řekl Jiřík, že modlí se za něho, rozhodl se stařícký náčelník, že stane se křesťanem. Musí přece jen býtí pravda, co mu tak často hlochl vypravovali na tom velíkém svatém stole, před nímž hořelo ve dne v noci světlo, tam ve zlatém domku jistě přebývá tajemný Pán a Král. Dnes bylo mu tak podivně v duši, jako nikdy dosud. Aniž by si pochybnosti připustil, opakoval: „Jiříkův Bůh je zde.“

Jiřík provázal dědečka k jeho stanu a loučil se prosbou: „Přiď zase brzy.“ Bílá Hvězda se usmál a slíbil, že brzy přijde ke svému orlíku. A přišel dříve, než Jiřík se nadáží.

Již druhého rána, když Jiří byl ve škole, vešel Bílá Hvězda do světničky misionářovy a pravil prostě: „Bůh Jiříkův volá Bílou Hvězdu. Zaveďte k němu Bílou Hvězdu, by jemu byl chlebem věčného života.“

Nesmírnou radostí zaplesalo srdce misionářovo, že paprsek lásky srdce Pána Ježíše roznítil srdce mocného náčelníka. Sestra Marta věděla nejlépe, jak Jiří pracoval pro Bílou Hvězdu a proto, s pevným přesvědčením pravila: „Za to má náčelník děkovati Bohu a Jiříkovi.“

Než právě Jiříkovi měla býtí zatím zatajena ta radostná novina. Stařec chtěl překvapiti svého miláčka. Kněz navštívoval náčelníka v jeho stanu a seznať jak dobře Jiřík pracoval. Hluboký duch náčelníkův neztratil ani slova z Jiříkových vypravování — třeba že jakýsi vzdor bránil mu podrobiti se pravdě, proti které nemohl ničeho namítati. Slova Jiříkova padala sice na tvrdou půdu, jako na půdu zamrzlou. Nyní však paprsky ze svatostánku ztuhlou půdu roztáhaly, a slyšně vzklíčilo a ználo k úrodě stonásobné.

Jen málo dní dostalo a duše Bílé Hvězdy byla připravena otevřiti se Pánu za přibyték. Zitra měl býtí pokřtěn a přijmouti poprvé Pána Ježíše ze svatostánku.

Časně ráno přiběhl Jiří ku svému drahému dědečkovi. „Dnes musíš přijíti na slavnou mši svatou. Navšičili jsme nové zpěvy.

A já budu sám zpívat: „Ejhle, Beránek Boží, jenž snímá hříchy světa.“ Vid, dědečku, že přijdeš?”

„Přijdu, jistě přijdu, můj miláčku.“

Jiřík byl spokojen. Doufal, že zase o velký krok dědeček se přiblíží k Pánu Bohu jedinému. Vraťel se do kaple, když jej zastavila sestra Marta.

„Jiříku, dnes budeš mít velkou, velmi velkou radost. — Budeš velmi radostně překvapen. Slib mi však, že nebudeš vyrušovati . . .“

„Sestřičko, co se stalo, co se stane?”

„Uvidíš, Jiříku, ty šťastné dítě! Netušíš, co by to mohlo být?”

Ano, Jiřík tušil cosi. Jeho srdcečko doufalo radostně . . . ale neměl jistoty . . . nechtěl věřit, že by to bylo tak brzy. Sestra Marta bála se, že by živý hoch při mši svatě radostí hlasitě zajásal, až uvidí svého náde vše drahého dědečka blížiti se ke stolu Páně. Proto mu ještě pošeptala:

„Jiříku, dědeček bude též křesťanem. Pán Ježíš vyslyšel tvou modlitbu.“ Nyní věděl Jiří vše. Nejásal hlasitě, nevyskakoval radostí, jako jindy. Nikoli; jen ruce sepjal a pravil: „Díky tobě, můj Spasiteli — můj Bože ve svatostánku; věděl jsem, že uslyšíš prosbu mé.“

Při slavné mši svatě zpíval Jiří nové: Ejhle Beránek Boží, jenž snímá hříchy světa; Pane, nejsem hoden, abys vešel pod střechem mou . . . Hlas jeho měl takový zvláštní zvuk a chvěl se radostí a pohnutím. Pohlédl k oltáři a viděl splněno, po čem denně toužil, zač denně obětoval a modlil se. Drahý dědeček, náčelník Bílá Hvězda přijímal Nejsvětější Tělo Pána Ježíše — chléb života.

Těžko říci, kdo byl šťastnější toho dne: zda šlechetný náčelník, nebo jeho statečný vnuk Jiří. Ale jistě ze srdce mluvili oba, když pravili, že tento den je nejkrásnější ze všech, co jich bylo a co jich bude.

Všelicos.

Vzácná návštěva. Božský Spasitel kdysi zavítal k muži, jehož chtěl přivést na pravou cestu. Muž ten jmenoval se Zachěj. Byl radostí všecek rozrušen a na památku této návštěvy slíbil Pánu, že velmi bohatě obdaruje chudý lid. A jistě po celý svůj život nezapomněl na tuto vzácnou návštěvu, jako by ji měl nejlépe zapsanou — snad si ji též zapsal do svých knih.

A když tenýž Pán zavítá do srdcečka dětského, je to stejně vzácná návštěva. Ba, ještě je vzácnější. Neboť hodnému dět-

skému srdcečku dá Pán Ježíš více radosti a štěstí při sv. přijímání, než muži onomu.

Proto neměly by dětičky na tyto památné dny zapominati. Měly by si je zapisovati. Měly by velmi často — aspoň jednou za měsíc si připravovati tuto návštěvu tak vzácného hosta.

Pomůže jim k tomu malá knížeczka, nadepsaná: „Moje pokladnička duchovní. Kdo ji dosud nemá, dej do psaní deseti-haléřovou známku; nalep na obálku dvacetihaléřovou známku a napiš na adresu: Matice Cyriko-Methodějská v Olomouci, Dolní náměstí č. 17.

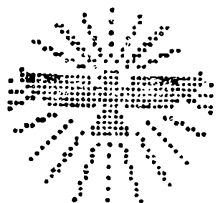
Napřed Ježíšek. V jedné domácnosti slavili vždy slavnostně svátek Narození Páně. Měli dosti veliké jesličky vedle vánočního stromku. Bohuška chodila s maticí kupovati ozdoby vánočního stromku. Byla letos po prvé u sv. přijímání a navykla si při všem pamatovati na Pána Ježíše. „Napřed Ježíšek“ bylo její heslo. Tak i při nakupování hledala, co by koupila na ozdobu pro jezulátko do jesliček. A skutečně vypátrala malou lampičku, která dá se krásně zavěsiti před jesličky. Lampičku koupila a prosila maticí, by ji nesla domů a pověsila před jesličky.

Celý štědrý den byl věnován přípravám k večerní nadílce. Dětky nemohly se ani dočkatí znamení, že mohou vejiti ke stromku. Konečně dano znamení. Bohuška u stromku odříkala malou básničku a její sourozenci radostně přistoupili ku svým dárkům. Bohuška však pamětliva svého hesla, patřila k jesličkám, zda Ježíšek má svůj dárek, který jemu koupila. Neviděla však lampičku, neboť pro množství práce se na ni zapomnělo. Čekala, tedy Bohuška trpělivě, až maticka přinesla a rozsvítila u jesliček lampičku. Pak teprve šla se potěšiti se svými dárky vánočními.

Tak ať pamatují dětičky: „Napřed Ježíšek“ Ráno napřed modlitbu, v neděli napřed mši svatou; a vždycky — napřed býti hodným dítětem Ježíškovým. Toť nejhlavnější!

Šťastný člověk. V mužském oddělení nemocnice leží mladý muž, jenž těžce si ublížil při namáhavé práci. Již mnoho týdnů jest ošetřován v nemocnici. Řekli byste, že je nešťastný? Před několika dny zemřel a právě jsem přečetl psaní, v němž je líčena jeho smrt. Ač nerad se loučil se životem, přece nebyl zoufalý. Co jej těšilo? Modlitba mu dodávala sílu. Růžencek nedal z ruky, v bolestech tiše líbal křížek nebo medailku Panny Marie. Modlitba mu stále připomínala, že není opuštěn, že modlitbou povznáší se k Bohu. A Bůh že vidí jeho bolesti. A po tomto životě že nastane mu lepší život u Boha. Život bez bolesti, život šťastný.

Dětičky, učte se dobře se modliti. Pak modlitbou najdete útěchu v každé bolesti!

ROČNÍK VI. ČÍSLO 6.

PÁN PŘICHÁZÍ

BŘEZEN
1919.

Časopis katolické mládeže vě-
novaný účtě nejsv. Svátosti
oltární.

Vychází měsíčně.

Porádá
P. E. Soukup, dominikán.
Nakladem Matice cyrillo-
metodějské v Olomouci.

Zodpověd. redaktor F. Světlík.
Tiskne grafický závod Jar.
Strojila v Píerově.

Mocný štít.

Nechť svět mni spílá třeba jen
a kruté srdce raní,
mámi v Ježíši svou naději,
v Ném sladké umírání.

Nechť v dál mne osud zavane
ve skalisk plné moře,
já trpět chci, Ježíšku, vše,
ty bolesti, žaly, hoře.

Mám mocný štít, Ježíšku můj,
mám v Tobě pramen síly,
Tys útěchou mni jedinou,
ty všichni opustíš.

A v onen den, až klesnu v hrob,
až pro zem usnu tise,
můj Ježíšku, mou duši ved
do raských květů říše.

Tvůj kostelík.

V Olomouci je krásný, veliký chrám. Dříve bývala v něm okna zasklená malými tabulkami obyčejného skla. Prach ulice začernil tyto tabulky. A tak chrám zdál se velmi smutný, neboť tabulky, zaprášené bránily zlatým paprskům slunce proniknouti pod klenbu chrámovou.

Jednoho dne přišli řemeslníci, postavili lešení, vybrali všechny zaprášené tabulky z oken. Otevřeli veliké bedny a skládali nová okna. Když nyní vejdem do tohoto chrámu, zdá se nám, že jsme skoro jako v nebi.

Místo nehezkyých tabulek hledí na tebe z oken zářivé obrazy. A jaké krásné obrazy! Tu svatý Jan Nepomucký na kamenném mostě pražském — tam sv. Alois klečí zbožně a kněz podává jemu Tělo Páně. Tak na všech oknech září zlato, zelená barva, červená, bělostná, modrá. Když pak slunko se zadívá na tu krásu, je celý kostel jako vymalován barvami nejpestřejšími. Černé lavice i šedý prach, dlažba i mramorová andělě, všechno je jako živé.

Viď, dušinko, taková okna si též obstanáme pro tvůj kostelík! Ale, kdo nám je udělá, kde je koupíme?

Dítko milé, nepotřebuješ ani umělce, ani továrníka, ani sklenáře. Svoji vlastní práci si vyzdobíš kostelík nádhernými okny s obrazy Pána Ježíše a svatých.

Obrazy na kostelních oknech znázorňují dobré a Bohu milé skutky svatých. A takové skutky chce Pán Ježíš viděti ve tvém srdcečku. Jest ovšem třeba věděti, jak žil Pán Ježíš, jaké skutky vykonali svatí.

Strýček chtěl by míti aspoň dvě stě padesát tisíc korun. To by hned poslal každému synovečkovi a každé neteřičce deset korun. A na poštovní poukázku by napsal, že je to na dvě knihy. Jedna se jmenuje „Písmo svaté Nového zákona“ — prodává ji Dědictví Svatojánské v Praze. Druhá se jmenuje „Naši miláčci“ — a prodává ji spisovatel, pan farář Alois Pozbyl ve Vidči u Rožnova na Moravě.

Avšak, strýček je takový chudák, že nemá ani peněženky — peníze již teprve ne. A tak může jenom zde napsati: Děťičky moje, šetřte! Až budete míti pohromadě deset korun, požádejte velebného pána, by tvám ty dvě knihy objednal. Budete z nich míti velikou radost a veliký užitek.

Ve svatém Písmě se dočtete o životě Pána Ježíše. Jak byl pracovitý, jak byl čistotný, jak měl rád nebeského Otce a svoji Matičku. Ve druhé knize poznáte, jak svatí se učili od Pána Ježíše. Jak byli pozorní, by tak jednali mile a statečně a obětavě, jako Pán jejich.

Pak dušinka si řekne: Budu podobně jednati. A časem se to podaří. Pak přijde Pán do tvého kostelíčka. Hned pozná, jak srdcečko tvoje podobá se jemu a jeho svatým. Jako by viděl

tam svůj obraz a krásně malované obrazy svatých. A řekne: Zde zůstanu rád. Zde budu těšit své dítě a povedu je ku štěstí.

Dětičky, pamatujte na ty dvě knížečky! Kdyby nebylo oken ve vašem kostelíku, vnikal by tam prach a špína. A Pán by se tam nelíbilo!

Velmi blízko.

Daleko v širém moři jest veliký ostrov jménem Langgoer. Na něm zbudován je sirotčinec pro opuštěné děti ostrova. Mohutná vrata sirotčince otevřela se dokořán a jím vyhrnul se zástup veselých dětí, hochů a děvčátek.

To je radosti! Mohou se po chuti probíhat a prodírat se křovinami. Mají natrhat kvítí a nejkrásnějšího listí ku zítřejší slavnosti. Zítra bude po prvé celý den vystavena Velebná Svátost v kostele sirotčince. Všecky děti se těší, každý chce natrhat nejkrásnějších květů a nenasytně slídí oči a vztahují se ručky po velikých a zářících listech.

První slavnost vystavení Velebné Svátosti byla dětem zvláště důležitá, neboť bylo každému půl hodiny určeno k modlitbě na klekátku před oltářem. Již několik dní nebylo jiné řeči mezi dětmi, než o nastávajícím slavném dnu, o výzdobě kostela, co kdo poví Pánu ve své půlhodině.

A tak veliké nadšení pohání všechny děti. Ani ti nejmenší nelení. Pomáhají doma jak mohou, a také trošinku překážejí.

Jen jediná malá osůbka není při tom radostném shonu: nemocná Marketka.

Asi před rokem ji přinesli do sirotčince v beznadějném stavu. Ač měla již deset let, byla tak maličká, slabá, že byste jí řádali tak pět let. To starší bratr upustil na zem sotva několik měsíců starou Marketku; zle si ublížila. Bylo jako štěstí pro mrzáčka, že otec i matka záhy zemřeli, neboť od té doby měla v sirotčinci nejlepší domov.

Doma byla všem na obtíž. V sirotčinci však poznali, že Marketka má dobré srdcečko, že ráda přijme každé poučení a každou pomůcku. Všem bylo divno, že byla jako vyměněna, když slyšela vypravovati o Pánu Bohu, a jak má se člověk chovati, by milý byl Pánu Bohu. Čtení, psaní, počítání — to byly tvrdé oříšky, jež Marketka louskala pilně sice, avšak namáhavě; při vyučování o Bohu duchtivě naslouchala, chápala vše jako nej-moudřejší spolužačky.

V té hodině rozšířila se, zářila její očka jindy jako unavená a zamřížená. Odpovídala správně a opakovala celý výklad, což jindy málokdy dovedla. Marketčina učitelka, stařenka sestra Lucie, byla přesvědčena, že to dítě zvláště si Pán vychovává. Ani se tomu nedivila. Za dlouhý svůj život poznala často, že

Otec nebeský zvláštní péčí ujímá se právě malých a nepatrných a světem pohrdaných.

Sestra Lucie umínala si nahrazovati Marketce všechny vnější bolesti a všechna strádání. Chtěla jí připravit radosti a štěstí v srděčku. Proto velmi často se s dítětem zabývala, by ji přivedla k Pánu Bohu jak možno nejbliže. Učila ji mysliti na Boha, rozmlouvati s Pánem Ježíšem co nejčastěji. Dařilo se to hravě.

Malá nemocná skoro bez ustání byla ve spojení s Bohem. Když sestra Lucie posunula k oknu lenošku, na kterou Marketka celý den byla odkázána, bylo dítě docela šťastno. Oknem totiž bylo viděti do kapličky. Nemocná věděla, že tam ve svatostánku jest dobrý Spasitel. Vzpomínala, jak hledí na svoji nemocnou dívčinku, jak se usmívá laskavě, jak poslouchá, co mu praví její srděčko. Ježíškovi nejlépe si vždy posteskla, ještě lépe nežli sestře Lucii. Ani se jí nezdálo, že velmi trpí.

Před několika měsíci přinesl misionář Marketce po prvé Tělo Páně. Ten svatý den učinil ji silnou a šťastnou nevýslovně. Neplakala již ve své samotě. Nebylo jí líto, že nemůže ani pracovati, ani choditi. Prosila sestru Lucii, by ji naučila nějaké práci. Sestra Lucie ukázala nemocné, jak dělají se květiny z bílého, červeného, žlutého papíru. A siroteček nyní pracoval.

Časem nabyla veliké zručnosti v dělání papírových květů. Sestra Lucie pak jimi zdobila oltář a sochy kolem sirotčince. To byla největší radost Marketčina, když její růže byly blízko svatostánku. Říkala, že jest jí, jako by stála nebo klečela sama tak blízko Pána Ježíše, jako by se modlily za ní ty květiny.

V posledních dnech však Marketka tak zeslábla, že sotva trochu pohnouti mohla rukama. A přece těšila se na zítřejší slavnost — na jiné věci ani nepomyslela! Těšila se ještě více, než ostatní děti, protože lépe rozuměla významu slavnosti. Sestra jí slíbila, že ji ráno v lenošce doveze do kostela. Přijme Tělo Páně a odpoledne též dostane „své půl hodiny“ před vystavenou Velebnou Svátostí.

Oslava prvního vystavení Velebné Svátosti na ostrově Langgoer vydařila se překrásně. Již opakoval se takový den po druhé, po třetí. Nedály se sice již tak velikolepé přípravy, jako před první slavností. Přece však byl to každého měsíce nejslavnější den pro celý sirotčinec. A nemocná Marketka by nejraději ustavičně byla před svatostánkem.

Věrná její pěstounka, sestra Lucie, s upřímným zármutkem pozorovala, že Marketka opravdu brzy bude moci začíti své věčné klánění se Pánu Ježíši v nebi. Již nebylo ani možno nemocnou vézt do kaple. Aby dítě potěšila, darovala jí hezký obrázek. Byla na něm vymalována monstrance, obklopená klánějícími se anděly.

Markétka prosila, by obrázek upevněn byl na přikrývku prostřenou přes její lenošku. Bez námahy mohla tak upírat zrak na obrázek. A myslila si, že jest jako v kapli před vystavenou Velebnou Svátostí. Kolikráte řekla svým návštěvníkům, jak závidí těm andělům, že mohou býti tak velmi blízko svatostánku.

Opět nadešel první pátek, den vystavení Velebné Svátosti. Všichni zase dostali svoji půlhodinku. Jen Markétka marně čekala, kdy pro ni přijdou. Na její smutnou otázku odpověděla sestra Lucie, že dívka je příliš slabá; že by jí uškodilo převážení do kostela. Avšak nemocná tak úpěnlivě a dojemně prosila, že nebylo možno prosbu odmítnouti.

Za hodinu přišla opět staříčká sestra, že Markétku odveze. Přistoupivši k nemocné, viděla, jak pravou ručkou ukazuje hned na svůj obrázek, připevněný na přikrývce, hned na oltář a při tom pohybuje rty.

Sklonila se nad dítětem a slyšela prosebný šepot:

„Sestřičko Lucie, nevozte mne pryč. Brzo již budu velmi blízko Pánu Ježíši, jako zde ti andílci. Prosila jsem za to — můj Spasitel mi to splní.“

Stařence zdála se nemocná jaksi jiná. Netušila, že anděl smrti hladil již její líčka. Vyhověla nemocné a sama poklekla k ní vedle ní.

Chvilku ještě Markétka pohybovala pravici od obrázku k oltáři. Pak ztichla, zavřela očka, usnula. Sestra Lucie si pomyslila: „Nech ji dřímati. I tak má z ní radost Spasitel na oltáři.“ A modlila se klidně dále.

Přiblížila se chvíle společné odpolední pobožnosti. Přestoupanka Markétčina chtěla před pobožností advézt nemocné dítě do jeho světničky; hlasitý a nadšený zpěv by příliš unavil její utrápenou hlavičku.

Vstala, pohlédla na Markétku. A usmíval se na ni klidně obličej jako z bílého mramoru, ozářeného jasným slunkem.

Od svatostánku Spasitelova vzlétla k nebesům čistá duše ubohého sinotečka. Splnilo se dokonale nejvroucnější přání Markétčino, býti velmi blízko, býti co nejbližší božskému Pánu a Spasiteli.

Oběti.

Kdybyste znali Rudolfa, možná, že byste se ho báli. Tvář podoben se tak trošinku malému cikánkovi. A silný byl! Svoji vůli bujnou dovedl vždy prosaditi blýskáním očí, křikem, pěstí. Karlík, jeho mladší bratříček, chce dnes nad Rudolfem zvítěziti. Hrají spolu domino. Kladou kostku vedle kostky, jeden vždy vyvolává čísla. Karlík je na řadě a hlásí se. Rudolfovi se vyvolávání hrozně líbí a chce Karlíka odstrčiti. Ten však snaží se zmocniti se krabice s kostkami. Křiku je při tom dost.

Rudolf se velmi rozhněval, že ten „cvoček“ se opovazuje odporovat. Již ruku zdvihá k pěstné ráně.

„Rudolfku!“ — ozval se něžný prosebný hlas a měkká ruka sevřela napřaženou jeho pravici. Zmateně pohlédl Rudolf do temněmodrých očí své sestřičky Anděly a zapálil se ve tváři. Porozuměl výstraze Andělkiny, jež vedle něho stála jako živě svědomí. Chvilku bylo znáti, jak bojuje. Plak hlavou pokývl sestřičce: „Pravdu máš, anděličku“ — a nechal Karlíka vyvolávat.

Proč měla Anděla takovou moc nad Rudolfem? Příčinou byla vzpomínka na hosta nejvzácnějšího, na jehož příchod se připravovala plně srděčka. Že byli oba dobré vůle a plni horlivosti, slíbili si, že bude jeden druhého varovati před chybami, by Pán Ježíš našel srděčka jejich v nejkrásnějším pořádku.

Druhého dne šla Andělka s Rudolfem ze školy. Bratříček ani nestál posloucheati, tolik toho sestřička věděla. A mnohemu ani dobře nerozuměl. Neboť Anděle zdálo se rozhodně zajímavějším poskakovati hned na pravé nožce, hned na levé, místo chůze po způsobu dobrých lidí. Tak blížili se soturozenci k domovu, když Anděličiny nožky rázem stanuly. Bylo to před výkladní skříní cukrářského krámu. Tenkrát ještě nebyla válka — a tak si ani nedovedete pomyslit, jaké krásné a lákavé a laciné věci tam byly. Jako sama odt sebe vklouzla Anděličina ruka do kapsy a vylovila dva bílé dvacetihaléře.

„Rudolfku, máš ještě peníze, které ti onedlud darovala tetička?“

„Proč?“ otázal se Rudolf suše.

„Koupíme si něco dobrého,“ navrhovala kočička mlsná, ukazujíc za sklo.

„Nyní — v postě? Ani mi nemaparilo!“ — odsekl Rudolf rozhodně.

„Ale, vždyť není to hrách!“ namítala zklamaná sestřička.

Rudolf zahleděl se vážně na Andělku a pravil: „Viš, — v době, ve které Pán Ježíš tolik za nás trpěl, máme si rádi ukládati malé oběti.“

Anděličiny mince zvolna klouzaly zpět do kapsičky a za chvíli šla Andělka vážně vedle bratříčka, jako by nabyla vážnosti veliké tím vítězstvím nad sebou.

„Hleď, tam ta ubohá žena,“ ukazoval Rudolf. Anděla spatřila bidně oděnou ženu, shýblající se pro kousky uhlí, roztroušené po ulici. Za sukni se mlatky drželo děvčátko zimou zmodralé. Plačíc prosilo matku o kousek chleba.

„Chudinka, jaký má hlad!“ zesmutněla Andělka. „Rudolfku, dáme té matce všesky své peníze na chléb děvčátku.“

„Tak, anděličku,“ pravil Rudolf. Za chvíli již podávali oba chudé ženě své dárky od tetičky. Viděli, jak radost se objevila v ustarané tváři matčině. Vyslechnuvše její upřímně poděkování, spěchali domů.

Jako strážnými andělíčky byli si tyto dva hodní sourozenci. A, dušinky, můžete mi věřit, že dobře se připravili na příchod Pána Ježíše.

Nechtěli by to zkusit podobně moji synovečkové a měteličky?...

Horská dívenka.

Strýčkovi bylo posláno toto vypravování od kohosi, jenž „horskou dívenku“ dobře znal.

V drahanských horách nedaleko silnice jest úhledný domek a v něm bydlí rodičové malé Mařenky. Její dobrá matička právě dokončila svoji večerní modlitbu a malá Mařenka, asi dvouletá, nedočkavě již volá: „Maminko, já se mám také ještě modlit!“ Tu hned běží pod sv. kříž, který visí nedaleko okna, tam si klekla, sepjala svoje malé ručky a počala se modlit modlitbu Páně a pozdravení andělské. Když dokončila, obrátila se k mamince, vedle ní klečící a žádala ji, by s ní řekla modlitbu o andělíčku strážném. Maminka ji s radostí vyhověla.

Když se pomodlily, maminka vzala Mařenku na klín a vykládala ji o Pánu Bohu. Jak vše učinil, co vidíme. Jak Ježíšek sestoupil s nebe. Jak byl hodný, laskavý, jak měl všecky lidi rád. Jak se mu lidé zle odměnili za to, že jim pomáhal. Jak jej pronásledovali, trápili, bolesti jemu působili. Jak jej konečně přibili na kříž.

Tak část po části matička vypravovala Mařence. Mařenka naslouchala, vyptávala se, mnohdy též plakávala, jaké bolesti vytrpěl ten milý Pán Ježíš.

Též Matička Pána Ježíše byla Mařence drahou. Často se s maminkou modlivala svatý růženec. A když měla šest roků, sama již předříkávala všech 15 desátek a tajemství sv. růžence. A s jakou vroucností se modlila! Nepodpírala se o nic. Vždy klekla si na osamělé místo, kde setrvala, až dokončila svoji modlitbičku. Často klanoucí slzičky dokazovaly, že myslí na to, co se modlí, že dušička její všedla je zabrána v modlitbu.

Tak uplynulo Mařence šest roků, a měla nastoupiti po prázdninách do školy.

Jak se těšila, že uslyší více o Pánu Bohu, o Pánu Ježíši a jeho Matičce.

Ale, jaká změna!

Mařenka těžce onemocněla. Přivolán i lékař, ale vše marně. Než uplynul týden, doprovází Mařenku velká řada malých družiček na místo posledního odpočinku — na hřbitov.

Teď se veselí a raduje u Ježíška a u své patronky Marie Panny v nebi.

Dětičky! Snad i mezi vámi se najde hodná dívčinka, hodný hošíček, jako byla ta horská Mařenka? Zda-li pak se i vy tak modlíváte a Ježíška tak milujete? Zajisté i vaše očka hledí ve škole s velikou radostí ke dveřím, když jde veselejší pán, aby vás učil sv. náboženství — tak jak se na ně těšila malá Mařenka. Moji milí, dokažte, že jste opravdu děti Pána Ježíše, teď, když Ježíšek má tolik nepřátel, kteří usilují o to, aby i vás od něho odvedli. Abyste zůstali hodnými, musíte Ježíška prositi. Často říkejte: „Ježíšku, my těbe milujeme nadě všechno. Slibujeme, že tě do nejdelší smrti neopustíme.“

Všelicos.

Dopis velmi krásný a milý dostal strýček o Vánocích. Doporučuje tento dopis pozornosti svých milých synovečků a neteriček. Dopis je takový:

„Veledůstojný pane strýčku!

Duchovní pokladničky jsme velmi radostně přivítali. Od nového roku začneme si pilně značiti do knížečky svaté přijímání a dobré skutky, které vykonáme denně za dušičky v očistci.

Chceme totiž brzy míti pokladničku plnou. Proto ji chceme užívat jen na jeden rok. Totiž každý čtvereček pro jeden den. Neudržíme pokladničku pět roků čistou a prázdnou. Přejeme si každý rok novou. A když bude míti vždy jiné šatečky, tak se nám mnohem více bude líbiti.

V některé rodině je 5—6 knížeček s různými obaly, aby každý svou snadno poznal již kile barvy. Nejlépe se zamlouvají červené obaly.

Když máme pokladničku, půjdeme častěji ke svatému přijímání. Velebný pán nám dovolil a nám se již bude chtít vstávat na mši svatou.

Svaté přijímání označíme hvězdičkou, jiné dobré skutky (přemáhám se ve škole neb při jídlu a domácí práci) čárkami neb číslicemi. Každý týden nám ctih. sestřička ve škole knížečky prohlédne, jsou-li v pořádku. Občas se na ně podívá i důstojný pan farář.

Doufáme, že takto i veledůst. pan strýček bude míti s námi radost. Povedeme válku proti sobě a k vysvobození dušiček v očistci. Máme mezi nimi mnoho příbuzných a dobrodinců, kterým chceme býti vděční. — Doufáme, že se i jiní bojovníci k nám přidruží. Dušičky v očistci nám za to vyprosí u Pána Boha bohumilé myšlenky pro všechny, kteří bojují proti naší svaté víře.

Doufáme, že dostaneme na rok zase knížečky.

Žádky druhé třídy (školy v P.)

Ano, milé neteričky, strýček má z vás velikou radost. A Pán Ježíš vám požehná svojí dobročinnou pravicí. Neboť jste přinesli největší radost.

ROČNÍK VI. ČÍSLO 7.

PÁN PŘICHÁZÍ

DUBEN
1919.

Časopis katolické mládeže věnovaný úctě nejsv. Svátosti oltární.

Vychází měsíčně.

Pořádá.

P. E. Soukup, dominikán.
Nákladem Matice cyrilometodějské v Olomouci.

Zodpověd. redaktor F. Světlík.
Tiskne grafický závod Jar.
Strojila v Přerově.

O našem obrázku.

Starší z našich čtenářů si asi vzpomenou při tom obrázku, že jednou již četli o této světici, sv. Růženě z Limy. Ona byla později sestřičkou v řadě sv. Dominika, a byla první z Ameriky prohlášena svatou.

Náš obrázek prozrazuje, jak hodná byla sv. Růžena, když ještě byla malou Růženkou.

Měli doma větší zahradu a v zahradě byl domeček. To bylo Růženčino místo, kam v odpočinku chvátala. Co tam dělala? Tam se modlila. Tam si opakovala, co slyšela nebo četla o Pánu Ježíši.

I ona slyšela, že dušička dítěte již má být jako oltáříček. Na tom oltáříčku že je třeba obětovati Pánu Ježíši vše, co člověk pracuje a vytrpí. A že Pán Ježíš velmi se těší, když dušinka sama dobrovolně si něco odepře a Pánu to obětuje.

Když to Růženka pochopila, obětovala tak svému Spasiteli velmi mnoho. Misky si odepřela, i v odpočinku vykonávala mnohé modlitby. Vyhýbala se chvilce lidské. Na nikoho se nehněvala, když ji bylo ublíženo.

V zahrádce bylo mnoho krásných květů. Růženka pak vycházela z domečku, trhala kvítka červená, skládala je do kytice s bílými kvítky a říkala při tom: Ježíšku, tolikrát jsem si dnes na Tebe vzpomněla, kolik je těch různých květů. Tolikrát jsem Ti přinesla obět, kolik je červených květů."

Sv. Růžena Linská obětuje Ježíškovi kvítka.

A po čase, kdykoli se tak modlila, viděla Ježíška ve své zahradě. Přišel a s úsměvem vztahoval ručku po kvítkách. Radostně si je prohlížel a Růžence požehnal.

Dětičky milé, i váš Pán Ježíš požehná, bude-li ve vašem srděčku krásný oltáříček s kvítky bílými a červenými na něm.

Tvůj kostelík.

Praví se, že dílo chválí svého mistra. Když dostavěna jest budova, přicházejí zkušeni přesvědčiti se, zda nové dílo také chválí svého stavitele. My máme kostelík v srděčku skoro hotový. A strýček si myslí, že by chtěl býti nyní takovým „zkušenským“. Chtěl bych věděti, zda moje dětičky pilně stavěly, každé svůj kostelík, a zdali dobře stavěly. Doufáme, že ano.

Přikročíme tedy k nejdůležitější práci. Než vejde Král nebe do svého kostelíka, třeba připravit jemu trůn. Budeš stavěti oltář ve svém kostelíku.

Co jest oltář? Vzpomeň si, jak Abel postavil oltář Hospodinu. Nanosil kamenů, snovnal je na seče, ty na nich mohl obětovati Pánu Bohu. Obětovať nejkrásnější obilí, které vypěstoval. Oltář je místo, na němž jest přinášena Bohu oběť.

Na oltáři ve velikém kostele obětuje se Pán Ježíš denně za tebe a za všechny lidi. Obětuje, co má nejdražšího a nejkrásnějšího. Obětuje seče sama.

A ve tvém kostelíku, ve tvém srděčku chce Pán Ježíš nalézt takový oltář; právě tak, jako v kostele. Chce přijíti rád do srděčka, které dovede obětovati.

Co znamená „obětovati“? Víš, jak Abraham chtěl obětovati svého synáčka Isáka? Chtěl se ho zřici, nechtěl ho mítí pro sebe, ani pro svoji radost, ani pro svoji chloubu. Obětovati jest odevzdati.

Tvé srděčko má obětovati Pánu Ježíši, by tak ve svém kostelíku postavilo obětní oltář. Chceš věděti, co má obětovati tvé srděčko?

Když ráno vstaneš, řekneš: Pane Ježíši, obětuji Tobě vše, co dnes budu konati a trpěti. Nechci pracovati jen pro sebe, ani pro chválu. Chci pracovati pro Tebe.

Dušinko, právě dnes mi kdosi řekl, že se krásně čtou tyto články s nadpisem „Tvůj kostelík“; ale prý je hrozně těžko ten kostelík stavěti. Bude také těžko postaviti oltářík v kostelíku tvého srděčka? Bude obtížno na něm denně obětovati vše Pánu Ježíši?

Hled: Tatínek bude mít brzy svátek. Anička vyšívá pro něho dárek, který chce tatíčkovi obětovati, čili věnovati k svátku. Pracuje na něm idile tak, aby se tatíčkovi líbilo, až je spatří. Ty budeš obětovati vše Pánu Ježíši a budeš pro něho pracovati, budeš-li vše konati tak, aby se to líbilo tvému Spasiteli.

Pánu Ježíši líbí se, kdo nelení, ale pilně pracuje všemi silami. Kdo v radosti je skromný. Kdo v žalosti je trpělivý. Kdo upřímnou trdlostí na Boha vzpomíná. Kdo často řekne v srdceku: Pane Ježíši, vše z lásky k Tobě.

Dítko moje, tak obětuj vše denně svému Spasiteli. Pak bude tvé srdceko jako oltář krásný s připraveným svatostánkem. A Pán přijde, zůstane s tebou, ty těšil tě a posiloval a chránil.

A. G.:

Cesta ze školy.

Nastala zima a s ní přišla i staná dětská radost — vozičky. Děti vynášejí si ven saňky i želízka a prohánějí se na nich všude, kde se to dá. Zvláště hoši mají velmi pilno. Sotva pobědvají, již pospíchají. Před školou mají pěkné vozisko. Nakloněná cesta vede od kostela kolem školy dolů vedle hluboké příkopu, kde pospíchá malý potůček. Na této cestě mají děti své každoroční zimní sólo. Uvozí cestu tak, že není radno tudý jít. Projíždějí tu na saňkách nebo dělají vlaky, sednou na mísu nebo na sotunek — jen když se jede. Obratnější hoši pustí se i na želízkách. Ale když se rozjedou — zrovna letí — ruce mají roztažené — a protože je cesta místy hrbo-latá, chvějí se na celém těle, nebo aspoň hlava se třepa na ramenou, ale hoši jedou bez blázně a strachu až k bytu pana nadučitele, mnozí přejedou i po úzkém mostku a uhánějí až k hospodě.

Všude je křik a volání. Někdy ve smích a někdy se ozve, a to když někdo sjede do potůčka, nebo když se vlak převrtní nebo se někdo svalí. A i děvčata se vozí. Mají zvláštní, menší voziště. Nedbají, že mají promrzlé ruce i nosy. Nadechají si na prsty a vozí se dále, aspoň chvílečku. Po vyučování ta chvílečka bývá dosti dlouhá a mnohý hoch nebo i děvčata přespokní chodívali pozdě domů.

Dnes jsem je napomenul. Zvláště přespokní ať se nezdržují nikde; neboť cesta domů v zimě za tmy je nebezpečná. Proto raději domů jít, kde je čeká maminka, teplá večeře a příjemný odpočinek.

Mařenka s Alžbětou mé rady uposlechly. Přemohly se a jistě je to těšilo. Mařenka a Alžběta jsou ze vzdálené vesnice

— ještě za dvěma osadami. Nechodí samy dvě. Je tam více dětí. Ale dnes náhodou jdou samy dvě. (Přítelkyně Anežka a její Mařenka nebyly ve škole a chlápci se nepřemohli a vozí se u školy a u „Poštového“ dále.

Hned po vyučování jdu do sousední obce za kopcem. Severák se sněhem bije mně nemilosrdně v pravou líci. Chlad prochází kabátem až na tělo. Cesta mě vede k jedné nemocné matce, které stroj utrhl levou ruku. Bývá to moje denní procházka. Dnes však syje se sníh hustě na zemi a v poli už je levo. Od temných lesů fíčí vítr, smetá sníh a cesta ztrácí se přede mnou.

Kráčím rychlým krokem, abych brzy došel na místo. A tu v šeru vidím před sebou dvě malé postavčky, jak si namáhavě prošlapují cestu v napadlém sněhu. Jdou těsně při sobě — hlavičky jejich tulí se k sobě — poznávám školáčky. Jedna je v šále — to je Mařenka a druhá je Bětko, podle šedého vlínáku ji poznávám. Jdou ty děti velmi zdilouha a namáhavě, ale hlavy stále u sebe, jako by si něco velmi důležitého vyprávěly. Sníh nasedal jim na hlavě, na ramena a zaprášil i kabát, takže byly tyto dvě školáčky jako bavinou obložené. Přišel jsem až k nim.

„Ale děti,“ táži se, „proč tak pomalu ze školy?“

Děti dávají pozdravení. „Špatně se nám jde,“ odpovídají na moji otázku. Zabláhají se více a choulí se k sobě, abych neviděl jejich promrzlá líčka. Zimou jim tváře pěkně zrudověly.

Půjdu kousek s vámi. Jdu jenom k matičce Vysloužilové. Dobře, že jste uposlechlý mé rady. Dnes je opravdu špatná cesta. Před čím vás varuji, to činím z lásky k dětem. A kdo dnes zůstal na vozačce, půjde špatně domů. Ale o čem si budeme cestou vyprávět?“

Děti se usmívají, ale neodpovídají. „Tak pokračujte,“ pravím dětem, „co jste si samy vyprávěly. Nebudu vás rušit.“ A tu Mařenka pravi radostně:

„My jsme se s Bětkou modlily růžencem.“ „Růžencem“, opakuji radostně, „no to jste mně děti dnes způsobily dvoji radost. Byly jste poslušné a nyní vidím, že jste zbložené.“ A oko mně zářilo radostí, když na ruce Mařenčině jsem uviděl zavěšený růžencem, nedávno svěcený.

„A jak dlouho se modlíte, děti, růžencem cestou?“ táži se děti. „Od té doby, co jste nám to ve škole poradil,“ odpovídá Bětko.

Pohlédly na mě vděčně a já zas děkoval v duchu P. Bohu, že mně dal tak hodné záčky. Modlivají se všechny. Chlápci ještě ne.

Dnes se modlily se mnou. Když jsme došli do první vesnice, rozloučil jsem se s dětmi a doprovázel je pohledem, až

zmizely v šeru. Modlily se dále nůzenec. Bůh je doprovod — šeptal jsem —

Šťastní rodiče, kteří mají takové děti a šťastný jejich vychovatel. Kdyby tak chodily všechny děti ze školy, měl by z nich Ježíšek větší radost než-li z rozpustilého křiku. Děti, napodobujte Bětku a Maňenku a její spolužačky.

Otče, odpusť jim . . .

(Pověst.)

Pilát vodou ruce myl a řekl: „Nevinen jsem krvi tohoto spravedlivého.“ Všecek lid však volal: „Krev jeho na nás i na naše děti.“ Žoldnéři naložili Ježíšovi těžký kříž na ramena a vedli jej na Kalvarii ukřižovati. — Tak vypravuje svaté Písmo.

Před Spasitelem šli pochopi s nástroji k ukřižování. Mezi nimi byl malý hoch ošklivé tváře a rozčuchaných vlasů. Jmenoval se Heli. Byl sirotek bez vychování; tulák. Byl při odsouzení Pána Ježíše a s ostatními křičel: „Ukřižuj, ukřižuj ho!“ Na cestě ke Kalvarii dali mu pochopi nésti truhličku s kladivem a hřebíky. Pyšně si vykračoval, jenom se mu zdálo, že průvod jde příliš pomalu. Za chvíli byl již kousek cesty před ostatními.

Při zatáčce cesty pojednou spatřil státi několik plačících žen. Zvláště jedna z nich téměř umírala zěrmutkem. Byla to Rodička Boží, jež tu čekala, chtějíc ještě naposledy provázeti svého Ježíše. Byla tam též Magdalena, Marta, Salome, Kleofa i Jan apoštol. Sotva Magdalena spatřila Heliho, vykřikla: „Již jdou!“ Rodička Boží zachvěla se, a Magdalena volala na Heliho: „Ty ukrutný chlapče, co ti dobrý Mistr udělal, že pomáháš ukřižovati jej?“ Hoch udiven hleděl na ženu, která se zastávala Ježíše, vyhlášeného za nepravého proroka. Ona první od dnešního jitra bránila. Heli neznal ty ženy. Prohlížel si je drze a Rodička Boží patřila naň tak smutným pohledem, jako by chtěla říci: „I ty, nešťastné mládí, ubližuješ svému Spasiteli?“

Heli odvrátil se, neboť nemohl snést toho bolestného vyčítavého pohledu. Zatím došly první řady průvodu, a hoch slyšel, jak jeden z nich pravil: „To je matka Ježíše Nazaretského.“ „To jest jeho matka,“ pomyslí si Heli a plaše pohleděl na Boží Rodičku. Zda jeho vlastní matka byla taková? — napadlo mu, ač nikdy nevzpomněl na svoji matku, které neznal, ani otce.

Hoch zůstal státi zamyšlen. V tom klesl Pán Ježíš po druhé pod křížem. Bírčí trhali provazy, jimiž byl svázen božský trpitel. Heli slyšel Matku Boží hlasitě zaplakati. Viděl, jak chtěla přiskočiti svému dítěti na pomoc. Avšak ostatní ženy ji jemně zadržely. Tu změklo srdce Heliho, jež dosud nepocítilo soucitu. Protlačil se zástupem, svoji malou, ale plnou postavu sklonil ku Spasiteli, jež dosud nepovstal, a pravil: „Ubohý muži, hle, opři se o mne, bys mohl povstati.“ A náš Vykupitel, jež ani nejmenší službičky nenechá bez odměny, obrátil k Helimu obličež s výrazem nevýslovné lásky a promluvil: „Věru, že ti odměním tuto službu.“ Po té chopil se ruky hochovy a povstal.

Nelze ani pověděti, jak při tom bylo Helimu. Pocítil velikou lásku k tomuto muži, jemuž ještě před chvílí přál smrt. Jak toho nyní litoval. Zachvátila jej hluboká ošklivost přede všemi, kteří tohoto dobrého muže tak trýzní. Hodil na zem truhličku s kladivy a hřebíky, volaje: „Nechci pomáhati při mučení tohoto muže. Hleďte si někoho jiného!“ Dostal za to mnoho ran. A podivno. Dříve se mstil za každé slovo, nyní však mlčky spěchal ze zástupu.

Ohlédl se po Ježíši. Viděl před ním klečeti ženu, kterou nazvali matkou Ježíše Nazaretského, plačící a hledící naň s bolesti nesmírnou. A rozkačený zástup také ji se posmíval. Divoká bolest zalomcovala srdcem Heliho. Chvítal zpět, uchopil ruku Matky Páně a zavedl ji k ostatním ženám. Maria mlčky žehnajíc položila svoji ruku na hlavu svého osvoboditele. A Heli, dříve zlý, byl jako vyměněn.

Kradmo šel Heli až na Kalvarii. Každá bolest Pána Ježíše i jemu svírala duši. Plakal s Matkou bolestnou. Každá její slza jako by padala do jeho srdce a rozněcovala tam lítost nad životem dosavadním.

Již vztýčen byl kříž s Vykupitelem světa. Výkřiky posměšné a rouhavé odevšad sypaly se na kříž. Heli by nejraději odehnal celou zpustlou smečku a vysvolbodil visícího na kříži. Než sotva svojí postavou dosahoval k nohám na kříž přibitým. Do lomozu a křiku a lání promluvil nyní Ukřižovaný: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí!“

To nemohl Heli pochopiti. Když jemu stala se krivda, pomstil se za ni desateronásobí aspoň kamením a blátem poházel silnější protivníky. A tento s kříže prosí nebeského otce, aby vše odpustil kaťanům jeho. To Heli ani snést nemohl. Byl velmi rozčilen. Utíkal do chrámu. Tam padl na kolena, modle se. Hned zase vyskočil, padl na tvář a plakal. Tak počínal si skoro dvě hodiny. V tom zachvěla se mu půda pod nohama, padl na zem. Když povstal, viděl drahodennou oponu ve chrámě roztrženu. Slyšel zděšené hlasy kněží, že ten ukřižovaný ještě působí svými kouzly.

Heli rozběhl se zpět na Kalvárii. Potkával vícející se zástupy a slyšel některé mluvit: „On byl Syn Boží.“ Ta slova ujal se v srdci hochovč. Zdálo se mu, že nyní všemu rozumí, co viděl a slyšel, a co nechápal. Přijda na Kalvárii, viděl, že několik mužů uctivě snímá s kříže mrtvolu Ježíšovu. Hřbet z rukou byly již vytaženy. Heli zdvihl pohozenou truhličku, kterou před několika hodinami nesl, a dal si do ní vložit hřeb z rukou i z nohou umučeného.

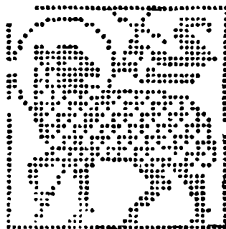
Mrtvého Ježíše položili na klín Marii Panně. Heli nasměle se přiblížil a vtiskl políbení na probodenou pravici Spasitelovu. Josef z Arimathie chtěl odehnati hochu, neboť zdálo se mu podezřelý. Maria Panna však pravila: „Neodháněj ho! Dnes mi prokázal dobrou službu.“ A Heli políbil i probodené nohy Ukřižovaného. Jeho slzy smývaly krev se svatých ran.

Od toho dne ujal se Heliho svatý Jan, miláček Páně. Vyučoval jej křesťanskému náboženství. Maria, Matka Spasitelova, připravovala hochu zanedbaného na první sv. přijímání.

Čtrnáctého dne po nanebevstoupení vzkříšeného Spasitele přijal Heli poprvé Tělo Páně s Pannou Marií a s ostatními učeníky. Srdce jeho nyní hořelo vroucí láskou a žhavou touhou po Synu Marie Panny. Věděl nyní, koho chtěl ukřižovati. Věděl, že Syna Božího skutečně přijme. Plakal celé dny nad svým dřívějším životem. Přisahal, že i život položí za Pána svého.

Ošklivý Heli stal se vzorem hodného křesťana pro všechny učeníky a věřící. O slavnosti letnic přijal Ducha svatého a vydal se na apoštolské cesty se svatými Petrem, hlásati židům a pohanům, že přišel na svět nejsvětější a nejmocnější Vykupitel. A konečně zemřel mučnickou smrtí.

Slavná koruna mučnická byla odměnou, kterou slíbil Pán na křížové cestě ošklivému hochu, jenž měl s ním soucit.

ROČNÍK VI. ČÍSLO 8.

PÁN PŘICHÁZÍ

KVĚTEN
1919.

Časopis katolické mládeže věnovaný úctě nejsv. Svátosti oltářní.

Vychází měsíčně.

Porádá

P. E. Soukup, dominikán.
Nákladem Matice cyrilometodějské v Olomouci.

Zodpověd. redaktor F. Světlík.
Tiskne grafický závod Jar. Strojila v Píerově.

FRANT. STRÍŽOVSKÝ:

Kdy jaro s květy . . .

Ó vlasti má, jak rád tě mám,
kdy jaro s květy letí k nám!
a píseň ptáci všude šveholí:
i na horách i dole v údolí.

Tím dechem ovanut náš chrást,
pne radostně se k výšinám
a s láskou vzhlíží na chat věneček,
jak na vnučátka vlnitý dědeček.

Už těší se, — až luh i sad
se v pestrý přioděje šat,
až země kráčet bude sličný máj, —
zas kostelíček promění se v ráj,

Máť Boží květů matrhál,
je dětem do náruči dál:
„Mé dítky, jděte, jděte k oltáři,
vám kvítí kvete v srdci, na tváři, —

Pán čeká na vás trpěliv
a přemítá, kdo přijde dřív,

i věčná lampa prská naději,
nebo s dětmi slouží Pánu raději! —

Jdou děti, jdou, hle, k oltáři,
jim radost vidět na tváři,
tam zbožně kladou vonné kytice,
a nim srdce svá, je Pánu světic. —

Ó vlasti má, jak rád tě mám!
Tvé děti všechny znám, ó znám:
jak ptáčky pějí v horách, v údolích,
a v chrámu píseň Pánu zvěstují. —

Tvůj kostelík.

Je tvůj kostelík již dostavěn? Není, dušinko má. Hádej, co
něm schází. Vzpomeň si, že je měsíc květen a hned uhadneš,
co třeba ještě postavit. Oltář pro Matičku Boží, oltář Marie
Panny.

Nic by se nelíbilo Pánu Ježíši ve tvém kostelíku, kdyby tam
nebyl krásný oltář jeho Matičky. A pak i ve tvém kostelíku musí
býti májevá pobožnost, i říjnová pobožnost, i denně krásná
pobožnost k Marii Panně.

Oltář mariánský liší se od ostatních oltářů tím, že je na
něm krásný obraz nebo socha Rodičky Boží. Tak tvoje srdce
potěšuje krásný obraz Matičky Boží.

O dobrém dítěti se praví, že je v něm nesmazatelně upevněn
obraz jeho matky. Když vzpomene si na svoji matku, je mu,
jako by hledělo na krásný obraz. Na tom obraze vidí sebe jako
malé robatko, nad kterým se matička starostlivě sklání, pro něž
ve dne pracuje a v noci bdí. Vidí sebe dospívati pod ustavičnou
péči a láskou dobré, ó tak dobré matičky. Je to nejkrásnější
obraz v duši člověka, na který vždy rád a dlouho se zahledí.

Zaslouží obraz Marie Panny takové místo ve tvém srdci?
Již proto zasluží takové místo, že v srdci Pána Ježíše měla
Matička jeho nejčestnější místo po nebeském Otci. Ty chceš
býti dítětem milým Pánu. A tak i tobě musí býti drahým, co
jemu bylo drahé.

Těž o tebe pečuje Matička Boží. Víš, jak starala se na
svatce v Káni Galilejské, aby nebyli novomanželé zahanbeni?
Viš, jak v Lurdech nesčetná veliká doctodíní prokazuje lidem
k ní se utíkajícím? Doctře modlil se sv. Bernard k Rodičce
Boží: Nebylo slýcháno, že bys koho opustila, nejdobrotivější
Panno Maria. Veliké knihy by to byly, kdybychom sebrali vše,

•• Bylo jen vytištěno, kdy a kde a jak Maria Panna o lidi pečovala jako nejlepší matička.

Tak si máš představovati Rodičku Boží: Matička mého Pána Ježíše. Matička dobrá i ke mně. Matička krásná, vznešená, již nikdo z lidí se nevyrovná. A pak bude již ve tvém kosteliku oltář Matičky Boží.

A na tom oltáři konej májovou pobožnost. Viš, v květnu bývá v oltáře Boží Rodičky pobožnost; někde každého dne, někde v neděli. Věřící čtou nebo poslouchají kázání o ctnostech Marie Panny a modlí se, aby z níh Maria učinila hodné děti. Vzpomínej na poslušnost, na laskavost, na čistotu, na zbožnost Marie Panny. Pros Rodičku Boží, by pomohla ti být tak hodným dítětem. Ze všech sil se přičiňuj, aby bylo tvé srdce tak zbožné, čisté, laskavé, poslušné. Pak bude i ve tvém kosteliku májová pobožnost u oltáře Mariánského.

V říjnu zase uctívají věřící Boží Rodičku modlitbou sv. růžence. A ty, dušinko, měj v lásce tuto modlitbu. Máš svůj vlastní růženeček? Nemáš-li, popros velečného pána.

A denně aspoň několik zdřávasů se pomodli k Matičce své nebeské. Zakusíš pak i ty, že pravdu řekl sv. Bernard: Nekylo slýcháno, že bys opustila toho, jenž tě uctíval.

Pro Matku Boží.

Skličěn smutnými vyhlídkami do budoucnosti, chodil mladý malíř na břehu řeky Arno. Pyšně by se rozhlížel po svém rodném městě Florencii, kdyby měl naději, že vyplní se jeho tužby. Malíř Karel chtěl být velikým umělcem. Již v chlapeckém věku vodila jej matička do nádherných florentských chrámů. A duch Karlikův maloval si již tehdy nové obrazy, veliké a nádherné, byf i ruka nedovedla jich uskutečnit. Toužil však ohnivě po vyplnění svých snů. Jeho rodiče jistě by se před žádnou obětí nezastavili, aby jemu otevřeli dráhu života slavného umělce. Avšak otec i matka zemřeli a Karel byl opuštěn, bez přátel a příznivců.

Než, neřekl jsem to dobře, Karel měl příznivkyňi i ochránkyňi, slavnou a mocnou — Matičku Boží. Marii Panně jej matička zasvětila od útlého dětství, naučila jej milovati nebeskou Matku něžně. Než oči matčiny zavřely se navždy pro tento život, šeptaly bledé rty její: „Můj Karle, nezoufej. Matka Boží tě neopustí. Pro její přímluvu bude ti Bůh milostiv.“

Karel nezapomněl na tento slib své matky a zůstal věrným dítětem mariánským. Ale — ach — dosud ani nejmenší známky nebylo, že by splnily se jeho nejvroucnější tužby.

O tom přemýšlel Karel cestou. Šel prosit. Dosud marně prosil všude, takže již napřed očekával nové bolestné zklamání. V klášterním kostelíku Marie Panny maloval právě mistr Jakub Vignali nádherné obrazy na omítku. Jeho chtěl mladý malíř prositi o práci, třeba jenom nádenickou. Byl by spokojen, kdyby směl aspoň pozorovati slavného malíře při práci. Neměl však doporučení a proto byl smuten. Z truchlivých myšlenek vyrušil Karla úpěnlivý hlas:

„Pro Matku Boží, dejte almužnu hladovému člověku.“

Karel spatřil otrhaného žebráka, vyhublého, pravý obraz lidský. Řekl chudasovi, že sám jest jako žebrák. Ten však opět sepiat ruce: „Pro Matku Boží, dejte mi almužnu.“ Lepšího doporučení nebylo třeba. Malíř byl dojat prosbou. Nemá chudas nadarmo prosit jménem Marie Panny. Podal spěšně žebrákovi poslední malý peníz, za který chtěl vlastní hlad zahnati. Nečekal na díky otdarovaného. Cosi mu v duši sladce šeptalo, že je; dnes odmění Maria Panna sama.

Došel ke klášternímu kostelíku, šel přímo k oltáři Marie Panny, poklekl a modlil se. Již dávno neotevřel Karel své srdce tak úplně Matce Boží. Dávno již nemodlil se tak vroucně a s takovou důvěrou, jako dnes. Bylo mu, jako by klečel se svoji maticí, jako by ona pomáhala prositi. Radostná, čistá důvěra dítky zářila v jeho tváři.

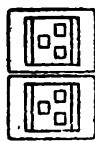
Když modlí se pravý, hodný katolický křesťan, radují se andělé, pohled na takového člověka potěší též lidské srdce.

Mistr Vignali náhodou si všimnul mladíka před mariánským oltářem. Byl tak dojat tím pohledem, že nedovedl zraku odvrátit od ušlechtilé postavy a tváře. Neznámý mladík stal se mu náhle milým a jakoby dávno známým. Když pak náš Karel přednášel slavnému malíři prosbu, aby jej přijal aspoň k přípravě a podávání barev, neviděl ovšem, jak mile a přívětivě na něm spočinul pohled mistrův. Očavaje se odmítnutí prosby, neodvážil se zraku pozdvihnouti. Řekl: „Milý mistře, dovoďte, bych vám pomáhal. Třeba jenom barvy roztírati a podávati štětce. Prosím vás o to pro Matku Boží.“

Nyní teprve zdvihl prosebník oči k mistrovi, jako by chtěl ukázati všecku důvěru, která je v srdci jeho při prosbě pro jméno Marie Panny. A byl odhodlán prositi znovu, jako žebrák, jenauž dal poslední svůj groš pro jméno Matky Boží, chtěl po druhé sepiaté ruce zdvihnouti a prositi pro jméno Matky Boží. Mistr jistě neodolá. Vždyť je tak sladko vyslyšeti prosícího pro Matku Boží.

Karel nedůvěřoval marně, nebylo ani třeba dvakráte prositi. Mistr Vignali pravil:

„Vpřevím tvé žádosti. A je-li v tobě ukryt aspoň malý umělec, neruď jenom připravovati barvy a podávati štětce. Svěřím tvému štětci obrazy. Budeš moci malovati tu, pro

jejiž jméno js' prosil. Ve jménu Marie Panny přijímám tě za svého žáka."

To řekl Jakub Vignali laskavým, otcovským hlasem šťastnému Karlovi. Za krátko skutečně se ukázalo, že v Karlovi se skrýval nadějný umělec. Vignali poučoval svého žáka. Žák později slávou svojí zastínil i mistra. Jméno Jakubovo je snad jen mělo lidem známo. Avšak jméno Karla Dolci (Dolci) je známo po celém světě. Jeho obrazy Marie Panny jsou z nejkrásnějších, jaké kdy malovala lidská ruka. Ano, málokdo tak dovedl malovati požehnanou mezi ženami, nejvznešenější ženu, Matku Spasitelovu. Kdo zahledí se na jeho obrazy Matičky Boží, pozná lásku, s jakou maloval tento zlozný malíř. A srdce jeho též jest povzrúzeno, jest pohnuto láskou k té, kterou Bůh vyvolil za matku Vykupitele světa.

S. B.:

Klas Marie Panny.

Bylo to nedaleko Nazaretu slunného letního dne. Na ozloze ani máčku, a syté modro vzpínalo se nář zemí jako klenba, jež objímala daleko široko vlnící se lány zlatých klasů. Slunce zářivě jasem vrhlo na všechny strany přivaly hřejivého a pronikajícího světla. Ženci s drobnými srpy mizeli za hustými klasami, jež se za nimi skláněly, aby již více nepovstaly. Za nimi šli muži i ženy skloněni k zemi a sbírali zanechané obilí. Prostřed nich bylo pozorovati pilně pracující mladou ženu s rusými, mírně vlnitými vlasy. Něžný a čistý byl její vzhled, jako chrpa modré její oči zářily nevýslovným leskem. Jakási nepřehnaná dočrota z ní vydechovala.

Hbitě sbírá a patří krásnými očima na zástup ji obklopující. V tom uzřela nedaleko děvče neustále plačící nad svým nezdarem. Srdce svaté Panny Marie — neč ona byla tou děvčou — bylo pohnuto tak žalným hořem. Přiblížila se k děvčetu, cvinula ruku kol malé sběratelky, a ptala se jí na příčinu jejího zármutku. Sára dodala si odvahy těmito vlnitými slovy, a ještě s větším doprovodem slz vyprávěla: Doma leží nemocná maminka a pláče, a všechny klasy co mám, nestačí nám na zalnění hladu.

Svatá Panna rozdělila ve dvě svůj snop a vložila jednu polovici klasů do náruči maličké Sáry. „Jdi,“ pravila, „děvečko, a dávej pozor. Buďte šťastni a nezapomeňte na Hospodina!“

Toho dne najedla se Sára i její matička do sytosti. Když se dítko vzdálilo, vrátila se Maria na své místo. Hned obklopilo ji hejno vrabčáků, kteří poletovali v jejích stopách a též pašerkovali.

Noc rozprostírá nad krajem svá křídla, Božská Matka se vrací domů.

Ještě ji zadržel cestou ubohý slepec, prosící o almužnu, a tak se pomalu blíží k domu. Ještě jednou zastavuje se, aby si přehlédlá výsledek denní námahy. Blíží se k ní slacý a nemocný siroteček.

Tenuto novému prosečnickovi zašepfla Máť Páně vtisknouc mu políbení na čilko „Pojď k nám, k Ježíši, on tě potěší.“ Došli brzy k cíli své cesty.

Ježíš spatřil z dále svou Matku a přišel k ní. Na to uchopil ruku malého opuštěného tvora: „Chci vám dnes večer ukázati své nebeské poklady, pojďte ke mně, sběratelé nebeských klasů!“

A hle, nebe se otevřelo a z něho zašumělo křídly, nastala cherubinů. Jasná záře osvětlila malý domek v Nazaretu, kol něhož se ovíjely květy. Sladká hudba linula se s výšin, když se bělostní andělé posadili k chlebům bělostným z medu, květů a ovoce.

Když ocjal Josefa, trnouchého údivem nad tímto divadlem, vytrhal Ježíš nejkrásnější klas pro svoji Matičku, zavolal archanděla Gabriela a řekl: „Učinme hvězdu, tisíckrát jasnější nad všechny na nebeském blankytu, aby její sladký třept znovu vřel naději ve znavené duše poutníků, plavců a smutných dětí. Chci zvětšiti almužnu své matičky — klas-chléb.“

Potom políbil v líčka ubohého sirotka a pravil mu: „Jdi, vrať se do nebe s čistým, neposkvrněným rouchem a vznes se na modravých křídlech do výšin. Co bys dělal na zemi? Vždyť nejkrásnější okamžik žití jest vlastně smrt! Odpočiň si na věky, odpočiň v mém náručí.“

Šest cherubinů, zářících světlem, vzneslo na svých perutích novou hvězdu na nebeskou báň.

*

Víte, dětičky, co dle této pověsti chtěl říci Pán Ježíš? Řekl, že stvoří novou hvězdu, která povstane z klasu a bude radostí a lékem pro malé i velké. To jest Nejsvětější Svátost oltářní. A jako sirotečka přivedla Matička Boží k Ježíškovi — tak i vás povede, budete-li hodnými dítkami jejími.

Všelicos.

Obrázek představuje svatou rodinu v domku Nazaretském. Sv. Josef pilně pracuje, Matička Boží vyšívá. Malý Ježíšek si urobil ze dřeva křížek. Ježíšek byl sice malý, ale moudřejší

než kterýkoli velký člověk, neboť byl Syn Boží. Proto věděl všechno. I to věděl, že bude ukřižován. Při myšlence na to veliké dílo urobil křížek a nese jej ukázati Maticce. Všimněte si, jak ustala v práci Maria Panna, jak smutně hledí. Vždyť i ona tolik bude trpěti, až její drahé a jediné dítě bude ukřižováno.

Princeznin sešitek. Biskup z missií mezi pohany vypravoval jednou při schůzi tento příběh ze své zkušenosti:

„Ze své návštěvy na ostrově Madagaskaru byl jsem upozorněn na děvčátko z vládařského rodu jménem Ramangamaso. Vypravovali mi, že velmi horlivě se učila svatému učenoženství a po krátké přípravě byla pokřtěna. Pak byla po prvé u stolu Páně. Od toho dne až do své smrti chodila každé neděle ku sv. svátostem. V jejím chování nebylo nic neobyčejného. Ale v srdcečku jejím byl poklad, který byl objeven teprve po její šťastné smrti. Ten poklad byla hluboká víra v přítomnost Pána Ježíše v Nejsvětější Svátosti, vroucí láska k této Svátosti.

Princeznička zemřela po několika letech. Na ostrově jest zvykem pohřbiti se zemřelým členem vládařské rodiny též všechny jeho předměty. Ve věcech zesnulé nalezla černoška komorná sešitek. Sama neuměla čísti. Byla však zvědavá, co asi její velitelka si zapisovala. Přinesla proto sešitek missionářovi. Tento missionář zaplesal, když četl. Přinesl mi sešitek, bych se i já potěšil jeho obsahem. Co tam bylo?

Ramangamaso byla vyvolená duše. Ode dne svého prvního sv. přijímání až do konce svého života měla zde zapsané každé sv. přijímání. A u všech byl zvláště poznamenán úmysl, na který jej přijala — prosba k Pánu Ježíši, kterou chtěla svatým přijímáním podporovati.

Když pro nemoc nebo z jiné příčiny nemohla psáti, požádala jiného, aby za ni poznamenal sv. přijímání.“

Takový sešitek může mít každý můj synoveček a každá moje neteřička. Dá do psaní 10haléřovou známku a přepíše: Pošlete mi Duchovní pokladničku. — Na obálku napíše: Matice Cyrilo-Metodějské, Olomouc, Kanovnická ul. čis. 16. — A za několik dní bude mít ještě pěknější sešitek, než měla princezna Ramangamaso.

ROČNÍK VI. ČÍSLO 9.

PÁN PŘICHÁZÍ

KVĚTEN
1919.

Časopis katolické mládeže věnovaný úctě nejsv. Svátosti oltářní.

Vychází měsíčně.

Pořádá

P. E. Soukup, dominikán.
Nákladem Matice cyrilometodějské v Olomouci.

Zodpověd. redaktor F. Světlík.
Tiskne grafický závod Jar.
Strojla v Přerově.

S. B.

Chtěl bych svíci být.

O, chtěl bych býti svíci
a před Tvým stánkem plát,
jak světlo sálající
hořeti napořád.

Tak bychom spolu dleli,
Ty v lásky žaléri,
a já — jo, jak jsem smělý
na svatém oltěři.

A až bych shasnul. Pane,
Ty nové zas lys vzňal
mí světlo, jež tam plane;
kde bych Tě miloval.

O, chtěl bych hořet, Pane,
Ti na Tvém oltěři;
slyš srdce odhodlané,
viz slzu na tvéři!.

Tvůj vzor.

Již nepíšeš „Tvůj kostelík“, ale jinak, jak vidíš. Kostelík je hotový. A nyní jenom čeká na příchod Pána Ježíše.

Když do nově vystavěného chrámu po prvé sestupuje Pán na oltář, plesají srdce všech věřících. Jásají nad štěstím, že král králů vyvolil si přístřešek mezi nimi. Nikdy nezapomenou, vždy budou vzpomínati, kdy první mše svatá byla v jejich kostele. Vždy si určiují, že budou si vážit tak vzácného hosta. Budou se k němu chovati s největší pozorností a láskou odplatí jeho lásku.

Do kostelíku tvého srdce přišel, něco přijde brzy Pán. Jak ty se budeš k němu chovati?

Povíráš, jak se chová vděčné a hodné dítě. Dověď si to přečti a nikdy na to nezapomeň.

Živě a trvalá láska k Pánu Ježíši změnil každou duši. Pak nastává takové duši nový život, jenž přináší jako světlý paprsek do tmy a kalu tohoto světa. Tento div opakuje se i v našem století. Ženeme se jen za tím, co vynáší peníze. Je tím dojemnější, že se děje v letech, v nichž lehkomyšlnost slaví vítězství, v nichž velmi silně člověk touží po radostech a požitcích. Ještě nyní sesílá nám Bůh takové anděly, kteří vydechují kolem sebe vůni lásky, nevinnosti a cnosti. Jejich srdce hoří nadšením pro Svátostného vězně, pro Pána Ježíše ve svatostánku.

Klementina byla též podobnou duší. Narodila se v Cateau ve Francii. Ze škol vrátila se k rodičům se zárodkem zákeřné nemoci. Podlamovala ji pomaľu síly, až ji zničila. Dívka našla v Nejsvětější Svátosti pramen slasti a odevzdanosti na tohoto dlouhého utrpení. Milovala tolik svého milého Ježíška, že opravdu plnila se na ni slova sv. Pavla: Kristus jest můj život.

Když i ty, dušinko, byla tak pevná, i tobě byl by Pán Ježíš prvním a nejpřednějším pánem tvého srdce. Seznala bys, že chvíle ztrávené ve svatostánku jsou ty nejkrásnější, že jsou nejlepší útěhou v zármutku, pozdvihnutím v pádu. Neb proto dle zde Pán mezi námi, aby osvětloval bloudící, posiloval slabé a rozdával plnými hrstmi všem poklekajícím.

To pochopil náš anděl.

Kdysi po cestách, přinášejících roztržitost a rozptýlenost, napsala:

„Uchovala jsem si duševní klid a stálou sebranost. Za to děkuji pouze Tobě, můj Bože! Různé příhody za cestu, krásná krajina, živý hovor, setkání se známými a rodiči, to vše mne zajímalo. Mé srdce, má mysl, stále dlela u tvého svatostánku, dobrý Ježíši! Jen pouto lásky tvé mne pevně drželo.“

Kdysi provázela přítelkyni do sakristie, aby urovnala kostelní rouchna. Právě v tu dobu opravovali řemeslníci oltář. Proto byla Velebná Svátost přenesena do sakristie. Zde byla uložena ve výklenku, v němž bývaly přechovávány sv. nádoby.

Jen květiny a blikavé světlo označovaly přítomnost jejího miláčka. Napadlo ji ihned využití vzácné příležitosti a přiblížit se k němu.

„Jiše, tichounce blížila jsem se ze zadu ke schránce, v níž se skrýval můj poklad. Pociťila jsem tak živě jeho přítomnost, že jsem se chvěla štěstím.“

„Zapomněla jsem na vše kolem sebe. Jen jedna věc byla pro mne. O, zlatá dvířka! Pohnutím sklonila jsem celo na stěnu, za níž se skrýval On. Srdce mé bušilo, jako by se chtělo rozskočiti, chvílemi zdálo se mi, že se mi vytrhne z prsou a zaleti za svým miláčkem.“

„Pane Ježíši,“ zvolala jsem. „Miluji Tě tak, jak Tě kdy mohl slabý, bezmocný tvor na zemi láskou objímati. Chtěla bych zemřít, abych se již na věky s Tebou spojila, s Tebou a pro Tebe věčně, věčně žila.“

Jindy byla přítomna společnému klanění Nejsvětější Svátosti v jedné visce. Stále tisnily se k oltářní mřížce zástupy přijímajících, jiné množství klečelo zbožně a vyplňovalo všechny prostory venkovského kostelíka.

Klementina pohlížela se svatou závistí na šťastné dívky, jež skléněly svá čistá čela, když šly kolem ní, nesouce v srdci toho, po němž stále práhla. Její nitro plnilo se hořem. Nemohla s nimi přikleknouti, neboť nevyžádala si dnes dovolení k sv. přijímání. Ke konci nemohla se již zdržeti.

Nevýslovný tlak pudil ji ke sv. stolu. S hlubokým povzdechem prosila Pána Ježíše, by směla přistoupiti a s vroucností přijala ho do svého nitra.

Nedaleko jejich domu stavěl se oltář pro přívod Božího Těla. Ač velmi nemocna, pracovala přece na výzdobě místa, kde má sám Spasitel spocínouti. Za práce kamuly ji slze vděčnosti a lásky. A ve svém nitru šeptala si: „Jaké štěstí, jaké významění, pracovati na oltěři Páně.“ Tytéž pocity zakusila, když stavěla doma oltářik pro sv. přijímání své nemocné matky. Když pak sestoupil dobrý Pastýř pod střechu jejich domu, propuklo její nadšení žhavé lásky.

Písmo sv. praví: Čím je naplněno srdce, o tom mluví ústa.

Klementina ráda hovořila o divu a sládkosti tohoto velebného Tajemství. Neodolal jí pak ani nejvlažnější a nejlhostejnější člověk. Kdysi vykládala katechismus dětem připravujícím se k prvnímu sv. přijímání. Když pronášela slova Nejsvětější Svátost, vytryskl tolik oheň jejího milování, že strhnul s sebou celé mladé posluchačstvo.

Své největší štěstí spatřovala v získávání duší pro uctívání Velebné Svátosti. Když se kdysi pan farář veřejně tázal,

kdo by si chtěl vzít na starost řídit a vést klanění se Největější Svátosti o jakési slavnosti, vystoupila první Klementina, jinak nesmělé děvče. A přivedla jich mnoho k nohám svého Mistra, mnoho vroucích duší, hotových odprošovati dobrého Ježíše za všechen nevděk a urážky zlých lidí.

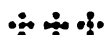
Když za výročí republikánské slavnosti děla v kostele na náměstě u svého Snoubence. Hluk ulice, zpěv, střelba a pušek a děl nedovedly ji vynústiti.

„Jaký rozdíl,“ pravila. „Zde soulad, láska a mír, tam kout se valí k nebesům, Zde věčná lampa šeptá slova odpuštění a tam železné jikny, hotové každou chvíli chrliti smrt a zhořbu na nevinné, ubohé oběti.“

„O, ano, rájem jest Tvůj svatostánek pro tu duši, jež Ti porozuměla.“

O, Ježíši, všichni odešli a jen já tu zůstala. Hle, i já Tě musím opustiti. Ale dříve než opustím Tvůj příbytek, chci Ti ještě sdělit, že Tě mám ráda, tolik ráda, Ježíši, lásko má, klenote můj, mě všechno. Srdce mé zůstane stále u Tebe, jsem navždy Tvým zajatcem!“

Jak šťastná to duše, jež s Marií lepší podíl vyvolila, nejen u Ježíšových mukou, ale na Jeho srdci dlíti; zajisté nikdy, nikdy nebude od ní více odňato štěstí toto.

Sv. Gerard Majella.

O hošičkovi na našem obrázku opisují pro své dětičky několik řádek z knížky: Sv. Gerard Majella. Napsal P. Emanuel Kovář. Vyšlo v Benediktinské tiskárně v Brně.

Sv. Gerard narodil se v dubnu léta Páně 1726 v italském městě Muro. Gerardovi bylo sotva pět let, když divy podal. Koho Pán vyvolil k velkým věcem, toho si připravuje. Chtěje ho přivést k neobyčejně svatému životu, zvyká jej přítomnosti své a svých andělů a světců.

Poblíž Mura stála malá kaple nejblahoslavenější Panny Marie. Byla zde soška Panny Marie s božským Děťátkem na rukou. Náš Gerard záhy o ní zvěděl, spěchal tam navštívit své nebeské Matky. Sotva počal se modliti, zdálo se mu, že Jezu-látko vztahuje po něm ruce. A vskutku sestoupilo s náručí své Matěře, pobízejíc Gerarda, by si s ním hrál. Po chvíli ho propustilo, obdařivši jej běloučkým chlebem. Malý Gerard běžel s radostí domů a ukazoval matce dárek, řka: „Hle, to mi dal Synáček krásné paní.“ Matka myslila na nějakou vznešenou paní a nedbala dětských slov. Dar ten však se opětoval. Ne-

Sv. Gerard Majella.

odkladnou mocí pužen byl Gerard do oné kaple a vždy přicházel domů s bílým chlebem. Matce i sestrám bylo to nezapadno a starší, Anna, chtěla se přesvědčiti, odkud bratříček bere tak pěkný chléb. Kradmo šla jednou za ním a spatřila neobyčejný zjev, jak Ježíšek obdaroval ho chlebem.

Přecasto žil v nejsvětější Svátosti Oltární toto božské Pácholátko. Viděl v rukou kněze místo svaté hostie Ježíška, I oslovil jednou v sakristii kněze, který právě přišel od oběti mše svaté: „Ale, co pak jste to udělal, velebný pane, vy jste snědl tak milostné dítětko.“

Jako magnet táhne k sobě železo vši moci a je u sebe drží, tak a mnohem více poutala k sobě nejsvětější Svátost Oltární Gerarda. Při mši svaté, při pozdvihování sklonil se v úctě až k zemi a zůstal tak po delší chvíli. Velmi ho bolelo, že nesměl ještě přistoupiti ke stolu Páně. I určil si — v sedmém svém roce — že půjde sám. Kněz vida malé dítě, pominul je. O, jaká to bolest pro toto nevinné srdce! S hořkým pláčem běžel domů a se slzami v očích vypravoval své mateřsky jej milující sousedce Emanuele Vetromile, co se mu stalo. Těšila ho, jak jen mohla. Noc však přinesla mu náhradu za den. Nemohla obdržeti sv. přijímání od kněze, kterého přátelé, prázdní všeho citu nechtěli k němu připustiti, nasycen byl nebeským chlebem od anděla. Přijal v noci Tělo Páně od archanděla Michaela. sotva se rána dočkal, již opět běžel k Vetromile a vypravoval jí se zářící tvětí: „Slyšte, slyšte, co se mi v noci stalo. Kněz nechtěl mi děti včera sv. přijímání a dnes v noci sv. archanděl Michael mne jím nasýtil.“ Měl totiž Gerard ve zvláštní úctě tohoto mocného knížete nebes a ochránce sv. církve. (Viz obrázek.)

Dosáhnuv deseti let, směl jíti ke sv. přijímání. To byl proň den největších radostí. Od toho času přijímal Tělo Páně s dovolením zpovědníkovým každý druhý den.

Závoj od prvního sv. přijímání.

Na smrtelné posteli ležela dívka. Smrt vztahovala po ní již své ledové ruce. Vidouc, že nebude dlouho žiti, zaprosila matinku, aby jí upomínky na první sv. přijímání rozložila na stolek, na něž stavival kněz Tělo Páně, jež přinášel v její nemoci. Vzala vyhublými prstíky věneček a ponádlila bělostný závoj. Svíčku již neudržela. A když se zadívala na čistý, neporušený závoj, vytáhla zpod podušky zápisník a prosila ma-

tičku, aby ji přečetla některé poznámky, jež si od svého prvního sv. přijímání psala. Matinka četla se zaslzenými očima.

„O jak sladké vzpomínky mi na mysl uvádíš, rozmilý závoji! Jak ráda se na tě dívám, jak ráda tě беру do rukou a tisknu na rty! Jak jsem byla šťastna toho dne, toho krásného, vznešeného dne, snad nejšťastnějšího z celého života! Tehdy jsem tě spustila přes čelo, a když tvé záhyby zahálily mé oči jako křídla strážného anděla, a já neviděla nic, než milého Ježíše...“

„Tys svědkem mého blaha, bělostný závoji! Tys viděl ti-nouti se z očí slzy nesmírného štěstí, jež jsem pod tebou skrývala. Jen ty jsi snad též slyšel, co jsem pravila dobrému Bohu v hloubi svého srdce. Poslouchals, milý závoji? O jestliže jsi něco slyšel, uchovej to pěkně pro sebe; nevyzrazuj prvá slova lásky mladé duše a nebež mi tajemství mého srdce...“

„Až dosud jsi ničeho neprozradil hodný, milý závoji. Nikdo ani netuší, co se v mém nitru děje. Ani matinka ne. Kdysi mi pravila: „Slávinko, závoj je ti již malý, nehodí se pro tebe. Koupím ti nový a ten můžeš dáti Otilce.“

„Ach, odpusť, maticko, že poprvé hned neposlechnu. Hleď, toť upomínka na nejkrásnější chvíle mého života. Nevezmeš mi ho?“ Matinka mohla říci pouze: „Ne, ne“ a šla do vedlejšího pokoje. Cestou setřela si slzu, jež se perlila v oku. I družky se mi již smějí k vůli tobě, drahý závoji. Prý jsi již vyšel z mody, a malý prý mi začínáš býti... Ať se smějí, tys nejkrásnějším závojem na světě.“

„Lékař chodí ke mně a vrčí povězlivě hlavou. Matinka pláče, kdykoliv se na mne podívá a tatičkovi přibýlo o vrásku na čele. Již dlouho neměla jsem tě na hlavě, milý druhu! Jsem jista, že mi budeš pouze ještě jednou splývatí s čela. Ale pak to bude naposled, pak se rozloučíme spolu. Tenkrát oviješ naposledy mé skráně. bude, až budu ležeti v rakvi se skříženými rukama se svící od prvního sv. přijímání. Bude to asi brzy, hodně brzy. Maticko, tatiček i sestřičky s přítelkyněmi budou stěti smutně kolem mne. Ale já budu tonouti ve štěstí a blaženosti. Doufám pevně, milý Ježíši!“

„Neobviňujte mne z nestálosti, kdož budete čísti, jak jsem milovala závoj od prvního sv. přijímání, a ty má prostá, ale nejmilejší ozdoba, netruchli a nežérli! Ty znáš mé tajemství, má sladká slova, jež vytryskla z překypující duše.“

„V onen slavný den, až budu mít naposledy na hlavě svůj bílý poklad, tenkrát můžeš, maticko, zjevit mé tajemství. Pak vyplním své příslibení. Svůj dětský závoj zaměním za závoj nevěsty božského Snoubence. Ale nedopustím, dobrý příteli, abys upadl v zapomnění, donesu tě neporušený až k rukám přečistě Panny a odevzdám ji ho na věčnou památku. Souhlasíš?“

(Od Fr. Coppée, slavného francouz. spisovatele.)

Všelcos.

Velká vlna divočova. K misijní osadě, v níž sídlil biskup, blížil se tryskem divoch, před několika roky pokřtěný. Seskočil s koně a přímo se odebral k biskupovi. „Otče,“ pravil, „měl jsem ženu a šest dětí. Vstoupili se mnou na loďku. Na jezeře strhla se bouře a smetla kocábku i s nimi do vln. Namáhal jsem se usilovně zachránit je, ale vše bylo marno, marné mé úsilí i mé láska. Však víš, že jsem je velmi miloval. Pouze mne jediného vrhly vlny na břeh. Slyšíš, otče, budu sám po celý život, sám v prázdnotě duševní a v slzách, neboť moje pohltilo mou ženu a šest dětí. Pravda, třeba posily, abych umřel a mohl žít tak sám. Proto pođnikl jsem cestu sto mil, abych ů tebe hledal síly. Chceš mi ji zítra poskytnouti při mši sv.“ Druhého dne přijal z rukou biskupových Tělo Páně a když se dlouho modlil a s dostatek vyplakal, povstal posílněn a povzbuzen. „S Bohem, otče. Nyní mám již toho, jenž dává sílu, nuže chci již žít sám a opuštěn. S Bohem!“ Objali se poprvé a naposled. Biskupovi kanuly hlubokým pohnutím slzy jako hrách, leč statečnému křesťanu se již ani v očích nezalesklo. Vyšvihl se hbitě na koně a pln mužnosti a síly vrátil se do svého vzdáleného domova.

Divné věci Ohehoj mi kdosi vypravoval. Předevčirem byl u nás příbuzný náš, povoláním hrobař. Sděloval nám ze zkušenosti a mezi jiným pravil: Byl v naší vesnici otec, jehož kdysi zlý syn zbil a vyhodil na hnojiště. Otec pravil: „Bůh tě potrestá. Neshnije ti ta ruka, kterou jsi mne udeřil!“ Na smrtelném lůžku syn otce odprosil a otec mu odpustil slovy: „Já ti vše odpouštím, ale nevím, zda ti Pán Bůh také trest promine.“ — I syn zemřel a já ohehoj po 26 letech vykopal jsem jeho mrtvolu. Byl šetlelý, ale ruka od lokte až k prstům celá byla černá s masem. Nesetlela. Jindy zase vykopal jsem dávno zemřelou žebračku. O té se pravilo, že nemajíc růžence, na prstech počítala si Otčenáše a zdrávasy. A hle dlaně a prsty obou rukou byly zachovalé, ohebné a nic černé, ač z ostatního těla zbyly jen běloučké kosti. Lidé říkají o tom: A nyní ať někdo řekne, že není spravedlivého Pána Boha, že není věčnosti.

Mučedník. Za bojů protestantů s katolíky pořádali v kteréš víře věrné visce průvod s Nejsvětější Svátostí. Průvod přiblížil se k hájku, v němž se skrývali protestanté. Zde vyřítil se jakýsi muž a namířil pušku na kněze, nesoucímho Velebnou svátost. Bez váhání postavil se muž těsně před svého pastýře. V tom třesla rána, hrdina krví zorocen klesl k zemi. Neskonál však ihned. Kněz vyřál z monstrance svatou hostii a podal ji umírajícímu: „Milý synu, přijmi svého Pána, za nějž jsi život položil.“ Za chvíli skonál mučedník s nevýslovným úsměvem na rtech a s blažen. v srdci. Šťastná smrt!

ROČNÍK VI. ČÍSLO 10.

PÁN PŘICHÁZÍ

ČERVENEC
1919.

Časopis katolické mládeže vě-
novaný úctě nejsv. Svátosti
oltářní.

Vychází měsíčně.

Pořádá
P. E. Soukup, dominikán.
Nákladem Matice cyrilo-
metodějské v Olomouci.

Zodpověd. redaktor F. Světlík.
Tiskne grafický závod Jar.
Strojila v Přerově.

Zůstaň s námi.

Den k západu se sklání
a oči tma již sviná,
kol duše teskné vání
jak zpěv, jenž v dálce zní.

Mé srdce světla hledá,
jež svítí a jež hřeje,
měsíce tvář jen bledá
se divně na mne směje.

Leč, Pane, (Ty jsi sluncem,
Tys zří, světlem žití,
i dobra všeho Tvůrcem,
všem seješ v cestu kvítí.

Slyš, Dobro svrchované,
k Tobě prosba tklivá:
Ó — zůstaň se mnou, Pane,
neb se již připozdívá.

Tvůj kostelík.

Tvůj kostelík byl by hotov. Jen jednoho třeba nyní ustavičně. Zachovej si kostelík ve svém srdéčku, udržuj krásným a čistým svůj kostelík. Na rozloučenou po letošním roce povíme si o nejlepším prostředku, aby tvůj kostelík byl snadno zachován krásným. Jsou to přátelské návštěvy a časté návštěvy Pána Ježíše ve skutečném kostelíku. Tam vždy můžeš porovnávat svůj kostelík se skutečným. A Pán ti pomůže.

Uvažovali jste již o tom, co radosti způsobíte Ježíškovi, když ho jdete navštívit v nejsv. Svátosti?

Zaďte v brýlenkách do Nazareta, kde žil Pán Ježíš se sv. Pannou a sv. Josefem. Bydlí v prostém domku, v němž klidně pracují a vydělávají si denní chléb. Stojíte před dveřmi a klepete. Panna Maria vám otvírá: Přicházím navštívit Ježíška.

„To jste hodné, mé děti,“ praví Panna Maria, bere vás za ruku a vede dovnitř. A Ježíšek vás objímá a děkuje, že jste opustily své hračky, své knihy i soudruhy a zašly k němu. Jeho obličej se rozjasňuje a v očích zíří mu radost. Způsobily byste mu velkou radost..

Něco podobného děje se při každé návštěvě hodných dušiček, jež rádi zalétají ke svatostánku.

Milý Ježíš v Nejsv. Svátosti nemůže již cítiti utrpení, ale pouze radost. A když mu ji lidé tak málo dělají, snaží se alespoň ty nahraditi mu za všechno.

Každá návštěva, byť i kratinká, třeba cestou ze školy neb do školy, ukazuje mu tvoje přátelství. Každé tvé pokleknutí dokazuje mu tvoji víru a úctu. Tvá prosba mluví mu o tvé důvěře. Každý povzdech lásky hlásá mu něžné city, jež má pro něho tvé srdéčko.

Hleďte, tak lehko můžete Pánu Ježíši způsobiti radost. Jak často ho navštěvujete?

Nebudou-li ani dětičky míti rády Pána Ježíše, kdo ho má potom míti rád?

Lidunka.

„Pane Roberte, na slovíčko. Mámi s vámi důležité jednání.“

„K službám, pane starosto.“

U psacího stolu seděl starší muž. Jeho oko hněvivě spočívalo na protějším domě, kde byl umístěn farní úřad.

Víte,“ začal starosta řeč, „že byl 17. června 1871 zalkán v národním shromáždění*) veřejný průvod Božího Těla,

*) Ve Francii.

poněvadž překáží na ulicích a ohrožuje svobodu svědomí.“

„Prosím, pane starosto!“

„Slyšel jsem, že ten tvrdohlavý farář chce zítra jako na vzdory průvod požádati. Snad chce tím dáti znamení i ostatním. Pak by mohly nastati znovu bouře. Těch máme již dosti.“

„Proto postavíte se k bráně kostela v plné výzbroji a kdyby se stal pokus o průvod, zahánějte ho jménem zákona... Nezdá se vám to býti snad správným? Nesmíte přece zapomenouti, že jste strážcem veřejného pořádku. Proto musíte býti poslušen všech rozkazů svých představených. A pak jste starý a vyznamenaný voják.“

„To ano,“ nysl si stařec, „ale naši velitelé dali vždycky kněžím i kostelům pokoj. Kdyby jen pan starosta hledal horší nepřátele republiky.“

To ovšem neřekl nahlas.

„Nuže, společně na vás,“ pokračoval starosta, „při nejmenším pokusu překročiti s průvodem kostelní ráh, taste šavli a kněze zatkněte, já již dokončím to dílo.“

„Ano,“ pravil stisněně strážník, a vyšel z kanceláře. Už ho tam všechno pílilo. Bolest i zlost se střídaly v jeho nitru. „Tedy proto jsem krvácel v Italii a na Krymu, abych tu šavli tasil proti svému faráři, který mne křtil, oddával a snad pohřbívatí bude? Dravci jsou to a ne lidé.“

Proto se za ně bil a celý život potloukal, aby mu tu jako kost hodili tu ponižující službu, aby si suché koupání přivodil. Ach, smutné stáří.“

Ještě to zlaté děvče že má, tu švitořivou Lidunku. Milé dítě. Jako slunečko osvětluje mu pozdní dny. A co radosti mu působí právě nyní, když se připravuje k prvnímu sv. přijímání. Jak je poslušná, tichá a zplodná.

Za těchto myšlenek vracel se domů.

Druhého dne obnovil starosta svůj rozkaz. S těžkým srdcem šel strážník ráno ke kostelu. Stoupl si ke dveřím a čekal. Průvod opravdu vyšel. Robert se vzpřímil a povytáhl šavli. Vytasiti ji přece nemohl. Levici napřáhl proti mužům nesoucím vlající korouhev a slabikoval: Jmé-nem zá- — — — Přitkmeně nespokojenost zaviřila zástupy. V houšti skrytý starosta těšil se již, jak zakročí a jak jim všem posvítí. „A když se nehnou nazpátek, dám střeliti do nich!“

Leč strážník se nehýbal. Levice byla stále vztažena proti zástupům. V tom přihopkovalo k němu zlatovlasé děvčátko a pohládilo něžnými prstíky vrásčitou ruku starého vysloužilce: „Tatičku, pusť Ježíška. Vždyť ho máš též rád! A pak chceš přece, aby též jednou k tobě přišel. Zastrč tu ošklivou šavli!“

Hudebníci doprovázející průvod stírali si slzy. Strážník chvilku uvažoval. Italie, Krym, vyznamenaní, krev, služba, chléb, Lidunka, dobrý kněz, ďábelsky šklebící se starosta, to vše vířilo v jeho hlavě. Poslední obraz zvítězil. S hořkostí vůči

velemluvnému „svobodáři“ stáhnul ruku, vzpřimil se k pozdravu a kolébavým krokem knácel v čele průvodu, udržuje vzorný pořádek.

Starostu ranila smrtice, když viděl průvod, v jehož čele kolébal se strážce veřejného pořádku Robert, veda za ruku bělostně oděnou dívku.

A Kristus, jemuž zabráňoval vyjít, nevyšel a neposilnil ho na poslední cestu. Bylo pozdě, když přichvátal kněz do domu starostova.

Starý Robert zabručel, když uslyšel tu zvěst: Nebýt křesťanem, tak bych řekl, že ti to patří. No, ale byl jsi mým představeným, proto odpočivej ve svatém pokoji a dobrotivý Bůh ti všechno odpustí.

Najdou se u nás takové Lidunky, jež se zastanou Pána Ježíše, když jest tupen a hanoben, když ho vyhazují odevšad. Hleďte, dá se to provést tak tiše a pokojně!

Tatínkovy boty.

Anička bydlela ve velkém městě. Tam se lidé málo znají. Často ani neobyvatelé jednoho domu. Ale Aničku přece znal kde kdo. Odpoledne prodávala květiny na nádraží a večer roznášela noviny. Anička byla ještě malé děvče, a při obědi dosti zkusila. Mnohdy opozdili se v tiskárně a když přišla Anička o nějakou civíli později s novinami, zamračili se na ni a řekli: „Konečně!“ A s květinami nebylo to lepší. Málodko jí odkoupil a kdo koupil, zpřevracel Aničce celý košíček, až našel tu největší. Jako by z milosti hodil jí několik haléřů. Mnohý podíval se jí při tom pohrdlivě na její šatečky a boty. Ach, ty boty! Poněvadž Anička mnoho běhala, roztrhala hodně bot. Když nebylo již peněz na nové, dostala staré boty po tatínkovi. Do jedné z nich vešly by se obě Aniččiny nožky a ještě by tam prý zbylo místa. Anička často plakala, když utíkala ulicemi a rozpustilí hoši za ní pokřikovali: „Hoši, pozor! auto jede!“ Cožpak za to Anička mohla? Ona by také ráda chodila v tak pěkných botách jako ostatní. Však o Velikonočních měla si je koupiti. Maminka dovolila hodně dcerušce schovávat si peníze za květiny na tento účel. A sama pilně spořila zas z peněz za roznášení novin, aby mohla Aničce koupiti šaty k prvnímu sv. přijímání.

Jak se již těšila Anička na tento okamžik. Velebný pán byl spokojen s pilnou a hodnou žačkou. Znal její lásku a obětavost, znal její maminku i nemocnou sestru Jarmilku.

Ubohá Jarmilka! Stále a stále ležela v postýlce a nemohla se postavit na nohy. Tak byla slabá. Ale za to tím čipernější byl její duch. S otevřenou pusou naslouchala vyprávění své

sestřičky o dobrém Pánu Ježíši, napjatě sledovala, jak se učila katechismu. Když pak matička zkoušela večer Aničku z katechismu, uměla Jarmilka skoro všechno také. Jen to jí hrozně bolelo, že nemohla jít do kostela, kde „v takovém zlatém domečku jest ukryt Pán Ježíš, kde se všechno leskne zlatem, kde je mnoho, mnoho krásných květin. A dále vypravovala Anička s planoucím žrakem, jak jí pan farář ukázal v sakristii všechny svaté nádoby a roucha. Tu se již Milka nezdržela a hořce plakala. Nebyla k utišení.

Na Zelený čtvrtek byla sv. zpověď. Anička byla též a po sv. zpovědi sdělila velebnému pánu, jenž se jaksi téžavě díval na její „boty“, že na Hod Boží velikonoční bude mít nové.

Na Hod Boží šel velebný pán k oltáři, a tu slyší opět povědomé klap, klap. To Anna šla zase ve své staré obuvi. Po mši sv. dal si ji zavolat do sakristie. Mírně se jí zeptal: „Aničko, kam jsi dala peníze na boty, promlsala's je?“ Děvčátko se začervenal. Kněz pohlédl na ni přísněji a již se hotovil k pokárání. Leč konečně učinil si z několika nesouvislých vět úsudek o celé záležitosti, proč nemá nových bot.

Stalo se to takto: Anička šla si koupit boty sama. Tak jí matička důvěřovala. Cestou šla kolem krámu se starým nábytkem. Před krámem stál starší vozík pro nemocné. Anička se zastavila. Pohlížela s vozíku na své boty, hned zase na peníze. Vozík byl laciný, ani ne tolik, co měla na boty. Konečně otevřela dvěře a vstoupila dovnitř. Za chvíli utíkala se svým vozíkem po ulici. Namáhavě vyvěkla ho až do prvního poschoď. Matičce jen řekla: „Teď bude moci Jarmilka do kostela i do školy.“ Šťastná matka přitiskla na srdce své dobré dítě. Říci nemohla nic. Jen dlouhý polibek na její čisté čítko byl matčinou odpovědí. To ovšem velebnému pánu neřekla. Na konec dodala. „A pánu Ježíši to bude asi stejně, jaké mám boty, není-liž pravda, velebný pane?“ — „Ano, ano,“ pravil kněz více též nemohl. V oku se mu cosi zalesklo jako slza.

Toho dne vysrkl velebný pán jen šálek kávy a ani se nedotknul pečiva. Jenom zabalil si několik kousků a spěchal pryč. Překvapil Aničku, její maminku a sestru právě při snídání. „Velebný pane,“ vytasila se hned Anička, jež se zatím zakousla do pečiva, když byla dříve „dala“ matičce a sestře, „Jarmila umí katechismus tak jako já, — ještě lépe.“ — A vskutku! Lépe ho nedovedla, ale přece ani jednu otázku nezůstala dlužna. Na konec pravil velebný pán: „Nuže, Jarmilko, můžeš jít též k prvnímu sv. přijímání.“ Na to vstal a šel domů.

Nejdříve ale zaměřil k bohaté paní, jež byla jeho pravou rukou v podporování potřebných. Vyličil jí bídu rodiny, lásku a obětavost Aniččinu atd. Na konec zmínil se jí, že mají obě děti přistoupiti na Bílou neděli k prvnímu sv. přijímání. Slechtná dáma se dovtípila. Slíbila, že se postará, aby byly obě děti důstojně opatřeny v tento krásný den. Rovněž nabídla se

poskytnouti chudé jejich matičce dobrou a lehkou práci. Nyní nemusila již Anička prodávati květiny, ani roznášeti noviny. Vozila Jarmilku po kostelích a parcích. A při tom tolik, tolik se těšily. Na Bílou neděli dovezla si matička sama Jarmilku do kostela k prvnímu sv. přijímání. Děti ustupovaly s úctou Aničce i její sestřičce.

Ježíš.

V nejužší a nejšpinavější velkoměstské uličce žil chudý hoch. Bídou a chudobou byl celý nemocný. Otce dávno již ztratil, jeho matka byla chudou dělnicí. Starosti a neštěstí ji otupily tak, že starala se velmi málo o svého Miloška, jenž jí byl vlastně pouze břemenem. Poněvadž hošík stále churavěl, chodil málo do školy. Jednoho dne seděl zase smuten a opuštěn na svém bídném loži. V tom zavrzly dveře a v nich objevil se pan katecheta. Milošek se ulekl. Leč velebný pán usedl k němu a tak laskavě k němu hovořil, že brzy ztratil strach bazeň. Na to vyňal z kapsy hezoučké jablíčko. Až se srdéčko usmívalo. Dítě kývalo radostně hlavinkou a vroucně děkovalo. Tolik lásky mu již dlouho nikdo neprokázal. Ale v tom zachmuřila se modrá očka: „Velebný pane, já již nemohu ani jisti.“ Bylo tomu již několik dní, co se musil pouze tekutou stravou spokojiti. Jazyk působil mu velké bolesti. Duchovní se zhrozil, když pohlédl do dětských úst. Jazyk měl temně červenou barvu a byl silně naběhlý. Těžká nemoc!

Ještě téhož dne byl chlapec přičiněním pana katechety dopraven do nemocnice k ctihodným sestrám. Brzy ležel v čisté, hezoučké postýlce. Vedle něho seděla ct. sestra a vyprávěla mu mnoho krásných věcí o Jezulátku, o trpícím Spasiteli, o svátostném Chlebě. Na večer navštívil ho opět velebný pán. Zůstal dlouho u něho. Pomáhal devítiletému hošíkovi vyprávěti se. Druhého dne přijal z něho první sv. přijímání.

Za dvě hodiny na to přinesli ho do operačního sálu. Miloš se nebál. Jako andílek ležel na nosítkách. Nyní přistoupil k němu lékař a co mohl nejvládněji mu pravil: „Milé dítě! Musíme ti vzíti nemocný kousek tvého jazyka. Nebude tě to bolet. Budeš pěkně spáti, až budeme řezati. Ale — pak — víš, drahý Milošku, pak — nebudeš už moci mluvit.“ A jinak přísný a chladný lékař, jehož obratná ruka sta životů jedním řezem zachránila, setřel si s čela pot. „Nuže,“ vypravil doktor konečně ze sebe. „chceš-li ještě něco říci, tak to řekni.“

Miloš složil hubené ručky na srdci, kde odpočíval jeho Spasitel, sklonil hlavinku a řekl vroucně: „Ježíš, Ježíš!“

Kněz.

Slavný francouzský spisovatel Fr. Coppée napsal několik krásných řádků o kněžích, kteří byli za jeho času velmi pronásledováni. U nás jsou nyní podobné poměry, a proto nebude škoditi, když poznáte, jak soudí vzdělaný a slavný člověk a jak máte i vy souditi o tom, jenž vám láme andělský chléb.

„Proto je kněz a řeholník zahrnován v naší moderní společnosti potupou a nenávistí, poněvadž jeho ctnosti a jasný život vyčítají té „moderní společnosti“ její pokleslost a špatnost.

Řeholník i kněz jest dobrovolně chudý, zatím co druzí tančí kolem zlatého telete. Je čistý prostřed špíny a zvrhlosti. Vzdává se i sama sebe a přijímá tuhou kázeň a povinnosti, ale právě tím vítězí a převyšuje své zoufalé okolí, toužící po revoluci a zločinu.

Jaký to příklad pro nás, kteří jsme plni žádostivosti a násilnosti, plni neplodných nářků. Pro rozkošníky tedy — snad již pro většinu našeho národa — jsou zcela nesnesitelný — a proto urážejí kněze. A tato nenávist mění se přímo v zvrhlost, když vidí, že jejich urážky jsou bezmocné anebo že se za ně kněz ještě modlí.

Proto vyhledávají lepší prostředek, aby ho zranili. Vyvolují si k tomu jeho srdce — zasahují jeho lásku.

Jako jeho božský Mistr i kněz zve k sobě dívky. Vyučuje je ve škole, pro ně píše, káže, z celého srdce má je rád.

Jsa učedníkem Toho, jenž kázal malým a pokorným, i on je miluje a vyhledává. I jeho jako Krista lži vytlačují ze srdce lidu a pomlouvají i tehdy, když dobře činí.“ —

Nyní víš, proč tak nenávidí svět kněze. Nediv se tomu, ale snaž se za to s tím větší úctou a láskou mouti ke knězi. Či snad též patříš ke zlým dětem, které se zamračí, když spatří kněze, nebo dokonce k těm, kteří na něho pokřikují?

Sv. hostie a ryby.

V Alorayi, více ve Valencii ve Španělsku, mají v kostele staré vzácné ciborium. Na něm jest vyryt tento obraz: Dvě ryby nesou sv. hostii a pod nimi latinské verše, jež česky znamenají:

Kdož by popírat mohl božské tajemství chleba,
němými ústy když ryba víru vyzná.

Jste zvědaví, pravda, jak se vše přihodilo? Nuže, poslouchejte! Bylo to roku 1348. Místní pan farář šel zaopatřovati nemocného a musil se přebrodit přes potok, jenž po dlou-

*) Die bč-ně Jac. Verdaguera v kniz „Eucharistie“, vydal „Nový Život“ v Prostějově. Cena 3 K

hých deštích se rozvodnil. Pojednou ujela mu noha a kněz upustil leknutím schránku s dvěma hostiemi. Běžel ihned do sousední vesnice Almazery a brzy sehnal si pomocníky k hledání vzácného pokladu. Dětiček bylo také mnoho při tom, ale nadělaly více křiku než opravdové pomoci. Ani ve Španělsku nejsou lepší než u nás.

Konečně bylo nalezeno ciborium, ale otevřeno a — prázdné. Všeobecné zděšení zavládlo zástupy. Jedni nařikali, druzi se modlili. A zatím nemocný vzdychal a toužil po nebeském chlebě.

Několik rybářů neztratilo však ani dosud naději a ještě jednou obcházel pečlivě břeh a vytrvale hleděli do hlubin.

Tu, jaký div! Spatřili dvě ryby, jak vystrkují nad vodu hlavy, pomalu, pomalu blíží se k nim. Coś bílého nesou v ústech. Opravdu, neklame je zrak. To jsou ztracené hostie. Ryby přiblížily se k břehu. Zde zůstaly nepohnutě státi. Kněz oblekl se narychlo do posv. rouch a slavnostně blíží se k rybám. Ryby sklonily hlavy a vpustily do rukou kněžských obě sv. hostie. Byly úplně celé, čisté a suché.

Nemocný byl zatím zaopatřen farářem ze sousední vesnice. Zázračně zachráněné hostie byly s velikou slávou a s jásotem odneseny zpět do Alboraji. Zde jsou až dosud neporušené a těší se veliké úctě.

Všelicos.

Krásný příklad. Kdysi byl ve sněmovně republiky Chile ve městě Santiago projednáván rozpočet pro náboženské účely. Kterýsi poslanec, již dříve proslulý svým bušením do všeho katolického, vyhrklil spoustu urážek a rouhání proti Bohu a náboženství a surovosti proti jeho sluhům. Katolický poslanec dr. Macario Ossa uchopil se slova a protestoval v delší řeči proti řečníkovi, jenž si dovolil tak neslušně napadnouti Jméno Boží. Končil za hlubokého pohnutí. Nátó klekl na kolena a zvolal „Klaním se Ti, Ježíši Kriste a prohlašuji Tě za krále a pána všeho, za svrchovaného vladaře všech národů!“ Ostatní členové katolické strany přidali se k této výmluvné odpovědi. Věřící ze Santiaga s nadšením uvítali hrdinné vyznání dra Ossy a se všech stran hrnuly se vřelé díky a gratulace za jeho mužná slova.

Slečna v Matici C.-M. vzkazuje dětičkám, by nezapomněly připsati svoje jméno a místo, kde bydlí a poslední poštu, když objednávají „Duchovní pokladničku“ Kdo ale zapomene přiložiti do psaní 10hal. známku, tomu prý slečna nepošle nic!